BESS NORTON

Viață de medic

Traducerea şi adaptarea în limba română de

VERONICA PĂUN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Prin uşa pe jumătate deschisă a cabinetului, Joan auzi că sosise un pacient întârziat. Se aşezase în camera de aşteptare.

îndesă repede fişa medicală a doamnei Cashmore în dulapul din spatele biroului ei şi se aşează, zâmbitoare ca de obicei, în aşteptarea pacientului. Dar se părea că acesta n-avea suficient curaj să intre. Rămăsese în sala de aşteptare.

Privi curioasă spre beculeţul de deasupra uşii. Era verde.

- La naiba, spuse furioasă şi se ridică de la birou.

Scoase capul pe uşa cabinetului.

- A, dumnevoastră eraţi, domnule Weaver?... De ce nu intraţi? N-aţi văzut că beculeţul verde era aprins?

Totul era de prisos, se gândi Joan exasperată. încercaseră o mulţime de metode până acum: ţârâitul soneriei, beculeţele diferit colorate. Puseseră chiar şi un bileţel pe uşă, pe care scria: „ Lumina roşie - ocupat. Lumina verde - puteţi intra." Degeaba. Se părea că pacienţilor chiar le plăcea să aştepte. Sau se simţeau mai bine când medicul venea personal să-i invite în

cabinet. Insă era destul de obositor ca, pentru fiecare pacient
- şi uneori erau mai mult de treizeci pe zi - să te ridici de la birou, să ieşi în sala de aşteptare şi să-i conduci. In plus, se pierdea timp, care întotdeauna era foarte preţios.

Oricum, era evident că domnul Weaver nu prea era de acord cu beculeţele. Aşa cum nu era de acord nici cu medicii de gen feminin. Insă ţinea asta pentru el.

- Am venit pentru doctoria nevesti-mi, mormăi el, scoţându-şi fără nici o tragere de inimă, pălăria ponosită din cap. Spune că vrea din aceea roz, de data asta.

Scoase din buzunar o sticluţă mică, împachetată cu grijă într-o hârtie maro, şi o puse pe colţul biroului.

Joan îl privi nelămurită.

- Serios? întrebă ea, în timp ce căuta fişa doamnei Weaver în dulăpior.

O găsi şi se uită curioasă pe ea. Acum îşi aducea perfect aminte. Soluţia roz îi fusese prescrisă pentru inflamaţii ale gingiilor.

Işi pregăti carneţelul de reţete şi întrebă, încruntând din sprâncene:

- Ce s-a întâmplat? Gingiile o supără din nou pe soţia dumneavoastră, domnule Weaver?

-A, nu. O doare stomacul... răspunse bărbatul, masându-se pe burtă. Dar spune că doctoria aia roz i-a fost mai folositoare decât cea albă.

- Domnule Weaver, dar „ doctoria aia roz" era un fel de apă de gură. Ce legătură poate avea cu stomacul?

Joan scrise repede o reţetă. Prescrisese, evident,

„doctoria albă".

- Uitaţi, spuse amuzată, daţi-i asta şi vă mai sun eu peste câteva zile să văd cum se simte.

Domnul Weaver privi reţeta cu suspiciune.

- E aia roz?

Joan scutură din cap.

- E aia albă, spuse, încercând să adopte acelaşi limbaj simplu ca al pacientului ei.

- O să vedeţi că n-o s-o ia.

- Ar fi bine totuşi s-o ia. Nu uitaţi sticluţa, domnule Weaver. O să vă trebuiască la farmacie.

Zâmbind încurajator, Joan se ridică şi-l conduse la uşă. îşi aruncă privirea la ceasul din sala de aşteptare şi văzu că era deja şapte şi jumătate. Era, aşadar, ora închiderii.

încuie uşa de la intrare, gândindu-se că Philip avea cheie. Stinse luminile şi urcă în casă. Trecuse încă o zi.

în hol se întâlni cu doamna Telfer, care tocmai se pregătea să plece. Se privea în oglinda mare şi îşi aranja tacticos pălăria albă cu puf.

- Aţi terminat programul, doctore Dryden? Ce bine. Am lăsat totul pregătit. George vă va servi masa.

- E-n regulă, doamnă Telfer, spuse Joan.

- A, şi era să uit. V-a căutat doctorul Hulme. Spunea că a fost chemat la spital, dar nu va întârzia prea mult.

- Bine. Mulţumesc, doamnă Telfer.

- Sunteţi tare obosită, nu-i aşa?

îşi culese o scamă imaginară de pe haină, apoi adăugă:

- Cel puţin, mie mi se pare că sunteţi obosită.

- Foarte obosită, recunoscu Joan.

Intră repede în sufragerie, înainte ca doamna Telfer să se mai poată lungi la vorbă. Se întrebă în sinea ei dacă bătrâna

menajeră vorbea la fel de mult şi la ea acasă. Probabil că da, pentru că o cunoştea de ceva timp şi întotdeauna vorbise mult. Iar accentul ei era de-a dreptul ciudat. Philip reuşea s-o imite perfect.

Işi privi ceasul. Era opt fără douăzeci de minute. Probabil că el trebuia să apară. In mod sigur, se dusese la spital pentru a-i mai prescrie nişte calmante pacientei cu histerectomie. Dar asta n-avea cum să dureze mai mult de două minute. Deci, George putea să servească masa.

Apăsă pe butonul micuţ de lângă şemineu şi rămase puţin pe loc, pentru a-şi încălzi picioarele.

George apăru imediat în cadrul uşii.

- Servesc masa, doamnă doctor?

- Te rog, George. Doctorul Hulme nu va mai întârzia mult.

- Cucoana v-a pregătit plăcintă cu brânză, spuse el puţin ofensat.

Niciodată n-o agrease pe doamna Telfer şi de aceea nu-i spunea nici pe nume.

- Şi nişte salată de crudităţi. Sau, mai bine zis, ceea ce numeşte ea salată de crudităţi.

Se apropie de masă şi aranjă un cuţit ce i se părea că nu stătea perfect.

- Nu ştiu ce-ar fi spus bătrânul de chestia asta.

- Nu-ţi mai face atâtea griji, George, interveni Joan, puţin plictisită. Salată şi plăcintă e perfect. Şi, ai putea să aduci şi nişte cidru?

- Da, doamnă. Vine şi domnul doctor la masă?

- Cine? Doctorul Brockhurst? Nu, e după-amiaza lui

liberă şi cred că se plimbă prin oraş.

Cidru, de gândi George indignat. Bătrânul n-ar fi cerut niciodată cidru la masa de seară. Ar fi băut o sticlă de vin roşu, ca orice om care se respectă. Dar acum, că el nu mai era, Dumnezeu să-l odihnească în pace, toate se schimbaseră. Nepoata lui preluase totul, şi nimic nu mai era ca odinioară. Iar în locul doamnei Browner, o angajaseră pe nebuna doamnă Telfer, cu ideile ei trăsnite. Auzi, să vină la serviciu cu maşina. Era o rablă, dar era maşină. Unde erau oare vremurile de demult? Nici măcar bătrânul nu avusese maşină. O trăsură cu cai, asta era tot ce avea.

Duse în sufragerie platourile şi sticla de cidru.

- Aveţi tot ce vă trebuie, doamnă doctor? Aduc budinca atunci când sunaţi, da?

- E perfect, George. Du-te şi mănâncă şi tu. Şi mai odihneşte-te puţin, cred că eşti obosit.

- Nu sunt obosit, doamnă. Mi-am făcut somnul de după- amiază, aşa cum obişnuiesc. Nu calc în bucătărie atâta timp cât e ea aici.

- O, George. Doamna Telfer nu e chiar atât de insuportabilă. Găteşte destul de bine şi ţine casa în ordine. Doar să nu asculţi ce spune. Eu una, aşa fac. Am senzaţia că m-aş molipsi dacă aş sta de vorbă cu ea.

- Babă scrântită!.spuse George. Mă scuzaţi, doamnă doctor.

Philip Hulme intră în sufragerie.

- Cine-i babă scrântită, George? întrebă el.

Joan ridică ochii din farfuria cu plăcintă.

- De parcă n-ai şti, Philip. Bine, George, te poţi retrage acum.

Philip se rezemă de un scaun, pe partea cealaltă a mesei. Joan slăbise, se gândi el. Nu că n-ar mai fi fost adorabilă, cu părul acela de culoarea mahonului, ce-i încadra chipul perfect. Doar că slăbise în ultimul timp. Şi se maturizase. Probabil că acum avea aproape treizeci de ani.

- Vorbea despre doamna Telfer? De ce nu vede şi partea frumoasă a lucrurilor? E atât de caraghioasă şi haioasă... Mie îmi place teribil s-o imit.

Râse scurt, apoi deveni serios.

- Ai avut o după-amiază grea la cabinet?

- Nu chiar. Ţie cum ţi-a mers?

- Aşa şi-aşa. Ce-avem aici? Plăcintă cu brânză?

Philip se aşeză la masă şi începu să servească de pe platouri.

- Astăzi am avut un caz mai deosebit., spuse el în timp ce-şi tăia plăcinta în farfurie. Un băiat care-şi rupsese piciorul.

- Şi ce-ai făcut cu el?

- L-am trimis la Farrar, evident. Tu ce-ai fi făcut?

Joan ezită.

- Ce aş fi făcut eu n-are nici o importanţă. E pacientul tău, până la urmă. Dar, probabil că i-aş fi făcut o radiografie aici, la noi. E un drum al naibii de lung până în Queen's. Şi, gândeşte-te, trebuie să-l facă de două ori - o dată pentru radiografie, iar a doua oară după rezultat.

Il enervase pe Philip, ştia asta. Dar de fapt, asta se

întâmpla adesea, nu mai era o noutate. Problema lui era că uneori nu percepea problemele pacienţilor săi în întregime.

- Ei, lasă, doamnei Cope îi va prinde bine o ieşire din oraş.

- Doamna Cope? Vorbeşti de familia Cope din Fen End?

- Exact. Tânărul Michael şi-a rupt piciorul.

- Dar, Philip, ei sunt pacienţii mei.

Iar începea, se gândi Philip.

- Au fost, vrei să spui. Şi ce-i cu asta?

- Nu înţeleg ce tot îndrugi acolo.

- Păi. ca să-ţi spun mai pe şleau, au spus că preferă să aibă un medic bărbat.

Joan era exasperată. Situaţia asta i se părea absurdă. Avea aceeaşi pregătire, aceleaşi studii ca şi el. Mai mult decât atât, ea era doctor în medicină, în timp ce Philip era doar licenţiat. Şi totuşi, ea nu însemna nimic, doar pentru că era femeie, şi deci, era incompetentă.

- Asta este, Joan. Aştept să trăiesc şi eu ziua când un pacient va cere să fie mutat de la un medic bărbat la un medic femeie.

- Eu cred că unele femei ar face-o fericite.

- Ba, să ştii că nu e chiar aşa. De fapt, s-a constatat că în mod special femeile preferă medicii bărbaţi.

Joan înghiţi nervoasă din paharul cu cidru, impunându-şi să se calmeze. Schimbă subiectul:

- Ce-ţi face pacienta cu histerectomie?

- E cam agitată. Cred că Robertson a făcut treabă bună, având în vedere stadiul în care se afla. Dar cu toate astea, ne-a înnebunit cât se vaită.

Doamna Fothergill, se gândi Joan. Cea pe care Philip făcuse experimente la ultima ei naştere. Nu agreease deloc ideea la vremea aceea, dar nu spusese nimic. Aveau o regulă nescrisă, conform căreia nu se amestecau niciodată în cazurile unui alt coleg.

Când George intră să aducă budinca, încercă din nou să se relaxeze.

- Harry a fost liber după-amiaza aceasta. Cred că e prin oraş, cu asistenta aia.

- Da, destul de drăguţă tipa.

- O cunoşti?

- Da. Şi tu o cunoşti. Tipa aia înaltă şi blondă de la urgenţe.

- A, sora Dalziel.

George, care turna acum cafeaua, spuse:

- Da, o ştiu şi eu. Ieşea cu un chirurg, într-un timp. E cam cu două feţe domnişoara.

Joan începu să râdă. Iar îşi spunea George punctul de vedere.

După ce ieşi el, Philip spuse aspru:

- Ar trebui să nu-i mai dai atâta atenţie. Eşti la fel de blândă cu el ca şi cu pacienţii tăi.

- O, Philip. George e aici de vreo patruzeci de ani. Fii şi tu mai înţelegător, e un om bătrân.

- Bine, dar asta nu înseamnă că are voie să-şi vâre nasul peste tot. Şi nu cred că era cazul ca Harry să discute despre viaţa lui amoroasă cu el.

- Şi cu cine vroiai s-o discute, cu mine? Iar cu tine. Tu eşti prea dur cu el.

Joan se ridică de la masă, spunând:

- Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să-l sun pe Guy.

Ieşi în hol, unde se afla telefonul.

Rămas singur, Philip se întrebă dacă şi ea îşi discuta viaţa personală cu George. Nu că ar fi avut o viaţă prea palpitantă. Joan se întâlnea cu Hardman o dată pe săptămână. El unul nu s-ar fi mulţumit cu atât. Gândul lui fugi la sora Dalziel, la picioarele acelea lungi şi la minunaţii ei ochi ciocolatii. In mod sigur, relaţia ei cu Harry Brockhurst n-avea să dureze. Iar după aceea. Ei bine, era liber să-şi încerce norocul. Dacă Brenda era tocmai în Bristol.

* * *

- Dragul meu, dar nu pot. spuse Joan în receptor. Va fi după-amiaza liberă a lui Philip şi nu-l pot lăsa singur pe Harry. Aşteptăm cinci copii care trebuie să se nască din clipă-n clipă.

Se încruntă. Guy era de atâta timp medic specialist, încât uitase cum era să fii generalist.

- Nu pot, Guy. Mai mult ca sigur că şi Philip va vrea să se ducă. Bine. Vorbim altă dată. Pa.

Intorcându-se în sufragerie, Joan spuse:

- Presupun că te duci la petrecere miercuri, nu-i aşa?

Philip aşează ceaşca de cafea pe masă.

- Da, de ce?

- Aşa i-am spus şi eu lui Guy.

- Vroiai să te duci cu el?

Philip încercă să reziste. Până la urmă, era după-amiaza lui liberă, ce mama naibii. Şi nici nu rămânea singură la cabinet. Tânărul Brockhurst urma să fie de serviciu cu ea. La ce mai era bun un medic secund, dacă nu în situaţii din astea?

- Da, dar nu-i nimic. N-o să mă duc şi gata.

- Ei, lasă. Nu vei pierde mare lucru. Friptură de oaie, jeleu de ciocolată şi o grămadă de discursuri plictisitoare ţinute de oameni ca.

Ca Guy Hardman, ar fi vrut să spună. Dar se abţinu la timp. Spuse:

- Ca Farrar, de exemplu.

Insă Joan era o fată mult prea deşteaptă ca să-i scape chiar şi acest mic amănunt.

- Philip, nu-l prea agreezi pe Guy, nu-i aşa? Ei bine, să ştii că nu mă afectează deloc. Nu trebuie să mă protejezi. Mulţi oameni nu-l plac.

Privi inelul de logodnă de pe deget, admirându-i diamantele şi pietrele de topaz ce străluceau chiar şi în lumina slabă.

- Şi cred că antipatia voastră se datorează succesului său.

- Da, spuse Philip încet. Se poate.

Succes. se gândi el. Era uimitor ce succes puteai avea când tăticul era deţinătorul unei averi considerabile. Fuseseră colegi la facultate, în acelaşi an.

In vreme ce toţi studenţii mergeau pe jos sau cu bicicletele, Guy venea la facultate cu maşina personală. Iar acum, când toţi se zbăteau să-şi găsească de lucru, iar unii dintre ei munceau chiar în cadrul unor organizaţii non-profit, Guy era instalat în centrul oraşului, în propriul cabinet medical, cu birouri mari şi mobilă modernă, având ca asistente numai tinere drăguţe.

Telefonul sună în hol. In câteva secunde, George vârî capul pe uşa sufrageriei şi spuse:

- E pentru dumneavoastră, doamnă doctor. Doamna Perry, de pe strada Carlin, mai are puţin şi naşte. Asistenta spune că i-ar prinde bine ceva ajutor.

- Asistenta Jones?

- Da, doamnă.

- Spune-i că ajung imediat, George.

In două minute, Joan îşi luă trusa medicală, se urcă în maşină şi porni. Nu se putea uita în agenda ei, dar i se părea că doamnei Perry îi sosise cam repede sorocul.

Ajunse imediat la destinaţie. Pentru a patra naştere, totul mersese destul de greu. Fusese nevoită chiar să folosească forcepsul, însă copilaşul se născuse, în sfârşit, cântărind aproape patru kilograme.

Când îl văzu, doamna Perry nu puse nici una dintre întrebările tipice: „E băiat, sau fată?" sau „E frumos copilul meu?". In schimb, întrebă îngrijorată:

- Are malformaţii datorate talidomidei, nu-i aşa?

- Bineînţeles că nu. Cum ar fi putut avea? Doar n-ai luat talidomidă, spuse Joan, privind-o uimită.

- Sinceră să fiu, nu ştiu.

- Doamnă Perry, de câte ori v-am dat vreo reţetă, v-am explicat clar ce doctorii erau şi la ce vă foloseau, nu-i aşa? Iar eu n-am prescris în viaţa mea talidomidă.

- Ştiu, dar. Când eraţi dumneavoastră în concediu, celălalt doctor.

- Doctorul Hulme?

- Da, cel înalt şi brunet. Ei bine, el mi-a dat nişte pastile complet diferite de ceea ce-mi dăduserăţi dumneavoastră până atunci. Când l-am întrebat ce fel de pastile erau.

Se opri.

- Ce v-a răspuns, doamnă Perry? întrebă Joan, aşezându-se pe marginea patului. Trebuie să-mi spuneţi.

- Mi-a răspuns că e treaba lui şi că nu mă interesează pe mine. De atunci, mi-am făcut atâtea griji. Sunteţi sigură că bebeluşul meu e în afara oricărui pericol?

Joan se strădui să-şi ascundă iritarea şi să-şi controleze vocea.

- Sunt sigură. Dar de ce naiba nu mi-aţi spus până acum? Ne-am văzut în fiecare săptămână.

- N-am avut suficient curaj, doamnă doctor.

- Ce prostie! Aş fi putut să vă liniştesc. Mă gândesc că acel medicament avea o denumire greoaie şi doctorul Hulme s-a gândit să nu vă încarce memoria degeaba.

Joan se gândi că dimineaţă va trebui să se uite pe fişa doamnei Perry şi, mai ales, să stea de vorbă cu Philip.

* * *

De fapt, scandalul izbucni mult mai devreme decât ar fi vrut ea. Se aflau la micul dejun, a doua zi dimineaţă. Era şi dotorul Brockhurst.

Philip întrebă nonşalant:

- Şi, cum s-a descurcat doamna Perry?

- Foarte bine. Are un băieţel de patru kilograme.

Joan continuă să-şi mănânce ouăle cu şuncă, sperând ca discuţia să se sfârşească în acel punct.

Dar Philip avea chef de vorbă.

- Mi-amintesc ce încăpăţânată era. O dată, n-a vrut să ia ce-i prescrisesem, doar pentru că tu nu-i dădusei niciodată acel medicament. Acum, dacă te încălzeşte cu ceva, este unul dintre pacienţii care preferă femeile medic.

- Nici nu mă mir, spuse Joan furioasă. Femeia aia şi-a făcut o mulţime de griji, crezând că i-ai dat talidomidă.

- Doamne, ce isterie generală s-a creat în jurul acestui medicament. Şi numai presa e de vină pentru asta. E inacceptabil.

- Nu, Philip. Inacceptabil este faptul că ai lăsat-o atâta timp să-şi facă griji, în loc să-i explici, pur şi simplu, că i-ai prescris vitamine şi fier.

Philip puse nervos cuţitul şi furculiţa pe masă.

- Chiar crezi că e cazul să dau amănunte pentru fiecare doctorie pe care o prescriu? Am şi alte treburi de făcut, să ştii. In plus, se pare că tratamentele misterioase dau cele mai bune rezultate. Dacă ştiu prea multe despre medicamentele pe care le iau, pacienţii îşi pierd încrederea.

Ieşi, trântind uşa în urma lui. Harry, care până atunci nu scosese o vorbă, ridică ochii din ziar şi spuse:

- Nu cred că ar fi trebuit să-ţi vorbească aşa.

- Imi pare rău, Harry. Aş fi vrut ca discuţia asta să aibă loc între patru ochi, dar n-a fost să fie aşa. Imi cer scuze.

- El ar trebui să-şi ceară scuze, nu tu.

- Las-o baltă, spuse Joan, împăciuitor. Te rog doar atât: spune-le pacienţilor tăi ce medicamente le prescrii. Au dreptul să ştie.

- Ştiu, Joan. Voi face tot posibilul. Acum, spune-mi cu ce-ai vrea să te ajut azi.

Joan se calmă. Harry era un băiat de treabă. Puţin cam atras de asistentele tinere, dar era normal la vârsta lui.

- Mă gândeam să faci o tură prin spital. Dacă ceva nu ţi se pare în regulă, mă suni. Dar nu schimbi tratamente până nu ne consultăm. Eu rămân aici, la cabinet.

* * *

Joan ieşi din cabinet şi privi pacienţii din sala de aşteptare. Scaunele erau pline. Doamna Taylor îi făcu un semn cu mâna.

- Poftiţi, doamnă Taylor.

- Bună dimineaţa, doamnă doctor.

Intrară împreună în cabinet.

- Ce-aţi păţit, doamnă Taylor? Credeam că sunteţi în vacanţă.

- Am fost, dar am avut un mic accident.

- Ce s-a întâmplat?

- Un autobuz a intrat în mine. Cred că nu-l mai ţineau frânele. Dacă aţi vedea în ce hal arată maşina mea. M-am lovit la încheietura mâinii.

- Şi cine v-a bandajat?

- La un mic spital din zonă. Dar m-am gândit totuşi să mă vedeţi şi dumneavoastră. Spuneau că am.

- O fractură?

- Exact. Ce înseamnă asta?

- Facem o radiografie şi apoi vă explic. Nu v-au dat nici o hârtiuţă pentru mine?

- Ba da, dar nu reuşesc să-mi aduc aminte unde am pus-o. A venit şi poliţia şi m-am zăpăcit de tot.

- Nu-i nimic. Mergeţi la radiografie acum, sus la etaj, şi spuneţi-le celor de acolo că aştept rezultatul imediat.

După doamna Taylor, în cabinet intră un băieţel. Joan îşi aminti că-l chema Jeremy, dar numele de familie nu şi-l putea aduce aminte.

- Nici n-aveţi cum să-l ştiţi, spuse băiatul. N-am mai fost niciodată la dumneavoastră.

- E-n regulă. Ce vânt te aduce pe-aici, acum?

Jeremy ridică o mână. Avea un deget umflat, pe care-l ţinea nemişcat.

- Ti-ai făcut o radiografie?

- Da. Asistenta m-a trimis sus de cum m-a văzut. Cred că radiografiile sunt deja pe panou.

Joan se apropie de panou şi privi cu atenţie radiografiile. Nu părea a fi nici o fractură. Şi totuşi, o pată compactă era situată între două falange.

Asistenta Stringer veni lângă ea.

- Pare a fi un mic chist, nu credeţi?

- Ba da. La asta mă gândeam şi eu. Va trebui să-l imobilizăm acolo.

- Vreţi s-o chem pe asistenta Dalziel?

Joan tocmai se pregătea să refuze, dar se răzgândi. Ar fi fost interesant s-o cunoască şi ea pe noua prietenă a lui Harry.

- Dacă nu e ocupată.

- Sunt sigură că-şi va face timp pentru dumneavoastră. Şase săptămâni va dura operaţiunea?

- Da, cam aşa ceva. Vreau să încerc să-l sfărâm încet, încet.

Băiatul se încruntă.

- Am auzit. Şase săptămâni fără rugby?

- Din păcate, da.

- Femeile. spuse el cu amărăciune.

- Deci şi tu eşti dintre aceia care nu sunt de acord cu medicii femei, nu-i aşa?

- Nu, eu nu. Tata. Dar acum ştiu motivul. Se intimidează în faţa femeilor.

Joan pufni în râs. Nu mai auzise niciodată o astfel de explicaţie.

Sora Dalziel intră în cabinet. Era, într-adevăr, foarte drăguţă. Blondă, cu un păr bogat, ce-i încadra chipul perfect, cu picioare lungi şi subţiri şi un trup bine proporţionat. Harry avea, fără îndoială, gusturi bune.

Joan îi dădu câteva indicaţii şi apoi ieşi în hol, căutând cu privirea feţe familiare. Se părea că toţi pacienţii de acolo aşteptau la ceilalţi medici care consultau în Fenton. Văzu un muncitor îmbrăcat în salopetă, care se ridicase în picioare. Avea o mână bandajată superficial. Bandajul era plin de sânge. Il recunoscu. Era unul dintre pacienţii lui Philip.

- Doamnă doctor, spuse el, mă puteţi primi şi pe mine?

- Sigur că da, domnule Robbins. Poftiţi, intraţi.

Joan îl conduse în cabinet şi-l invită să ia loc pe scaun. Ii privi îngrijorată mâna.

- Se pare că azi toată lumea are probleme cu loviturile la mână, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

- Mi-a căzut o greutate de fier pe deget.

- Atunci, va trebui să facem mai întâi o radiografie. Asta de îndată ce vă veţi simţi puţin mai bine. Chiar acum am să vă dau un medicament pentru durere.

Asistenta se apropie şi aduse doctoria.

- Cred c-ar trebui să se întindă puţin pe pat, sugeră ea.

Fără să mai aştepte, îl ajută pe pacient să se întindă şi-l
înveli cu o pătură.

- Acum liniştiţi-vă, domnule.

Apoi îi spuse lui Joan:

- Thomson îl va duce peste câteva minute cu căruciorul la radiologie.

- Bine, mulţumesc, soră. Unde o pot găsi pe doamna Taylor?

- Cred că e în cabinetul de alături.

Intr-adevăr, acolo era. Radiografiile erau gata deja. Joan le examină cu atenţie. Cei de la spital făcuseră treabă bună. Oasele erau aliniate frumos, numai că ghipsul era slăbit.

- Va trebui să schimbăm ghipsul, doamnă Taylor.

Se apucă de treabă. Exact când termină, o asistentă intră şi anunţă:

- Doamnă doctor, sunteţi chemată în Chase Lane.

- Chase Lane? Era doamna Bellamy, nu-i aşa?

- Intocmai.

- Atunci, ar trebui să plec. Ea nu sună decât dacă este o urgenţă. Doamnă Taylor, ne vedem peste trei săptămâni.

- E-n regulă, doamnă doctor.

- Aveţi grijă pe-aici, fetelor, le spuse Joan asistentelor. Mă întorc mai târziu.

Apoi plecă grăbită. In hol, trecu pe lângă Philip.

- Philip, vezi că un pacient al tău este la mine în

cabinet. Domnul Robbins, muncitorul de la calea ferată. Cred că are fracturi multiple. I-am dat un sfert de morfină şi acum aşteaptă să meargă la radiologie. Crezi că te descurci?

Ea uitase deja de cearta de la micul dejun, dar se părea că Philip îşi mai aducea încă aminte, pentru că răspunse rece:

- Bineînţeles că mă descurc.

* * *

Doamna Bellamy era foarte agitată.

- Doamnă doctor, micuţa Marjorie...

Joan îşi aduse aminte că Marjorie, fiica doamnei, avea în jur de treisprezece ani.

- Ce s-a întâmplat cu ea?

- Stătea şi citea ceva pentru la şcoală când, deodată, a căzut. Direct pe podea. Avea spume la gură şi.

- Se mişca?

- Da, dădea din mâini şi din picioare. Doamnă doctor, e epileptică?

- Nu ştiu. Va trebui să aflăm. Haideţi s-o vedem.

Intrară împreună în sufragerie. Fetiţa stătea întinsă pe o canapea. Sângele îi şiroia din buză.

- Dacă se mai întâmplă să aibă astfel de crize, primul lucru pe care trebuie să-l faceţi este să-i băgaţi un creion între dinţi, ca să nu se mai muşte.

- Dar credeţi că se va mai întâmpla, doamnă doctor? Doamna Bellamy încerca să-şi păstreze calmul, dar îngrijorarea se citea clar în ochii ei.

- Nu ştiu ce să zic. Marjorie., cum te simţi?

Fetiţa clipi, surprinsă.

- Mă simt bine.

- Ti-aduci aminte că ai căzut? întrebă Joan. Te doare ceva?

- Nu mă doare nimic, dar nu-mi amintesc să fi căzut.

Se încruntă, apoi se frecă la ochi.

- Tot ce ştiu, este că am văzut nişte luminiţe mici şi strălucitoare.

- Dar ai mai văzut aşa ceva şi înainte? Ti s-a mai întâmplat să cazi vreodată?

- Nu-mi amintesc. Dar parcă am mai căzut o dată. Mă uitam la televizor şi m-am trezit pe jos. Probabil că asta se întâmplase.

- Inţeleg. Uite, am să-ţi dau nişte tablete pentru durerea de cap care ar putea să apară.

- Mulţumesc, doamnă doctor.

Joan ieşi în hol, urmată de doamna Bellamy.

- Se pare că e vorba despre epilepsie. Dar nu vă pot spune cu siguranţă decât după ce facem nişte analize. Mai întâi de toate, va trebui să-i facem o electroencefalogramă.

- O s-o internaţi în spital?

- Da, dar numai pentru o zi sau două, ca să-i putem face toate analizele.

- Şi dacă e epileptică, ce se va întâmpla în continuare?

- Nu vă faceţi griji. Această boală se poate trata. Va trebui să aibă grijă să-şi ia tratamentul regulat şi să se

ferească de locurile periculoase- leagăne, intersecţii. Şi spuneţi-i ca atunci când mai vede luminiţele acelea, să se aşeze pe ceva şi să stea liniştită.

- Bine, doamnă doctor.

- Dacă este într-adevăr epileptică, ceea ce nu ştim încă, s-ar putea să încerce de-a lungul timpului tot felul de senzaţii ciudate. Unora li se pare că văd luminiţe, altora că aud sunete asurzitoare, sau simt mirosuri ciudate. Uneori, s-ar putea să aibă senzaţia de deja vu.

- Serios? Ce manifestări ciudate!. Să vă mai spun ceva, doamnă doctor. Dacă o zgârii puţin cu unghia, semnul rămâne acolo ore întregi.

- Da, se mai întâmplă. In orice caz, feriţi-o de televizor. Să se odihnească mai mult.

- Aşa este. Am citit în ziar că poţi face epilepsie din cauza televizorului. E adevărat?

- Nu cred. De fapt, nu s-a demonstrat încă ştiinţific ce provoacă epilepsia. Se pare totuşi că unii oameni au o predispoziţie genetică pentru această boală.

Joan îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă.

- Acum, trebuie să plec. Vă anunţ eu când s-o aduceţi la spital.

- Mulţumesc mult, doamnă doctor. Şi-mi cer scuze că a trebuit să vă deranjez.

- Dar nu e nici un deranj, doamnă Bellamy. Nu mi-am făcut decât datoria.

Joan nu înţelegea de ce toţi îşi cereau scuze pentru deranj şi mulţumeau de parcă ar fi făcut cine ştie ce minune. Dar, probabil că ştiau din experienţa proprie că unii doctori nu vroiau să fie deranjaţi. Ce prostie, se

gândi ea dezgustată. Până la urmă, asta le era meseria. Cu ce erau doctorii mai presus decât nişte instalatori sau zugravi?

Ajunse acasă, iar doamna Telfer le servi prânzul. Philip nu urcase la masă.

Harry îi spuse:

- Să nu uit, te-a căutat o pacientă de-a ta mai devreme puţin. Venea de la doctorul Kelly.

- Doctorul Jarvis Kelly? Cardiologul? Dar ce căutase la el? Cum se numea pacienta?

- Parcă. domnişoara Coombes.

- Şi cum a ajuns la Kelly? Eu îmi trimit bolnavii de inimă la doctorul Hardman.

- Păi, Philip a trimis-o, când erai tu în concediu.

- Cum şi-a permis? Ştia doar că eu colaborez de-atâta timp cu Hardman.

- Nu ştiu, dar m-am gândit că ar fi bine să-ţi spun despre ce e vorba, înainte să afli chiar tu.

Joan clocotea de mânie. Trebuia însă să se calmeze. N-avea rost să-şi strice pofta de mâncare. Se va ocupa de asta mai târziu.

- Lasă asta acum, îi spuse ea lui Harry. Mai bine povesteşte-mi despre iubita ta. Am văzut-o şi eu azi dimineaţă. E drăguţă.

- E o păpuşă. Numai că mulţi se bat pe ea. Chiar şi.

Se opri, ruşinat.

- Chiar şi?.

- Chiar şi Philip a încercat s-o cucerească. I-am spus fetei că el are o prietenă în Bristol, dar n-aş zice că m-a crezut.

- Serios? Eu n-am ştiut că Philip are o prietenă.

- Mie mi-a spus ducesa.

Harry îi spunea doamnei Telfer aşa.

- Ssst, cred că vine, spuse Joan auzind uşa deschizându-se.

Dar nu era ea, ci Philip. Hotărâtă să nu compromită şi
această masă, Joan îl ignoră complet şi vorbi în continuare cu Harry. Discutară îndelung, despre subiecte diverse - de la astronomie, până la Fidel Castro.

După masă, Harry se ridică de la masă şi plecă.

Philip începu să vorbească, plin de el:

- Problema ta este că eşti foarte drăguţă. Aş putea sta zile întregi să te privesc, ca femeie. Dar ca doctor, mă calci pe nervi. Intotdeauna am spus că nu voi lucra cu sau pentru o femeie şi nu ştiu de ce am acceptat totuşi. Dacă vrei să ştii.

- Tacă-ţi gura, interveni Joan, şi ascultă-mă cu atenţie. De când m-am întors din concediu- şi vreau să-ţi spun că-mi pare tare rău c-am plecat - în fiecare clipă regret că am fost de acord să lucrez cu tine. Observ că faci tot posibilul pentru a-mi submina autoritatea. Mi-ai supărat pacienţii, mi-ai schimbat ne justificat tratamentele, iar acum aflu că mi-ai trimis un pacient la Jarvis Kelly.

- Şi ce-i cu asta?

- Dar ştiai foarte bine că eu îi trimit la Guy Hardman.

- Şi nu înţeleg de ce trebuia să fac şi eu asta.

- Pentru că era pacientul meu.

- Dar tu nu erai, aşa că am decis să-l trimit la Kelly.

- Dar de ce?

- Simplu, pentru că eu îl consider mai bun.

Joan îl privi şocată. Realiză totuşi că Philip avea dreptul la propria sa părere despre un medic sau altul. Spuse calm:

- Hai să nu ne mai comportăm ca doi copii. Trebuie să recunoaştem. Nu merge, nu-i aşa?

- Nu, mi-e teamă că nu prea merge. Arăţi fantastic când eşti supărată, Joan, dar totuşi nu merge treaba.

- Şi care ar fi propunerea ta?

- Păi, aş putea pleca în vacanţă, iar apoi nu m-aş mai întoarce. Parteneriatul nostru nu este încă semnat oficial, aşa că acum ar fi momentul să-l întrerupem.

Joan nu era deloc surprinsă.

- Deci vrei să pleci. dar, spune-mi, te rog, în afară de faptul că noi doi suntem în mod evident incompatibili, mai există şi alte motive pentru care vrei să pleci?

- Asta, dă-mi voie să-ţi spun, e numai treaba mea.

- Bine, atunci pleacă. Şi nu-ţi face griji, voi găsi eu pe altcineva în locul tău.

Urcă în camera ei şi se odihni zece minute. Nu-i convenea deloc situaţia în care se ajunsese, dar asta era. Apoi, coborî şi sună la agenţie.

- Am nevoie urgent de cineva, spuse ea în receptor. Şi, vă rog, nu-mi trimiteţi persoane în vârstă. Avem şi ture de noapte. Şi, da, se poate locui şi aici, dacă e nevoie. Nu uitaţi că e foarte urgent.

Nu prea ştiau cei de la agenţie ce înseamnă urgent, se gândi ea. Aşa că ar fi fost bine să încerce şi în altă

parte.

Se îmbrăcă şi se pregăti să plece la consultaţiile de după- amiază. Doamna Telfer o conduse.

- Nu uitaţi că astăzi aveţi oră la radio, doamnă doctor.

Uitase deja. Era ziua ei de emisie, în cadrul emisiunii „ Vă
vorbeşte un doctor". Era ultima emisiune, de altfel. Ii plăcuse să facă asta, dar se bucura că se termina. Era destul de obositor şi-i cam încurca programul.

- N-am să uit, doamnă Telfer.

- Şi care va fi tema emisiunii de astăzi?

- Locul femeii medic în societate. Interesant, nu?

Ieşi pe uşă.

- Dacă sună cineva de la agenţie, spuneţi-i să revină cu un telefon mai târziu.

- E-n regulă doamnă doctor.

Capitolul 2

După ce făcură o scurtă repetiţie, producătorul intră din nou în camera de probă.

- A fost bine, o asigură el pe Joan. Doar că puţin cam scurt.

Işi aruncă din nou privirea asupra materialului pregătit
de ea.

- Şterge tăietura asta de aici, sugeră el, iar pasajul acesta rescrie-l cu mai multe cuvinte.

Joan scrise repede:

„ Nici nu pot înţelege ideile preconcepute ale unora cu privire la femeile doctor. Iar asta pare cu atât mai ridicol cu cât asistentele medicale femei se bucură de tot respectul şi omagiul pacienţilor. De ce în cadrul aceluiaşi domeniu- acela al sănătăţii- există două viziuni complet diferite asupra femeilor? De ce oamenii simpli nu pot înţelege că o femeie este mult mai devotată pacienţilor ei, lucrând cu mult mai multă dăruire?"

- Ce părere ai, Malcolm?

- Perfect, spuse producătorul. Nici nu-ţi dai seama ce voce frumoasă ai atunci când eşti furioasă.

- Vorbeşti serios? Sper totuşi să nu mă mai enervez pe ziua de azi. A fost o zi foarte grea.

- Bun. Nu mai repetăm încă o dată, trebuie totuşi să pară spontan. Fii atentă, când se aprinde lumina verde, intri.

- Asta le spun şi eu pacienţilor mei la cabinet.

- Păi, în cazul acesta, mai bine am fi numit seria emisiunilor noastre „ Lumina verde", nu-i aşa? Bine, acum trebuie să ies. Ai grijă cum ţii capul, ai tendinţa să te îndepărtezi de microfon.

- Am să fiu mai atentă.

Malcolm ieşi. După câteva clipe, vocea lui anunţa în microfon:

- Aici studiourile BBC. In seara aceasta avem în studio o femeie doctor, care ne va vorbi despre unele aspecte ale medicinei moderne.

Lumina verde se aprinse în faţa lui Joan. Inainte de a începe să vorbească, îşi aduse aminte de luminiţa verde care se aprindea în spital, la primul ei loc de muncă, ori de câte ori cineva era în pericol.

Spuse în microfon:

- Bună seara, dragi ascultători.

Când termină, abia mai putea respira. Insă ştia că totul mersese bine. Intră în camera de control ca să-şi ia ramas bun, pentru ultima dată, de la producătorul emisiunii, de la asistenţi şi ingineri de sunet.

- Să ştii că am înregistrat emisiunea, o anunţă Malcolm. O voi trimite la ziar. A fost cel mai bun discurs al tău.

- Mă bucur., recunoscu Joan. Eu credeam că am fost prea înverşunată.

- Păi tocmai asta ne place, doamnă doctor, strigă fata de la panoul de comandă.

- Şi hai să nu ne luăm rămas bun, adăugă producătorul, eu cred că ne vom mai auzi.

- Nu ştiu ce să zic, voi fi cam ocupată în perioada imediat următoare. Partenerul meu tocmai a plecat şi.

- Nu-ţi face griji. Aranjăm în aşa fel încât să-ţi convină. Ne auzim în curând. Audienţa postului nostru a crescut de când cu emisiunea asta, aşa că ar fi păcat să-i punem punct.

* * *

Când ajunse la cabinet, Joan constată că mai erau încă doisprezece pacienţi în sala de aşteptare. Unul dintre ei era doamna Burrows, care făcea parte din acea categorie de pacienţi ce încercau să-şi rezolve toate problemele din familie cu o singură vizită la medic.

- Dacă tot sunt aici, spuse ea ca de obicei, daţi-mi şi o trimitere la oftalmologie pentru fiica mea şi o adeverinţă pentru soţul meu. Ii trebuie la serviciu. Şi mai daţi-mi ceva şi pentru bunica. O dor îngrozitor picioarele.

Joan îşi scoase carneţelele şi începu să scrie. Uneori, consultaţiile medicale păreau sesiuni maraton de autografe.

- Va trebui să-l consult pe soţul dumneavoastră mai întâi. De unde pot şti că e suficient de bine pentru a se întoarce la serviciu?

- Păi, data trecută, doctorul Hulme...

- Nu mă interesează ce-a făcut doctorul Hulme. Spuneţi-i soţului să vină mâine dimineaţă la cabinet. De ce n-a venit chiar acum, cu dumneavoastră?

- Pentru că s-a dus la meci, doamnă doctor.

- Bine, atunci. Dacă a fost în stare să meargă la meci, înseamnă că se poate duce şi la serviciu. De data asta vă dau adeverinţă, dar data viitoare vreau să-l văd

personal.

- Vă mulţumesc, doamnă doctor.

- Şi, doamnă Burrows, când plecaţi, să-mi spuneţi, vă rog, dacă mai aşteaptă cineva afară.

Femeia ieşi şi, după câteva momente, vârî capul pe uşă şi anunţă:

- Nu mai e nimeni, doamnă doctor.

- Bine, mulţumesc.

George intră şi el în cabinet.

- Aţi întârziat, doamnă, spuse el supărat. Se răceşte mâncarea.

- Vin imediat, George. Doctorul Hulme s-a întors?

- Dacă s-a întors? Şi-a luat toate lucrurile şi a plecat. L-aţi dat afară, nu-i aşa?

- Nu, George. El a hotărât să-şi ia concediu, atâta tot.

Urcară împreună scările şi ajunseră în sufragerie.

- George, doamna Telfer a plecat?

- Da, doamnă, de douăzeci de minute.

-A lăsat vreun mesaj? Ţi-a spus cumva dacă m-au căutat cei de la agenţie?

- Nu, doamnă. Tânărul doctor se întoarce la nouă, ca de obicei?

- Cred că da.

Şi să sperăm că nu mai apare nici o urgenţă până atunci, se gândi Joan, extenuată.

Se aşeză la masă şi începu să mănânce cu poftă. Deodată, se auzi soneria de la intrare. George plecase la bucătărie, pentru a pregăti cafeaua, aşa că se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Un bărbat înalt, slab, cu părul blond şi ochii gri-verzui, stătea pe scări, în faţa uşii.

- Bună seara, spuse el. Dumneavoastră sunteţi doamna doctor Dryden? Sper că nu vă deranjez.

Avea o voce frumoasă, profundă, ca a unui actor, se gândi Joan.

- Nu mă deranjaţi deloc. Probabil că sunteţi de la agenţie, pentru postul de suplinitor. Intraţi, doctore.

- Beech, răspunse bărbatul.

- Doctore Beech, tocmai eram la cafea. N-aţi vrea să-mi ţineţi companie?

Tocmai atunci, George trecu prin hol cu tava. Două ceşti, observă Joan. Deşi îmbătrânise, George era la fel de eficient ca în tinereţe.

- Cu multă plăcere, doamnă.

Se dezbrăcă de haină şi o puse în cuier. Apoi o urmă pe scări.

- Daţi-mi voie să vă felicit pentru emisiunea din seara asta. Aţi fost grozavă.

- Da? Aţi ascultat-o?

- Le-am ascultat pe toate. Şi mi-au plăcut foarte mult.

- Mulţumesc. Din păcate, nu cred că prea mulţi doctori au avut timp s-o asculte. Dumneavoastră eraţi liber marţea după- amiază, nu-i aşa?

- Aşa este.

- Bun. Acum să trecem la treburile noastre. Bănuiesc că ar trebui să vă cer referinţe şi tot felul de chestii din astea.

Dar ştiu sigur că oricum îl voi angaja, îşi spuse Joan. E exact genul meu.

- Sau mai bine lăsaţi. Probabil că dosarul e la

agenţie. Ştiam că suplinitorii sunt, în general, doctori ieşiţi la pensie. Dar văd că dumneavoastră sunteţi încă tânăr.

-Am treizeci şi patru de ani. Am lucrat şi în spital, şi în cabinete particulare. Am destulă experienţă, dar nu m-am specializat. Se pare că medicina generală mă atrage cel mai mult.

Se afla acum între două slujbe. Urma să se prezinte la noul loc de muncă peste câteva săptămâni, iar până atunci, se gândise să nu stea degeaba.

Aflând asta, Joan se strădui să-şi ascundă dezamăgirea. Ii explică pe scurt cum erau împărţite sarcinile, ce trebuia să facă, atât la cabinet, cât şi la spital.

Doctorul Beech ascultă cu atenţie, apoi spuse:

- Bănuiesc că aţi vrea să încep chiar de mâine.

Era foarte sigur pe el, se gândi Joan. Incă nici nu-i spusese că-l va angaja, cu toate că nu mai încăpea nici o îndoială, iar el se oferise deja să înceapă a doua zi. Il plăcea tare mult. Era genul de om pe care-l îndrăgea instinctiv şi era sigură că putea avea toată încrederea în el. In plus, se părea că şi el o cunoştea şi o înţelegea foarte bine.

- Da, dacă se poate, aş vrea să începeţi chiar de mâine.

Fusese atât de simplu şi atât de rapid. I se părea că-l cunoştea de-o viaţă pe omul acesta.

Pe la ora nouă, Harry îşi făcu apariţia. Joan făcu prezentările:

- Harry, dumnealui este doctorul Beech. Doctore

Beech, faceţi cunoştinţă cu doctorul Brockhurst, asistentul nostru.

- Spuneţi-mi Harry, oricum eu sunt cel mai tânăr pe-aici.

- Bine, atunci spuneţi-mi şi voi Richard. Nici eu nu sunt prea bătrân.

Doamne, ce noroc am avut, se gândi Joan, privindu-i pe cei doi cum stăteau de vorbă. Ca să nu mai spun că e cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut în ultimul timp. Deşi e mult prea slab, arată mai bine chiar şi decât Guy.

Dar ea nu se îndrăgostise de Guy datorită aspectului său exterior, îşi spuse hotărât. Bine, dar atunci, de ce se îndrăgostise de el? Analizând situaţia şi întorcându-se în timp, îşi dădu seama că-i era imposibil să spună ce o atrăsese la el. Era un medic priceput şi renumit, foarte sigur pe el, ca Richard Beech. Iar ceea ce apreciase cel mai mult la el era că, odată începută relaţia lor, Guy nu mai avusese de-a face cu nici o altă femeie.

- Doctore Beech, spuse Joan deodată, îmi cer scuze că nu v-am întrebat. Aţi servit cina?

- Da, proprietăreasa casei unde locuiesc cu chirie serveşte cina la ora şase.

- Da? Şi unde locuiţi acum?

- In Birmingham. Mai precis, în Selly Oak. Probabil că veţi vrea să mă mut aici în cursul zilei de mâine.

Din nou îi citise gândurile. Nu discutaseră nimic despre asta, dar naveta ar fi fost obositoare şi inutilă, până la urmă, se gândi Joan.

- Bineînţeles, spuse ea.

Descoperi fericită că erau pe aceeaşi lungime de undă. Richard gândea exact la fel ca ea, doar că puţin mai repede.

- George sau doamna Telfer vă vor pregăti camera mâine dimineaţă, adăugă.

- George este bătrânul care a adus cafeaua?

- Exact. E un vechi angajat al familiei. O să vă obişnuiţi cu el. Unchiul meu l-a adus de pe front, după primul război mondial. I-a fost servitor credincios până când a murit.

- Unchiul dumneavoastră a fost medic?

- Da, iar eu am fost subalterna lui.

Telefonul ţârâi strident în liniştea serii. Joan se duse să răspundă şi reveni în câteva clipe.

- Era doamna Sinclair. I-a sosit sorocul. Acum voi vedea dacă am avut dreptate. După părerea mea va naşte gemeni. Trebuie să plec. Dar dumneavoastră, doctore Beech, puteţi rămâne cu Harry.

Insă Richard Beech se ridicase deja în picioare.

- Gemeni? Vin cu dumneavoastră. Incă o pereche de mâini v-ar putea fi de ajutor.

Din nou părea de neclintit în decizia lui. Joan acceptă, fericită.

- Atunci, ce-ar fi să ne spunem pe nume? propuse ea. Până la urmă, suntem colegi, nu-i aşa?

- Aşa este. Sunt de acord.

* * *

Trei ore mai târziu, amândoi, împreună cu asistenta Jones, o felicitau pe doamna Sinclair şi coborau în bucătărie să bea un ceai cald.

- Am bănuit eu că sunt gemeni, spuse Joan. Dar nu

monozigoţi.

Îl privi cu recunoştinţă pe Richard.

- Dacă n-ai fi fost tu, m-aş fi descurcat mult mai greu.

- Aveţi nişte mâini de aur, doctore Beech, spuse asistenta. N-am mai asistat până acum la aşa o naştere.

- Ar trebui să-ţi iei diplomă în obstetrică-ginecologie, sugeră Joan.

Richard zâmbi.

- Mi-am luat deja.

- Sunteţi tare norocoasă, doamnă doctor, interveni din nou doamna Jones. Cu aşa un suplinitor. Ar trebui să vă fie partener, nu suplinitor, care azi e, mâine nu mai e.

Joan ar fi vrut să aprobe, dar se gândi că era totuşi prea devreme pentru astfel de remarci.

- Mi-e teamă că doctorul Beech are deja alte aranjamente. Dar, între timp, ne vom bucura de prezenţa şi de ajutorul lui.

După ce plecară, Joan îl conduse pe Richard înapoi la cabinet, pentru că el îşi lăsase maşina acolo.

Inainte de a se despărţi, dădură mâna prieteneşte.

- Ne vedem mâine, spuse el. Abia aştept.

Mâna lui era caldă şi puternică. Transmitea parcă o undă electrică, ce determina accelerarea bătăilor inimii.

- Noapte bună, spuse Joan încet şi apoi intră în casă.

Privindu-se în oglinda din hol, constată că era îmbujorată
ca o puştoaică de şaisprezece ani.

George apăru în cadrul uşii.

- L-aţi angajat, nu-i aşa? ştiam eu că o veţi face. E un

domn, ce mai!

- Da, George. Mâine se mută la noi. N-ai vrea, te rog.

- Camera lui e gata, doamnă. Am aranjat-o cât timp aţi fost plecaţi. Şi, credeţi-mă, e un domn în adevăratul sens al cuvântului. Mi-a strecurat chiar o monedă de cinci şilingi.

- Serios? Dar când? N-am observat nimic.

- Păi, v-am spus că e un gentleman. Mi i-a strecurat chiar sub nasul dumneavoastră, dar un domn nu lasă niciodată să se vadă asta.

George plecă râzând, mulţumit că găsise, în sfârşit, un bărbat pe gustul lui. Nu ca doctorul Philip Hulme. Un bărbat adevărat.

* * *

A doua zi dimineaţă, Joan primi un telefon de la Guy Hardman.

- Ei, ia spune, vii diseară la petrecere, sau nu?

- Dragul meu, dar ţi-am mai spus că nu pot.

- Bine, atunci când ne vedem? Duminică?

- Cel mai probabil. Te mai sun eu, Guy.

Joan era iritată. Ii mai spusese o dată ca nu poate merge. Ce-l făcuse să creadă că se va răzgândi între timp? Sau, uneori, „ nu" însemna „poate"?

Ii povesti asta şi lui Harry.

- Bine, dar acum ai fi putut să te duci, spuse el împăciuitor.

- N-aş fi putut, Harry. Am multă.

- Dar Richard îţi putea ţine locul. Doar pentru asta l-ai angajat, nu? Cine să te mai înţeleagă?.

Intr-un fel, Harry avea dreptate. Dar nu despre asta trebuia să vorbească acum.

- Hai, mai bine, să vedem cum facem astăzi. In mod sigur, Philip a lăsat o listă cu pacienţi care trebuie vizitaţi la domiciliu. Pe lângă asta, trebuie să facem faţă şi la cele două cabinete.

- Şi mai e şi examanul medical de la fabrică, adăugă Harry.

- Aşa este. Cred că acolo te vei duce chiar tu. Faci un control medical de rutină. Ai grijă la cei cu ochelari, să nu aibă dioptrii prea mari, şi să nu aibă eczeme la mâini.

- Eczeme? Dar de ce? Lucrează cu produse alimentare?

- Nu. Insă acolo au apărut de-a lungul timpului multe cazuri de dermatită. Şi n-aş vrea ca asta să se mai repete.

- E-n regulă. Altceva?

- Te-aş mai ruga să vizitezi şi nou-născuţii mei. Perry şi Sinclair. Am uitat să-ţi spun că doamna Sinclair a născut doi gemeni azi-noapte. Ar fi trebuit să fii acolo. Ar fi fost o experienţă interesantă.

- Mi-ar fi plăcut. Cum v-aţi descurcat?

- Doctorul Beech a fost minunat. Ştiai că are diplomă în obstetrică-ginecologie?

- N-am ştiut.

Harry părea impresionat.

- Deci, cum facem? întrebă el.

- Păi, cred că, până la urmă, am să plec eu pe teren, iar tu rămâi la cabinet. Mi-am adus aminte că trebuie să trec şi pe la spital. Am de făcut o programare la electroencefalogramă.

- Epilepsie?

- Mi-e teamă că da. O fetiţă de treisprezece ani. Dar, având în vedere vârsta, există şanse să scape.

- Epilepticii sunt cazuri foarte interesante. Iar manifestările lor sunt diverse. Am şi eu o listă pe-aici.

Harry căută repede în agendă.

- Uite, am găsit. Unii spun că simt un fel de inel metalic strâns în jurul capului. Alţii simt nevoia să sugă o lămâie.

- O lămâie? N-am auzit asta până acum. Nu, pacienta mea e un caz clasic - vede luminiţe strălucitoare.

Harry părea dezamăgit.

- Dar ştiai şi treaba cu culorile? întrebă Joan.

- Am auzit că unii văd dintr-o dată culorile mult mai aprinse şi mai vii.

- Da, iar alţii nu mai percep în momentele de criză decât o singură culoare. Totul în jurul lor devine monocrom. Alb şi negru, ca un film. Sau totul roşu, sau galben. Interesant, nu?

Joan se ridică.

- Trebuie să plec, acum. Crezi că te descurci aici?

- Da, bineînţeles. La ce oră vine Richard?

- Cred că pe la unsprezece. Ne vedem toţi la prânz.

* * *

Celălalt cabinet unde Joan şi colegii ei dădeau consultaţii se afla în partea mai săracă a oraşului., la parterul unei case. Era compus dintr-o cameră de aşteptare, o cameră de consultaţii şi o bucătărioară. Doamna Flack, îngrijitoarea, locuia în apartamentul de

deasupra.

O întâmpină pe Joan în holul de la intrare.

- Numai patru pacienţi până acum, doamnă. Foarte mulţi au plecat când au auzit că doctorul Hulme nu mai consultă. Vedeţi dumneavoastră, unii.

- Da, ştiu, doamnă Flack. Unora nu le plac doctorii femei. Iar asta se întâmplă în special la ţară şi în zonele sărace ale oraşelor. Şi chiar nu înţeleg de ce.

- Din cauza ignoranţei, doamnă. Şi a prostiei.

- In orice caz, doamnă Flack, puteţi să le spuneţi că, începând de mâine, va veni un doctor încântător, care pe deasupra este şi bărbat. Dar, între timp, să vină la mine sau, pur şi simplu, să-şi vadă de treaba lor.

Joan intră în cabinet şi începu să-i consulte pe cei patru care aşteptau. Primii trei se dovediră a fi cazuri uşoare, însă cel de-al patrulea îi atrase atenţia.

Domnul Dethridge era un pacient al lui Philip. Joan se uită în fişa lui. Fusese diagnosticat cu scleroză într-un grad avansat, dar nu i se făcuseră prea multe investigaţii. Şi, chiar în urma tratamentului, starea lui se înrăutăţea. In plus, pierduse foarte mult în greutate.

- Am să vă prescriu nişte injecţii. Iar, pe lângă tratament, v-aş recomanda o dietă bogată în calorii. Uitaţi aici o listă cu alimentele cele mai indicate şi reţeta. Peste două săptămâni vă rog să reveniţi la control.

Bărbatul privi lista şi se încruntă.

- Doamnă doctor, nu ştiu ce să zic despre dieta asta. Ştiţi. am o pensie foarte mică şi nu cred că-mi voi putea permite.

- In cazul acesta, va trebui să vă găsim un loc într-un azil. Vă promit că am să mă implic personal. Dumnavoastră trebuie doar să fiţi de acord.

- Vă mulţumesc, doamnă doctor. Sunt întru totul de acord.

- Şi încă ceva. Peste vreo două zile, voi trimite încă un doctor să vă consulte. Cred că n-aveţi nimic împotrivă, nu-i aşa?

- Nu, doamnă.

Bărbatul plecă. Joan se gândi că părerea lui Richard Beech i-ar fi fost de mare ajutor în cazul acesta.

* * *

Folosindu-se de lista pe care Philip o lăsase pe birou, Joan făcu toate vizitele la domiciliu. In marea majoritate a cazurilor, găsea pacienţii mutaţi în dormitorul de la stradă care era, de altfel, cea mai bună cameră. Nu-şi putea da seama dacă erau mutaţi permanent sau doar pentru vizita doctorului, aşa că se gândi să-l întrebe pe ultimul ei pacient, un bătrân ce suferea de bronşită.

- N-aţi prefera totuşi să staţi în camera din spate, de unde aţi putea privi grădinile şi dealurile?

Ei aşa i s-ar fi părut normal. Priveliştea de la stradă era plictisitoare. Cât vedeai cu ochii, numai beton şi cărămizi.

- A, nu, doamnă doctor. Vedeţi dumneavoastră, asta este cea mai bună cameră. In plus, nevastă-mea m-a adus aici ca să stau cu ochii pe vecini. Trebuie să-i raportez tot ce se întâmplă pe stradă. Credeaţi că stau degeaba aici?

Acum se lămurise.

Plecă şi se uită la ceas. Era unsprezece şi jumătate.

Probabil că Richard ajunsese deja, iar Harry plecase la fabrică. Aşa că trebuia să se întoarcă la cabinet. Nu se cădea să-l lase singur pe Richard chiar din prima zi.

Il găsi verificând duplicatul listei cu vizite la domiciliu.

- Incercam să calculez cât de departe ai ajuns şi când te vei întoarce. Mă bucur să te văd.

- Dar calculai degeaba. Aceea este lista vizitelor pe care le va face Harry. Eu am făcut vizitele lui Philip, adică ale tale. Te-a servit cineva cu o cafea?

- Chiar acum a sosit cafeaua, spuse doamna Telfer intrând pe uşă.

După plecarea ei, Richard întinse mâna.

- Nici măcar nu ţi-am spus bună-dimineaţa.

Joan simţi din nou acea undă electrică ce-i dădea fiori de fiecare dată când era aproape de el. Işi trase repede mâna când doamna Telfer intră iarăşi în cameră, aducând o farfurie cu biscuiţi.

- M-am gândit că vă e foame, spuse ea cu accentul ei provincial.

- Chiar ne este, bombani Richard în urma ei. Pot să servesc?

- Bineînţeles.

- Mi-e cam foame. La micul dejun am avut un singur cârnat, şi acela ars.

- Săracul de tine. Serveşte cât vrei. Sunt sigură că doamna Telfer mai are rezerve. Se teme să nu murim de foame, după părerea mea.

- Mmm, ce buni sunt. Sunt abia scoşi din cuptor.

Joan îi întinse şi cafeaua.

- Richard, aş vrea să te rog să-mi consulţi un

pacient. Philip l-a diagnosticat cu sclerozã, dar cred totuşi cã nu e cazul.

Ii povesti amănunţit despre domnul Dethridge.

- I s-au făcut analize?

- Până acum, nu.

- Atunci, ar trebui să-i facem.

Richard umplu din nou ambele ceşti cu cafea. N-o întrebase dacă mai vroia, dar îi ghicise din nou gândurile.

- Problema e, continuă Joan, că e pensionar şi e singur. Aşa că n-are o situaţie materială prea grozavă.

- Şi n-ar fi mai bine dacă l-am ajuta să intre într-un azil?

- Nu cred că e genul de bărbat care să vrea asta. Deşi ar trebui să recunoască, măcar în sinea lui, că bărbaţii rămaşi singuri sunt cu mult mai neajutoraţi decât femeile rămase singure.

- Serios? întrebă Richard zâmbind.

- Mă refeream la bărbaţii în vârstă.

- Aşa e mai bine. Sper că n-ai convingeri feministe.

Joan simţi cum se înroşeşte la faţă.

- Doar mi-ai ascultat punctele de vedere la radio. Cred în egalitatea sexelor şi, implicit, în egalitatea profesională.

- A, dar nu eşti dintre acelea care cred că femeile sunt net superioare bărbaţilor, din toate punctele de vedere.

- Nu, bineînţeles că nu. Dar tu? Crezi că bărbaţii sunt superiori?

- Categoric, nu.

Discuţia se opri aici. Apoi, Joan puse o întrebare care

o frământase toată noaptea:

- Richard, ai spus că mi-ai ascultat emisiunile la radio. Dar de unde ai ştiut că eram eu, pentru că numele meu n-a fost pronunţat niciodată. Ştii doar că se păstrează anonimatul.

- Simplu. Indată ce te-am întâlnit, mi-am dat seama că era vocea ta. Ai o voce care nu se poate confunda uşor. Nu puteau fi două doctoriţe în Midlands care să aibă aşa o voce.

- Sună chiar atât de îngrozitor? Ştiu că, atunci când vorbesc mai precipitat, am un uşor accent scoţian, dar.

- Joan, nu e nevoie de această falsă modestie, să ştii. Probabil că nu sunt primul care-ţi spune că ai o voce minunată.

Deşi o spusese cu multă naturaleţe, părea în acelaşi timp foarte serios.

- De fapt., chiar eşti primul.

- In cazul acesta, am s-o mai spun o dată, ca să fiu şi al doilea. Ai o voce foarte frumoasă.

Joan abia se abţinu să nu-i spună că şi vocea lui era minunată. Se îndreptă spre fereastră.

- Ce zi frumoasă, spuse ea, schimbând subiectul. Ador toamna.

- Şi eu. E un anotimp evocator, care-ţi aduce aminte de căldura şi de miresmele verii, dar şi de frigul iernii nemiloase.

Telefonul ţârâi scurt şi Joan se duse să răspundă. Când se întoarse, anunţă:

- Era un inspector de la Societatea Naţională de Prevenire a Violenţei şi Abuzurilor faţă de Copii. Trebuie

să plec. Se pare că sunt pacienţii mei, deşi nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată la acea adresă.

- E un caz de violenţă?

Joan dădu afirmativ din cap.

- Nu-mi plac deloc treburile astea.

- Dacă n-am nimic de făcut deocamdată, nu crezi că aş putea veni cu tine? întrebă Richard.

- Chiar ai vrea?

Joan îi era recunoscătoare.

- Mergem cu maşina ta, sau cu a mea?

- Cu a mea, bineînţeles.

Şi de data aceasta, el hotărâse în locul ei. Constată că era bine să mai ia şi altcineva decizii, să nu-i mai apese ei pe umeri toată răspunderea.

* * *

Inspectorul Hammerton îi aştepta în faţa casei. Joan făcu prezentările.

- Am chemat şi o ambulanţă, doamnă doctor, spuse bărbatul mai plinuţ, dar am vrut mai întâi să vedeţi şi dumneavoastră.

- Dar ce s-a întâmplat? interveni Richard.

- Veniţi cu mine şi o să vedeţi.

Ii conduse pe o potecă îngustă spre o căsuţă destul de cochetă. Joan observă că la ferestrele caselor din împrejurimi apăruseră chipuri curioase şi cercetătoare.

- Ce curioşi sunt oamenii ăştia, spuse şoptit.

Inspectorul privi de jur împrejur.

- Da, nimic nu le scapă. Şi totuşi, unul n-a venit să reclame ce se întâmplă aici. Spun că nu se amestecă unii în treburile celorlalţi.

- Şi-atunci, cum aţi aflat?

- De la un spălător de geamuri. A trecut pe-aici săptămâna asta şi a greşit casa. Apoi, văzând ce se petrece aici, a venit şi a reclamat.

Intre timp, ajunseseră în faţa casei. Inspectorul deschise uşa şi-i pofti înăuntru.

- Aici este sufrageria, spuse el. Covoare de calitate, canapele, fotolii, radio, televizor, chiar şi un bar plin cu băuturi fine. Vedeţi?

- Da, răspunse Richard, neînţelegând încă ce urmărea inspectorul.

- Aici este bucătăria. Uitaţi-vă bine. Toate dotările de ultimă oră: mixer, spălător, chiar şi frigider. Vedeţi?

- Da, spuse din nou Richard, dar nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi.

- O să înţelegeţi imediat.

Iı conduse apoi sus, pe scări, prezentându-le mai întâi baia, spaţioasă şi elegantă, cu prosoape mari şi pufoase, şi după aceea dormitorul.

- Vedeţi? Pare cuibuşorul unor îndrăgostiţi.

Intr-adevăr. Pereţii erau de culoare roz, patul mare şi
confortabil trona în mijlocul camerei, iar de jur împrejur erau
carpete moi, în care te afundai până la gleznă. Un miros puternic de parfum scump plutea în aer. Ca şi în restul casei, şi aici era deosebit de curat şi frumos.

- Şi acum? întrebă Richard. N-ar fi mai bine să trecem la subiect?

- Ba da, spuse inspectorul, îndreptându-se spre o uşă din capătul celălalt al dormitorului. Numai să nu trageţi

aer adânc în piept. Aici nu miroase la fel de frumos ca-n restul casei.

Deschise uşa. Joan rămase în cadrul uşii, şocată. Richard era uluit.

- Doamne, ce fel de oameni sunt ăştia? Cum au putut face una ca asta?

Podeaua camerei era acoperită cu paie şi zdrenţe. Era mizerie peste tot - pe pereţi, pe podea. Iar printre zdrenţe stăteau, întinşi pe jos, trei copii palizi. Aveau, probabil, unul, doi şi trei ani, se gândi Joan, oripilată. Erau complet dezbrăcaţi, acoperiţi doar cu nişte pături rupte. Trupurile lor erau pline de cicatrici.

Cel mai mare dintre ei rodea înfometat o coajă de pâine uscată. Pe jos mai erau aruncate resturi de morcovi şi cotoare de măr, iar într-un colţ se afla un castron care, cândva, avusese probabil apă.

Insă cel mai impresionant era faptul că acei copii nici măcar nu plângeau. Stăteau pur şi simplu întinşi pe jos, iar chipurile le erau lipsite de orice expresie. Insă atunci când Richard se aplecă şi-l atinse pe cel mare, acesta sări speriat.

- Cred că am văzut destul, inspectore, spuse Joan. Şi mi se pare că am auzit ambulanţa afară.

- Aţi văzut şi vânătăile?

- Da, le-am văzut.

Brancardierii ambulanţei îi luară rând pe rând şi-i înveliră cu pături. Apoi îi transportară la maşină.

Richard o conduse pe Joan la maşina lui. Reuşi doar să mai spună:

- Inspectore, ţineţi-ne la curent.

Apoi se aşezase pe locul ei şi rămăsese nemişcată. Era palidă şi se simţea foarte rău.

Richard conduse repede, dar nu spre cabinet, ci spre fermele din afara oraşului. Joan nu protestă. Nici n-ar fi putut.

Când ajunseră în dreptul unei păduri, Richard trase pe marginea drumului şi opri motorul. Apoi, o cuprinse de umeri şi spuse cu blândeţe:

- Haide, fii femeie adevărată. Plângi. Descarcă-ţi sufletul. Dacă n-o faci tu, o voi face eu.

Atunci, ca prin minune, Joan izbucni în plâns, adăpostită la pieptul lui. Richard îi întinse o batistă, dar nu spuse nimic, nu încercă s-o liniştească. O ţinu pur şi simplu în braţe, ca pe un copil, aşteptând ca ea singură să se liniştească.

Când se potoli, Joan era ruşinată de momentele ei de slăbiciune.

- Imi pare rău, Richard, spuse ea, întorcându-şi privirea în altă parte.

- Nu trebuie să-ţi pară rău. Niciodată să nu-ţi pară rău pentru ceea ce simţi. Eşti femeie, e normal să ai sentimente, e normal să-ţi pese de cei din jur.

- Există oare cineva căruia să nu-i pese?

- De exemplu, mamei lor nu i-a păsat.

- Doamne, dar de ce? Cum a putut să.

- Vom afla curând. S-ar putea ca mai târziu să-i găsim circumstanţe atenuante. Insă, în clipa asta, simt nevoia s-o tratez exact aşa cum i-a tratat şi ea pe copiii ei.

Rămase o clipă dus pe gânduri, părând foarte

afectat de soarta celor trei copilaşi. Apoi spuse:

- Ce-ar fi să ne întoarcem acasă? E ora prânzului.

- N-aş putea mânca nimic. Cred că n-am să mai pot pune nimic în gură toată viaţa.

Richard o luă de mână.

- Nu trebuie să spui asta. Trebuie să te hrăneşti. Nu vezi că oamenii din jurul tău au nevoie de tine? Viaţa merge înainte, indiferent de şocurile pe care le suferim de-a lungul ei.

- Ai dreptate, Richard, spuse Joan.

- E-n regulă. Acum, hai să ne întoarcem acasă.

Ajunseră exact la timp. George aranjase deja masa.

- E ceva de băut în casa asta? întrebă Richard.

- Da, vezi în bar.

Aduse o sticlă de whisky şi turnă într-un pahar. I-l întinse lui Joan.

- Nu-mi pasă dacă-ţi place sau nu, bea-l.

Il bău. Pe tot. Era aşa de plăcut că cineva avea grijă de ea.

Auzi telefonul în hol, dar nu se duse să răspundă. După un timp, George vârî capul pe uşă şi spuse:

- Au sunat de la agenţie. Intrebau dacă sunteţi mulţumită de domnul, sau vreţi să vă trimită o tinerică.

Richard o privi blând.

- Nu vreau nici o tinerică, spuse Joan.

- Exact asta le-am spus şi eu, zise George. Acum, n-aţi vrea să vă servesc masa?

- Ba da, George.

Se aşezară amândoi la masă. Omletă cu ciuperci. Mirosea delicios, dar Joan nu se atingea de ea.

De îndată ce George şi doamna Telfer plecară, Richard o luă din nou de mână. Atingerea lui o încălzi mai tare decât paharul de whisky.

- Joan?.

- Da, Richard.

- Revenim la normal, da? Zâmbeşte, te rog.

- Nu ştiu dacă pot.

- Poţi, ştiu sigur. Şi gândeşte-te că se răceşte omleta.

Joan reuşi să zâmbească vag.

Exact când treceau la desert, apăru şi Harry.

- Mă scuzaţi că am întârziat, dar a durat mai mult decât mă aşteptam la fabrică.

- Cum te-ai descurcat? întrebă Joan.

- Bine. Am găsit doi angajaţi care aveau scabie. Apoi, când să plec, unei puştoaice i s-a făcut rău şi a leşinat.

- Cred că a leşinat când te-a văzut pe tine, glumi Richard.

- Nu. De fapt, era însărcinată, aşa cum îmi spusese o colegă a ei. Aşa că am consultat-o cu atenţie.

- Şi? Era gravidă?

- Nu, dar fusese. Bineînţeles, ea nu spunea nimic. Tăcea mâlc. Am dus-o la spital. Spunea că Philip era doctorul ei, aşa că acum este a ta, Richard, nu-i aşa?

- Bineînţeles, spuse Richard, fără a-i mai cere părerea lui Joan. Cum se numeşte?

- Marlene Cope.

- A, mi-aduc aminte de ea, interveni Joan. Cred că are abia optsprezece ani.

- Te-nşeli. N-are decât şaisprezece.

Richard se încruntă.

- Şi eşti sigur că a încercat să-şi provoace avortul?

- Absolut sigur. Dar nu ea personal, ci altcineva.

- Ai anunţat poliţia?

- Incă nu. N-am avut timp. Probabil că o vor face cei de la spital.

- E-n regulă, Harry. De aici, preiau eu cazul, spuse Richard.

Joan părea dusă pe gânduri.

- La ce te gândeşti? întrebă Harry.

- Păi, azi era după-amiaza liberă a lui Philip, aşa că, Richard, eşti liber.

- Dar nu vreau să fiu liber. Considerăm că am avut dimineaţa liberă. Incă n-am tratat nici măcar un singur pacient.

- Ba da, zâmbi Joan. Unul singur.

Richard se uită la ea, apoi dădu din cap.

- Aşa este. Dar nici măcar nu ştiu dacă tratamentul meu a avut vreun efect.

- Aş spune că starea pacientului s-a îmbunătăţit considerabil.

- Mă bucur să aud asta. Acum, plec la spital. Vreau să văd cum se simte fata.

- Lasă-mă să vin cu tine, se oferi Joan. Să te prezint celor de acolo.

- Nu, nu de data asta. Mai bine mâine. Ai destulă treabă aici.

Când uşa se închise în urma lui, Harry spuse:

- Chiar îţi place de Richard, nu-i aşa?

- Ba da. Ţie nu-ţi place?

- Cred că e un tip nemaipomenit. Numai că tu pari a fi cam supusă lui.

Pe Philip nu l-ar fi lăsat s-o conducă, se gândi el.

- Ce-ai să te faci atunci când va pleca?

- Nu ştiu. Oricum, o să-mi pară rău.

- Ai dat anunţ că angajezi pe altcineva?

- Da. Aştept nişte răspunsuri zilele astea.

- Femeie sau bărbat?

- N-am specificat. Are vreo importanţă?

- Dacă e femeie, da. Depinde foarte mult ce fel de femeie este. Dacă e bărbat, nu mă interesează.

- Dar de ce?

- Pentru că bărbaţii sunt toţi cam la fel, dar femeile sunt foarte diferite. Nu-i aşa?

Joan începu să râdă.

- Din punctul meu de vedere, femeile sunt la fel, iar bărbaţii sunt diferiţi.

Se gândi că între Philip şi Richard erau o mulţime de diferenţe. Şi chiar şi între Guy şi Richard.

Tresări, speriată. Uitase să-l sune pe Guy, aşa cum îi promisese. Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă.

- Trebuie să-l sun pe Guy, îi spuse ea lui Harry.

Formă numărul, însă linia era ocupată.

Capitolul 3

La ora cinci după-amiază, Joan se îndrepta cu maşina spre domiciliile altor pacienţi pe care-i mai avea de consultat în ziua aceea. Dar, la un moment dat, un poliţist îi făcu semn să oprească.

- Bună ziua, doamnă doctor. Nu vă speriaţi, n-aţi greşit cu nimic. Vroiam doar să vă rog să treceţi pe la secţie. Avem un şofer cu alcoolemie ridicată.

- Dar despre cine e vorba?

- N-am nici o idee, doamnă doctor. Mi s-a transmis prin staţie să vă opresc, dacă vă văd, şi să vă transmit acest mesaj.

Joan trecu maşina în viteză şi apăsă pedala de acceleraţie.

- Mă duc chiar acum la secţie, strigă ea.

Ajunse în câteva minute. Sergentul de serviciu avea o privire puţin cam ciudată.

- Imi pare rău că a trebuit să vă deranjăm, doamnă doctor. Dar a cerut neapărat să veniţi dumneavoastră.

Luă de pe birou o legătură de chei şi se îndreptă spre celule.

- Dar despre cine e vorba, domnule sergent?

In loc să-i răspundă, sergentul deschise uşa unei celule şi-i făcu semn să intre. Inăuntru, pe un pat, Joan văzu un bărbat. Nu-i venea să creadă.

- Philip, ce naiba.?

Philip deschise un ochi, apoi îl închise la loc.

- Nu sunt. beat. Spune-le tu, Joan.

Dar starea lui era evidentă. Nici nu se putea ţine pe

picioare. Mirosea groaznic a whisky, pupilele îi erau dilatate, iar reflexele îi erau mult încetinite.

Joan îl privi cu ochiul unui specialist, apoi ieşi din celulă şi-l urmă pe sergent în camera de alături.

- Imi pare rău pentru el, spuse neputincioasă. Dar nu văd ce aş putea spune sau face pentru a-i veni în ajutor. Doar dacă.

Căută repede în minte o idee salvatoare.

- Ar ajuta cu ceva dacă aş declara că tocmai l-am concediat?

- Când s-a întâmplat asta?

- Ieri seară.

Doamne, i se părea că trecuseră deja zile, sau chiar săptămâni de atunci.

- Atunci, ar putea fi o explicaţie. A plecat supărat? V-aţi certat?

- Da, cam aşa ceva.

Spera ca această scuză puerilă să-l poată victimiza pe Philip, în aşa fel încât să-i impresioneze şi să-i îmblânzească pe magistraţi.

- Dar unde a avut loc accidentul?

- Chiar în faţa spitalului. Se pare că domnul doctor a încercat să urce scările cu maşina şi să intre în spital cu toată viteza.

- A fost vreun rănit?

- Nu. Nici măcar el nu e rănit.

- Ştiu, asta am observat şi eu.

- Probabil că mâine dimineaţă îşi va reveni. Puteţi trece pe-aici, doamnă doctor?

- Cred că da. Dar nu văd cu ce l-aş putea ajuta. Pot doar să vă asigur că nu e genul lui. Nu l-am văzut niciodată în starea asta.

- Se poate. Dar, vedeţi dumneavoastră, toţi avem momentele noastre de slăbiciune.

Sergentul ieşi s-o conducă la maşină. Joan se duse direct acasă. Avea timp să bea un ceai înainte de a începe consultaţiile de seară.

George îi spuse că Richard şi Harry plecaseră deja la celălalt cabinet.

- Doctorul cel tânăr s-a dus să-i arate drumul noului doctor, spuse el, dar apoi se întoarce.

Incepu consultaţiile. Lumina roşie, lumina verde. Înăuntru, afară. Reţete, sfaturi. Douăzeci şi unu de pacienţi, fiecare nerăbdător să intre, fiecare aşteptând atenţie şi îngrijiri speciale. Şaisprezece dintre ei întrebaseră uimiţi:

- E adevărat că doctorul Hulme a plecat?

Ceilalţi patru aflaseră deja despre accidentul lui Philip şi-i informau şi pe cei care încă nu ştiau.

Tocmai consulta un pacient cu bronşită cronică, când George bătu la uşă şi intră. El niciodată nu făcea asta, decât dacă era într-adevăr o urgenţă. Puse o

pătură peste pacientul de pe pat şi se apropie de uşă.

- Ce s-a întâmplat, George?

- Sunteţi chemată la telefon, doamnă. Insistă să vorbească acum cu dumneavoastră.

- Dar cine este?

- Doctorul Hardman. I-am spus că sunteţi ocupată, dar.

Joan se îndreptă furioasă spre telefon. Ridică receptorul.

- Guy, sunt în mijlocul consultaţiilor. Nu puteai să.

- Iar eu tocmai vin de la petrecere.

- Te întorci deja? Dar unde eşti?

- Sunt la secţia de poliţie din Felton.

- Ce cauţi acolo?

- Am fost trimis să-l examinez pe Philip Hulme.

- Să ce?.

Nu era posibil. Cum putea cineva să trimită un medic cardiolog să consulte un caz de alcoolemie?

- E de-a dreptul ridicol.

- Sunt de acord cu tine. Dar am venit la cererea lui Hulme. Am înţeles că tu n-ai vrut să te amesteci.

- Şi ce-ai fi vrut să fac? Să mint pentru el?

N-ar fi putut face una ca asta. Işi făcuse, pur şi simplu, datoria. Constatase că nu era vorba nici de accidente cerebrale, nici de hipertensiune, era doar beat criţă.

- Să ştii că am eliberat un certificat medical prin care atest că se afla sub tratament cu antihistaminice.

Joan ştia că, pe fondul unui astfel de tratament, chiar şi o cantitate nesemnificativă de alcool ar fi avut, cu siguranţă, urmări dezastruoase.

- Dar nu lua antihistaminice., spuse ea revoltată.
- Poţi dovedi asta?
- Bineînţeles că nu.
- Atunci?
- Guy, nu înţeleg de ce faci asta.
- Joan, am dreptul la propria mea părere. Iar după părerea mea, Hulme se afla sub efectul antihistaminicelor. Ai recunoscut că nu poţi dovedi contrariul, aşa că las-o baltă. După cum te-ai comportat cu el.
- Ce vrei să spui cu asta?
- Altă dată să mă anunţi şi pe mine când mai iei astfel de decizii. Nu mi-ai spus că intenţionai să-l arunci în stradă, ca pe un om de nimic.

Lui Joan nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise.

- Guy, n-am ştiut că trebuie să-ţi dau raportul asupra activităţii din cabinetele mele. Acum, iartă-mă, te rog, dar sunt foarte ocupată. La revedere.

Trânti receptorul în furcă şi se întoarse în cabinet, la pacientul ei.

- Iertaţi-mă, vă rog, dar se pare că unii oameni cred că n-am altceva mai bun de făcut decât să stau de vorbă la telefon. Aşa, acum respiraţi adânc. Perfect.

Apoi se aşeză la birou să-i scrie reţeta.

- Am să vă dau altceva de data aceasta. Incercăm un nou tratament. Vă rog să reveniţi la control când terminaţi pastilele.

- E-n regulă, doamnă doctor. Dar, ce se aude, aveţi un nou asistent?

- Da, doctorul Beech. E un medic foarte bun. O să vă placă.

Joan îl conduse pe pacient afară şi constată bucuroasă că era ultimul. George îi aduse la cunoştinţă că doamna Telfer plecase deja şi lăsase friptură la grătar şi plăcintă cu mere.

- Vreţi să vă servesc acum cina, doamnă?

- Nu, George. Aştept să se întoarcă şi ceilalţi. Parcă spuneai că Harry se va întoarce repede?.

- Aşa mi-a spus.

- Probabil că a trecut pe la spital. Când se întoarce primul dintre ei, poţi servi masa. Ştii că nu-mi place să mănânc singură.

- Prea bine, doamnă.

- Dar doamna Telfer de ce a plecat aşa devreme?

- Păi, azi e ziua ei de bingo, aţi uitat? Lunea şi miercurea merge la bingo, marţea şi joia joacă whist, vinerea merge la dans, sâmbăta umblă din cârciumă-n cârciumă, iar duminica se duce la biserică. N-am pomenit aşa o femeie.

Harry intrase în sufragerie, părând tare mulţumit de el însuşi.

- Imi pare rău că am întârziat.

- Nu-i nimic. Dar ce s-a întâmplat? Credeam că vii acasă de la cabinet.

- Aşa intenţionam, dar am primit un telefon la cabinet. Te căutaseră şi pe tine aici, dar linia era ocupată.

- Da, probabil că vorbeam cu Guy. Dar ce se întâmplase?

- Un turist cazat la hotelul Limes dorea un doctor care să meargă zilnic până acolo şi să-i facă injecţia cu

vitamine. Nu-l interesa cât costă, plătea oricât.

- Şi ce vitamine erau?

- Damarex.

- Şi, ce-ai făcut?

- I-am făcut injecţia şi i-am spus că voi trece şi mâine.

- Foarte rău. L-ai învăţat cu năravuri. Decât să pierdem vremea cu bătrâni din aceştia răsfăţaţi, mai bine ne ocupăm de problemele reale şi urgente.

- Păi, m-am gândit că mâine îi duc nişte pastile de Damarex şi-i explic că e mult mai convenabil aşa, şi pentru el, şi pentru noi.

- O idee foarte bună, fu de acord Joan şi îşi aprinse o ţigară. Dar cum se numea individul?

- P. J. Mackenzie. A fost uimit când i-am spus că numele lui nu mi se pare cunoscut. „ N-ai auzit de P. J. Mackenzie?", m-a întrebat şocat. Tu ai auzit de el, Joan?

- Parcă, dar nu ştiu exact în ce context am auzit numele ăsta.

- E un bătrânel tare simpatic, dar.

Uşa sufrageriei se deschise şi Richard intră posomorât.

- Ce-i cu tine? întrebă Joan îngrijorată.

- Afurisita asta de Marlene Cope.

- Ce-i cu ea?

Richard se aşeză la masă şi începu să-şi taie nervos friptura.

- Am curăţat-o astăzi. E un dezastru. Cineva şi-a bătut joc de ea. Şi spune întruna „ Doctorul mi-a făcut asta. Doctorul e vinovat."

- Şi nu spune nici un nume?

- Nu. Dar bineînţeles că vom fi bănuiţi toţi. Deja au auzit toate asistentele de la spital.

Joan se gândi imediat la Philip. Era oare doar o coincidenţă nefericită sau era implicat în chestia asta?

- Băieţi, spuse ea, situaţia e mult mai gravă decât vă puteţi imagina. Philip Hulme a fost arestat azi pentru că se afla la volan în stare de profundă ebrietate.

Richard şi Harry o priviră fix.

- Dar să nu vă gândiţi că el este autorul acestei tentative nereuşite de avort. El n-ar fi putut face aşa ceva.

- Joan, interveni Richard, noi trei ştim asta. Poate la fel vor spune şi ceilalţi medici, că un doctor n-ar fi putut face aşa ceva, sau, cel puţin, ar fi făcut-o ca lumea. Dar ce ne facem cu juraţii? Cum vom reuşi să-i convingem de asta?

- Doamne, spuse Harry, sper să nu ajungem până acolo.

- Ba dă-mi voie să-ţi spun că acolo vom ajunge.

Joan se ridică de la masă şi spuse hotărât:

- Mă duc la spital. Poate reuşesc să scot mai multe de la ea.

Richard o privi lung, iar ochii lui îi încălziră pe loc sufletul
şi trupul.

- Sper să fii mai norocoasă, zise încurajator.

- Rămâneţi şi mâncaţi, băieţi. Şi, Harry, povesteşte-i

despre P. J. Mackenzie.

Richard se întoarse brusc.

- Despre cine?

- Despre P. J. Mackenzie. Mă întorc repede.

Le făcu cu mâna şi plecă.

* * *

Asistenta care urma să fie de gardă pe perioada nopţii tocmai sosise la spital.

- N-am văzut-o încă pe fata cu avortul, spuse ea, dar am auzit că vor fi destule necazuri.

- Vino cu mine s-o vedem, sugeră Joan.

- De ce?

- Vreau să fii martoră. Rămâi în spatele paravanului.

- Dar, ce-am auzit, că v-aţi despărţit de domnul doctor Hulme?

Asistenta Banks nu era deloc proastă, se gândi Joan.

- Da, dar nu din motivele pe care le bănuieşti, te asigur.

- Mă bucur să aud asta. Să mergem, atunci.

Marlene Cope stătea întinsă pe pat, învelită cu două pături. Joan se aşeză lângă ea.

- Te simţi mai bine, Marlene?

- Cred că da, doamnă.

- E-n regulă. Atunci spune-mi ce s-a întâmplat.

Fata ridică din umeri, nepăsătoare.

- Bine, în cazul ăsta am să-ţi spun eu ce s-a întâmplat. Ai fost dusă de nas, apoi ai aflat că eşti însărcinată. Cineva te-a învăţat ce să faci.

- Doctorul, spuse fata.

Dar nu părea deloc convingătoare. Parcă cineva o

învăţase să spună asta.

- Cine te-a învăţat să spui asta?

Marlene tresări speriată, confirmându-i astfel bănuiala.

- Presupun că ai plătit pe cineva care să-ţi facă asta. Ei bine, trebuie să ştii că ai fost înşelată. Ti-ai pierdut banii degeaba. Respectivul a făcut o treabă de mântuială. Şi-a bătut joc de tine.

Se gândi s-o intimideze.

- O astfel de persoană ar trebui să stea în spatele gratiilor. Sau vrei să vezi şi alte fete nenorocite pe viaţă, ca tine? Nu crezi că ar trebui să fie aspru pedepsit? Hai, spune-mi cine ţi-a făcut asta.

Fata începu să plângă în hohote.

- Marlene, linişteşte-te. Trebuie să ştii că ţi s-au făcut nişte analize, nişte consulturi şi la ora aceasta putem spune cum şi cu ce a fost efectuată intervenţia. Deci poliţia îl va găsi oricum pe vinovat, mai devreme sau mai târziu. Iar atunci te vor acuza de complicitate. Dar, dacă-mi spui cine este, nu vei mai avea nici un fel de probleme.

- Sunteţi sigură?

- Absolut.

- Mi-a cerut cincisprezece lire, mărturisi fata. Şi mi-a spus că totul va fi în regulă.

- Bine, dar cum îl cheamă?

- Toddy Hooker, cel din piaţă.

Joan nu auzise niciodată numele acesta.

- Mulţumesc, Marlene. Acum odihneşte-te şi nu-ţi

mai face griji.

Asistenta ascultase totul de după paravan. Abia când ajunseră pe hol, Joan întrebă:

- Cine naiba e Toddy Hooker ăsta?

- Nu ştiu, doamnă. N-am auzit niciodată de el, dar sper ca poliţia să-l găsească.

- N-au trecut pe aici?

- Incă nu. Probabil că vor veni mâine. Azi au fost ocupaţi cu cazul doctorului Hulme.

Ar fi vrut să spună „Ştiaţi că doctorul se afla sub efectul antihistaminicelor?", dar se răzgândi. Nici nu ştia dacă era adevărat. Dar dacă nu era, ce-i venise lui Guy să mintă pentru el? Oricum, ea nu vroia să se amestece.

Spuse simplu:

- Slavă cerului că n-au fost victime. Mulţumesc mult, soră. Noapte bună.

* * *

Richard era singur când Joan se întoarse acasă.

- M-am gândit că, dacă tot sunt eu aici, poate să plece la prietena lui. Cred că n-ai nimic împotrivă, nu-i aşa?

- A, nu. Ce-aş putea avea împotrivă?

Hotărâse din nou în locul ei. Ştia că nu s-ar fi putut opune unor aranjamente logice şi rezonabile, care nu încurcau pe nimeni.

- Imi pare rău că nu m-am gândit chiar eu la asta.

Se aşeză pe scaunul ei şi rămase tăcută câteva momente. Richard aşteptă să se liniştească puţin, apoi întrebă:

- Ce-ai făcut? Ai aflat ceva?

- Da. A trebuit s-o sperii, dar mi-a spus tot. Sora Banks mi-a fost martoră. Spunea ceva despre un anume Toddy Hooker, din piaţă.

- Trebuie să anunţăm imediat poliţia.

Richard se duse direct la telefon. După un timp, se întoarse scuturând din cap.

- Aşa cum mă aşteptam. E vorba despre un şarlatan care se crede vraci şi vinde tot felul de plante şi ceaiuri. Are chiar şi pastile pentru creşterea virilităţii, care nu sunt altceva decât bucăţele de zahăr amestecate cu praf de cantaridă.

- Vracii ăştia sunt un adevărat pericol pentru omenire. Susţin chiar că pot vindeca şi cancerul, iar oamenii simpli cred în ei şi ajung să fie dezamăgiţi. Dar ce-au spus poliţiştii, au auzit de el?

- Da. A mai fost condamnat şi înainte.

- O, Doamne, Richard, ce zi oribilă am avut!

Nu înţelegea de ce se plângea atât. Probabil că simţea nevoia să fie ocrotită şi răsfăţată. Cu Guy n-ar fi făcut asta niciodată, pentru că lui nu-i plăcea s-o răsfeţe, s-o protejeze. Era un tip mai dur şi mai nepăsător în faţa suferinţei.

- M-am certat şi cu logodnicul meu, adăugă într-o doară.

- Nu ştiam că eşti logodită.

- A, nu ţi-am spus. Sunt logodită cu un medic cardiolog. Guy Hardman.

- Inţeleg.

Richard nu reacţionă în nici un fel.

- Am crezut că ştiai, continuă Joan.

- N-aveam de unde să ştiu. Nici nu mi-ai spus nimic, dar nici nu pari a fi logodită.

- Nu? De ce, oamenii logodiţi arată într-un fel mai special?

- Nu, dar au anumite reacţii atunci când este pronunţat numele iubitei sau iubitului. Bănuiesc că tu eşti logodită de ceva timp şi de aceea pari mai rece.

- Eşti foarte perspicace. Sunt logodită de doi ani.

- Da? Şi de ce nu v-aţi căsătorit până acum?

- Păi, nu ştiu ce să-ţi răspund. Probabil din cauză că amândoi suntem foarte ocupaţi.

- Prea ocupaţi ca să vă căsătoriţi, nu?

- Sună ca naiba, dar aşa este. In plus, atunci când mă voi mărita, va trebui să renunţ la cariera mea, aşa că de aceea nu mă prea grăbesc.

Richard se aşezase pe un scaun în faţa ei şi o privea zâmbind.

- De ce va trebui să renunţi la carieră?

- Pentru că Guy nu e de acord ca soţia lui să muncească. Mai ales ca medic generalist.

- Dar nu mi se pare corect. Toate femeile medic au doar două alternative, în cazul acesta- familia sau cariera. E o concepţie învechită.

- Ei bine, Guy aşa consideră de cuviinţă, răspunse Joan revoltată.

- Şi eşti pregătită să-i accepţi condiţiile?

Se lăsă tăcerea. Oare era pregătită? Cum se va simţi atunci când va fi pur şi simplu doamna Hardman, în loc de doamna doctor? „ Ingrozitor", îşi spuse Joan.

- Şi ce altceva aş putea face?

- Te ştiam o femeie cu principii.

- Dar principiile mele nu valorează nimic în faţa principiilor lui Guy. Voi fi obligată ca, dacă mă mărit cu Guy, să renunţ la carieră.

- Cu câteva clipe în urmă spuneai „ când mă voi mărita cu Guy", iar acum spui „ dacă mă voi mărita cu Guy". E mult mai bine aşa.

- Crezi că n-o voi face?

Richard se ridică în picioare şi întinse mâinile spre ea.

- Vino aici, Joan.

Involuntar, se ridică şi se duse spre el. Tremura. Oare ce intenţiona să facă? S-o sărute? Şi dacă o va face, îi va părea rău după aceea?

In schimb, el o strânse doar uşor în braţe.

-Joan, nu ştiu dacă te vei mărita sau nu cu Guy. Tot ce ştiu este că, dacă o vei face, vei fi nefericită.

- Şi dacă. n-o voi face?

- Atunci vei continua să fii medic.

- Şi nu mă voi căsători niciodată? Dar vreau să mă căsătoresc.

- In cazul acesta, va trebui să te măriţi cu cineva care să fie mândru că ai o profesie frumoasă, pe care o practici din pasiune.

In mod deliberat, Joan îi forţă mâna.

- Ca de exemplu?

Richard o abandonă.

- Să ştii că nu-mi place sfiala. Mai ales la o femeie inteligentă şi atrăgătoare. Este ca şi cum o călugăriţă ar

dansa twist.

- Dar n-am fost sfioasă în viaţa mea, spuse Joan, supărată pe ea însăşi.

- Atunci nici nu încerca să fii. Nu te avantajează.

Ii părea rău că făcuse asta şi se ruşină.

- Iartă-mă, Richard. Cred că am avut o zi mult prea grea.

- Bineînţeles că te iert. Acum, cred că ar fi mai bine să te duci la culcare.

O conduse până în faţa dormitorului ei şi deschise uşa.

Joan nu avu încotro. De altfel, era cel mai înţelept să se culce.

Trecând pe lângă el, Richard o sărută pe frunte şi spuse:

- Iartă-mă că am fost cam dur.

- Şi tu iartă-mă că am încercat să fac pe timida. Dar cred că a fost doar un mecanism de apărare.

- Mi-am dat seama de asta. Noapte bună.

- Noapte bună, Richard.

Intrase în cameră, iar el închisese uşor uşa în urma ei.

Pe la miezul nopţii, sună telefonul. Buimacă, Joan întinse mâna după receptor. Montase special un aparat în camera ei pentru a putea fi contactată uşor în caz de nevoie.

- Doctor Dryden, spuse ea somnoroasă.

- Joan, tu eşti?

Era Guy.

- Da, eu sunt. Dormeam.

- Joan, ce se întâmplă? După cină am trecut pe la tine şi n-am fost lăsat să intru.

- Nu fi copil. George n-ar fi.

- Nu era George. Era un alt bărbat.

Joan izbucni în râs.

- Cred că era Richard, suplinitorul lui Philip.

- Richard? Nu l-ai angajat decât de o zi şi deja îi spui pe nume? Care este numele lui de familie?

- Beech. Richard Beech.

- N-am auzit numele ăsta până acum. Ai aflat ceva despre el?

Fără să vrea, gura i-o luă înainte:

- Da. Am aflat că, după părerea lui, femeile ar trebui să-şi vadă de cariera lor, chiar şi după ce se căsătoresc.

- Hai, lasă prostiile astea. Cineva trebuie să aibă grijă de tine. Mai bine spune-mi ce calificare are, pe unde a mai lucrat.

- De ce?

- Cum adică de ce? Bine, dacă nu vrei să-mi spui, va trebui să investighez singur.

- In cazul acesta, am să cercetez şi eu dosarul secretarei tale. Nu sunt sigură că sunt de acord cu ea. In fond, şi de tine trebuie să aibă cineva grijă, nu-i aşa?

- Joan, fii serioasă, te rog.

- Dar sunt foarte serioasă. Iar dacă vrei să vorbesc lucid, nu mă mai suna în mijlocul nopţii. Bănuiesc că Richard ţi-a spus că m-am culcat, iar tu nu l-ai crezut. Data viitoare să faci bine să-l crezi. Acum, te rog să mă scuzi, dar sunt obosită.

- Noapte bună, Joan.

- Noapte bună.

* * *

A doua zi dimineaţă, telefonul sună din nou. Joan se întinse şi ridică receptorul.

- Da?

- Aş putea vorbi cu Ascultătorul, vă rog?

Era o femeie, iar după voce părea destul de drăguţă. Insă înainte ca Joan să poată spune ceva, Richard răspunse de la celălalt telefon.

- Da, eu sunt.

- Bună dimineaţa. Sunt Gwenda, spuse femeia.

Joan închise repede telefonul, întrebându-se cine era Gwenda. Şi de ce-l numise pe Richard „ ascultătorul"?

Când coborî la micul dejun, doamna Telfer îi spuse că doctorul Beech plecase deja. Numai Harry se afla în sufragerie.

- Dar unde este Richard? întrebă el curios.

- Nu ştiu. A primit dimineaţă un telefon de la o domnişoară şi apoi a plecat.

Joan îşi întindea gem pe o felie de pâine şi, vrând să pară nepăsătoare, întrebă:

- Harry, crezi că Richard are pe cineva?

- Nu ştiu, dar nu cred că şi-ar fi fixat o întâlnire atât de devreme dimineaţa. In plus, mie mi se pare mai degrabă genul de om care ar avea o soţie, nu o amantă. Dar tu de ce nu l-ai întrebat?

- Nu mi s-a părut important atunci.

- Şi ţi se pare important acum?

- Doamne, nu. Eram doar curioasă. Acum, hai să stabilim ce avem de făcut azi. Mă gândeam mai întâi să te duci să-i duci vitaminele domnului Mackenzie. Ai

făcut rost de ele?

- Da, trebuie doar să trec pe la farmacie să le iau. Am dat ieri comandă.

- Perfect. Dar pe Richard l-ai întrebat despre acest bătrânel misterios?

- L-am întrebat, dar a schimbat imediat subiectul, aşa că n-am aflat nimic concret.

- Păcat. Imi stă pe limbă, dar nu reuşesc să-mi aduc aminte unde am mai auzit numele ăsta.

- Dacă vrei, am să încerc să aflu de la recepţia hotelului. Am senzaţia că recepţionera mă cam place.

Harry întinse mâna după ibricul cu cafea.

- Mai vrei puţină cafea?

- Nu, mulţumesc. Mă duc să-l sun pe inspectorul Hammerton.

Inspectorul nu era acasă, aşa cum spusese soţia lui, şi nu lăsase nici un mesaj.

- Vreţi, vă rog, să-i spuneţi că l-a căutat doctor Dryden? Şi că nu pot scrie raportul până nu aflăm nişte nume?

Inchise telefonul, gândindu-se la ce trei copilaşi. Oare astăzi se simţeau mai bine? Reuşise cineva să-i facă să zâmbească?

Intră abătută în cabinet. Tocmai se pregătea să aprindă lumina verde, semn că primul pacient putea intra, când auzi vocea lui Richard în sala de aşteptare. Ieşi în întâmpinarea lui.

- Bună, Richard. George ţi-a păstrat micul dejun cald.

- Perfect. Mă duc să mănânc.

Părea foarte relaxat, chiar mai relaxat decât seara precedentă.

- Ne vedem după consultaţii, bine?

- Dar n-ai vrea să-mi spui unde ai fost?

- Nu.

Zâmbi enigmatic.

- Nu chiar acum. Ah, să nu uit. Te-a căutat cineva aseară. Nu s-a prezentat. Oricum, i-am spus că te-ai dus la culcare. N-a părut prea încântat. Sper că nu ţi-am făcut probleme.

- Era logodnicul meu. A telefonat pe la miezul nopţii şi mi-a povestit tot.

- Aha. Insemnă că am intuit bine, nu e prea manierat.

Părea foarte serios, deşi ochii lui veseli parcă zâmbeau. Se
îndreptă agale spre bucătărie.

Joan se întoarse în cabinet. Era dimineaţa ei de puericultură, aşa că o mulţime de copilaşi se aflau acum pe hol, jucându-se, ţipând, sau chiar plângând. Oricum, sugarii aveau prioritate. Asta era regula.

Aprinse becul verde şi începu treaba.

La zece şi jumătate, consultase deja cincisprezece mămici şi optsprezece copii. Ultimul pecient intra acum pe uşă.

Era o mămică, cu bebeluşul ei.

- De ce n-aţi intrat printre primii? Cu toţii ştim că sugarii au ore fixe de masă şi trebuie hrăniţi la timp.

- N-am ştiut, doamnă doctor. Dar, oricum. degeaba îi dau să mănânce micuţului meu. Tot ce mănâncă dă afară.

Joan privi micuţul. Chipul lui era palid, ochii înfundaţi în orbite. Părea trist şi lipsit de viaţă.

- Cum vă numiţi? Nu cred că sunteţi pe lista mea.

- Ba da, doamnă doctor. Doar că nu ne-am văzut niciodată până acum. Ştiţi, am născut în altă regiune, la părinţii mei. Mă numesc Lilian Gordon.

Joan căută pe listă. Era, într-adevăr.

Luă copilul în braţe şi-i desfăcu uşor cămăşuţa. Avea pielea deshidratată şi neelastică, iar abdomenul era scobit.

- Copilul dumneavoastră este deshidratat. îl hrăniţi la sân?

- Da, doamnă doctor, numai că laptele meu pare să nu-i placă.

- Prostii. Laptele acela e făcut special pentru el. I se face rău după ce suge?

- De fiecare dată.

- Vomită?

- Da, parcă mai mult chiar decât suge.

- Şi cum vomită?

- In jeturi, spuse mămica şi începu să plângă în

hohote. Credeţi că va muri?

Joan era impresionată de reacţia ei. Nu avea ocazia să vadă prea des asemenea relaţii pline de afecţiune, chiar şi între o mamă şi propriul ei copil. In general, părinţii îşi tratau copii ca pe nişte fiinţe oarecare, apărute din întâmplare în viaţa lor.

- Liniştiţi-vă, doamnă. Să sperăm că nu e chiar atât de grav. Acum, aş vrea să văd cum suge.

- Acum? O să verse şi o să vă murdărească tot cabinetul.

- Nu contează. Vreau să-i văd abdomenul şi mişcările stomacului în timp ce mănâncă.

Bebeluşul supse cu poftă câteva minute. Joan urmări cu atenţie mişcările stomacului.

- Vedeţi, spuse ea, mâncarea nu poate ajunge în duoden. Inelul piloric este prea îngust.

- E grav? întrebă femeia speriată.

- Nu, deloc. E nevoie doar de o scurtă intervenţie chirurgicală care va corecta acest mic defect.

- Vorbiţi serios?

- Foarte serios. Am să vă rog să mă aşteptaţi puţin, mă duc să sun la spitalul de copii.

Joan ieşi în hol şi formă numărul spitalului. Se întoarse în câteva minute, găsind-o pe mamă mult mai liniştită.

- Totul s-a aranjat. Vă aşteaptă. Intrebaţi de domnul Maclaren când ajungeţi acolo.

- Dar cu ce putem ajunge la spital?

- Păi, trebuie să luaţi un autobuz până în centru, apoi. Se opri. Deschise sertarul biroului şi scoase de

acolo câteva
monede.

- Uitaţi, luaţi un taxi. Veţi ajunge mai repede. Banii mi-i puteţi da altă dată.

- Mulţumesc din suflet, doamnă doctor.

O conduse până la uşă, asigurând-o că totul va fi bine după operaţie, că bebeluşul ei va începe atunci o viaţă normală.

Intorcându-se, observă că un poliţist aştepta lângă uşa cabinetului.

- Bună ziua, doamnă doctor, spuse el respectuos.

- Bună ziua. Ce-i cu dumneavoastră aici? Aţi venit să mă arestaţi?

Joan se gândi că venise s-o invite la tribunal, să depună mărturie în cazul lui Philip.

- Nu, doamnă. Mă interesează o persoană care este angajata dumneavoastră.

- Da? Şi anume?

- Doamna Telfer. De cât timp lucrează pentru dumneavoastră?

- De doi ani şi ceva. Dar despre ce e vorba?

- Cred că ştiţi deja. Unde o pot găsi?

- La bucătărie.

Poliţistul se îndreptă într-acolo. Doamna Telfer rămase şocată când îl văzu.

- Doamnă Ethel Gladys Telfer, anunţă el, sunteţi arestată pentru neglijarea voită a celor trei minori.

- Doamna Telfer?

Lui Joan i se păru că nu auzise bine acuzaţiile.

- Exact, doamnă doctor. Dumneaei este mama celor

trei copii pe care i-am găsit zilele trecute.

- Doamne, nu-mi vine să cred.

Poliţistul o urcă pe doamna Telfer în maşina poliţiei şi demară în forţă. Lui Joan i se făcu rău.

- O, George, nu-mi vine să cred. Dacă i-ai fi văzut pe micuţii ăia.

- V-am spus eu, doamnă, că ceva nu e în regulă cu femeia asta. Bine c-am scăpat de ea. Trăia într-o lume a ei, complet desprinsă de realitatea înconjurătoare. Cred că era paranoică, dar dumneavoastră trebuie să ştiţi mai bine, că sunteţi medic.

- Aşa e, George. Ce ne facem acum? Trebuie să angajăm urgent pe cineva, tu nu te poţi descurca singur.

- Cred că doamna Browner de-abia aşteaptă.

- Doamna Browner? George, dar cred că are deja şaptezeci de ani. Nu ştiu dacă mai poate face faţă.

- Eu cred c-ar trebui totuşi să încercaţi. N-aveţi ce pierde.

- Ai dreptate, George. Am să iau legătura cu ea.

Telefonul sună şi Joan fugi în hol să răspundă.

Era Malcolm Dart, de la B.B.C.

- Joan, ce faci? Ti-am spus că o să ne mai auzim. N-ai vrea să treci pe la studio în seara asta? Trebuie să vorbesc urgent cu tine.

- O, Malcolm, sunt atât de ocupată. Nu vrei să vii tu aici?

- Nu pot. N-am decât o oră de pauză între două emisiuni. Mă gândeam că am putea bea ceva la cafeneaua din colţ.

Joan îşi aduse aminte că era după-amiaza ei liberă.

- Uite cum facem: dacă îmi termin treaba, vin, dacă nu, îmi pare rău.

- E destul de bine şi aşa. Te-aştept.

- Tine minte, nu promit nimic.

Inchise telefonul şi rămase dusă pe gânduri. Oare ce vroiau de la ea? Incă o serie de emisiuni? Acum n-avea timp suficient. Avea atâtea de făcut şi atâtea la care trebuia să se gândească.

Capitolul 4

Malcolm o aştepta la cafenea. De cum o văzu, îi comandă un lichior.

- Ce-i cu tine? Pari extenuată, aş zice, la capătul puterilor. Ce-ai făcut de când am vorbit la telefon?

Joan se relaxă şi încercă să-şi aducă aminte.

- Păi, să vedem. Am vizitat nişte gemeni abia născuţi, apoi am asistat la o altă naştere, am consultat patru bătrâne, am luat şase probe de sânge pentru analize la alborator, apoi m-am dus la spital.

- Gata, gata. Am obosit numai ascultându-te. De mâncat, ai mâncat?

- Nu, n-am avut timp.

- Atunci, măcar bea un pahar cu mine.

- Bine, dar unul singur. Sunt cu maşina şi.

- Şi n-ai vrea să păţeşti ca fostul tău partener, nu-i aşa?

- Dar de unde.

- A apărut deja în ziare. A scăpat uşor, totuşi. O amendă de douăzeci şi cinci de lire şi un an de suspendare a carnetului.

- Nu-mi pasă, hai să schimbăm subiectul. Spune-mi mai bine de ce ai vrut să mă vezi.

- Mă întrebam dacă ai vrea să participi la emisiuni neregizate. Mai precis, discuţii libere.

- Ar fi interesant.

- Numai joia. Ştiam că e după-amiaza ta liberă, nu-i aşa?

- Da, dar nu totdeauna. Uneori mai apar urgenţe.

- Ai văzut vreodată la televizor emisiunile acelea în

care fel şi fel de oameni se întâlnesc şi stau de vorbă despre diverse lucruri?

- Da. Destul de drăguţele.

- Ei bine, despre asta e vorba. Vreau să participi la emisiunile pe teme medicale.

- La radio, sau la televizor, că n-am înţeles prea bine?

- La televizor, draga mea. Ce zici?

- Şi cine va mai fi invitat?

- Nu ştiu încă.

- Dar promiţi să mă anunţi din timp?

- Sigur că da.

Joan se gândi că ar fi fost o experienţă interesantă. Dar, bineînţeles, Guy nu va fi de acord. Probabil că era gelos. Asta era! Guy vroia să renunţe la carieră ca să nu aibă un rival. Ce proastă fusese că nu-şi dăduse seama până acum. La fel cum nu-şi dăduse seama, timp de doi ani de zile, că doamna Telfer era paranoică. Ce se întâmpla oare cu ea? Işi pierduse spiritul de observaţie?

O oră mai târziu, când stătea la masă împreună cu Richard,
i se adresă spunându-i „ Guy".

- Doamne, ce se întâmplă cu mine? Cred că încep să îmbătrânesc.

El râse în hohote.

- Tu? Tu devii din ce în ce mai tânără, nu îmbătrâneşti.

- Atunci, ce-i cu mine? Parcă nu mai judec normal.

- Ştii foarte bine ce-i cu tine, nu-i aşa?

Pentru că discuţia risca să alunece pe o pantă

periculoasă, Joan schimbă subiectul.

- Richard, nu mi-ai spus, până la urmă, cine e „Ascultătorul"?

- A, am uitat să-ţi spun. Ştii, mi-am permis să dau numărul de telefon de aici unor. prieteni. Eu sunt Ascultătorul. Dacă mă caută cineva şi nu sunt acasă, spuneţi-le, vă rog, să revină.

- Bine, dar n-ai vrea totuşi să-mi explici?

- Trebuie?

- Nu e obligatoriu, dar mi-ar plăcea totuşi s-o faci.

- S-ar putea să ţi se pară o idee cam puerilă.

- Richard, nici o idee a ta nu poate fi puerilă. Şi asta pentru că eşti unul dintre cei mai maturi oameni pe care i-am cunoscut în toată viaţa mea.

- Mă bucur că spui asta. Mulţumesc. Acum, spune-mi, ai auzit vreodată de organizaţii de genul „ Alcoolicii Anonimi"?

- Da, bineînţeles.

- Şi te-ai gândit vreodată prin ce momente de criză trec oamenii aceia disperaţi? Ti-ai imaginat câtă nevoie au să stea de vorbă cu cineva?

- Recunosc că nu m-am gândit la asta.

- Atunci, încearcă să te gândeşti acum. Mii de oameni, cu fel şi fel de probleme, care n-au nevoie de nimic altceva decât de un ascultător. Adică un necunoscut, care să-i asculte şi să încerce să le înţeleagă suferinţa. Aşa că am înfiinţat această organizaţie. Cu un an în urmă, eram doar câţiva, dar acum sunt peste o mie de „ ascultători".

- Şi eu de ce n-am auzit de această organizaţie până

acum?

- Pentru că ea nu şi-a extins încă activitatea până în partea asta a ţării. Dar, într-o bună zi, o va face. In plus, va deveni o organizaţie publică, în care vor lucra medici şi asistenţi sociali. Vezi tu, marea majoritate a bolilor, în special a celor psihice, se datorează faptului că nu încercăm să comunicăm, să împărtăşim şi altora gândurile şi temerile noastre. Pentru că, în momentul când îţi deschizi sufletul, începi să percepi altfel realitatea şi, implicit, problemele tale.

- Sunt de acord cu tine. Dar cine era Gwenda?

- Era o tânără care trebuia să plece în alt ţinut, să se căsătorească. Numai că începuse să aibă îndoieli în privinţa deciziei sale şi ar fi vrut să dea înapoi. Mi-a dat întâlnire în gară, cu o oră înainte de plecarea trenului ei.

- Şi ce-ai făcut?

- Nimic, doar am ascultat-o, păstrându-mi neutralitatea. După ce a vorbit, timp de o oră, s-a ridicat şi a plecat, spunându-mi că altfel pierde trenul. Am întrebat-o dacă e hotărâtă să facă pasul acela şi mi-a răspuns: „ Bineînţeles. Nici nu ştiu ce m-a apucat. Probabil că trebuia doar să-mi descarc sufletul." Vezi, problemele ei s-au rezolvat destul de simplu, nu? Aşa funcţionează organizaţia noastră.

- E o idee nemaipomenită. Un străin e cea mai indicată persoană pentru a-ţi expune problemele. Iar în curând se va ajunge ca fiecare să fie în stare să-l asculte şi să-l înţeleagă pe cel de alături.

- Deci.

- Acum înţeleg. Pacea mondială. Trebuia să-mi dau

seama că eşti un idealist.

- Tu nu eşti?

- Ba, cred că da. Eu.

Se opri, simţindu-se stânjenită.

- Ce vroiai să spui? insistă Richard.

Joan ezită, dar până la urmă spuse:

- Mă gândeam că n-aş putea vorbi cu Guy tot ce vorbesc cu tine. Spre exemplu, dacă lui i-aş povesti despre organizaţia ta de ascultători, precis ar crede că eşti nebun, sau chiar comunist.

- Ei, nu te mai gândi la asta.

Nu putea să nu se gândească, aşa cum nu putea să nu-i compare, găsind mereu minusuri la Guy şi plusuri la Richard. Dar asta îi fusese ei soarta.

- Spune-mi, mai bine, ce e cu acel Mackenzie, sugeră Joan.

- Ce să fie, un nemernic. Tu nu citeşti niciodată ziarele?

- Nu prea am timp pentru asta.

- P. J. Mackenzie este un moş scrântit, cunoscut ca bărbatul care a avut cele mai multe soţii. Nici mai mult, nici mai puţin decât unsprezece. Toate tinere, frumuşele şi impresionate de cele două milioane de lire ale lui. Şi toate dorindu-şi din nou libertatea la nici o lună după căsătorie.

- Bine, dar lui Harry i s-a părut că ai evitat subiectul. Ce se întâmplă?

- Trebuie să recunosc că e mai isteţ decât credeam. Cu ceva timp în urmă, Mackenzie mi-a furat soţia.

- Mă gândeam eu că eşti însurat.

- Nu mai sunt. Când şi-a dat seama ce greşeală făcuse, soţia mea s-a sinucis.

Se lăsă tăcerea. Richard îşi aprinse o ţigară. Joan se aşeză lângă el şi-l mângâie uşor pe spate, fără să spună absolut nimic.

După un timp, Richard îi luă mâinile şi le sărută.

Momentul lor de tandreţe fu însă întrerupt de George.

- Doamnă doctor, sunteţi chemată la telefon.

Era Guy. Intră direct în subiect:

- Cred că am găsit, în sfârşit, o casă potrivită. Aş vrea s-o vezi cât mai curând posibil.

Teoretic, căutaseră o casă potrivită de atâta timp, încât aproape nici nu se mai aşteptau să găsească. Asta era prima dată când căutarea lor se materializase.

Joan intră în panică.

- Chiar ai găsit? întrebă ea, vrând să pară entuziastă.

- Nu vrei să ştii unde este?

- A, ba da.

O casă, se gândi ea. Eu şi Guy, închişi într-o casă străină. Doamna Hardman. Nu se poate, nu mi se întâmplă tocmai mie asta.

- Şi. unde este?

- In Little Aston, răspunse Guy triumfător. E o splendoare, să ştii. Are camere spaţioase, holuri lungi. E înconjurată de o pădure de fagi şi stejari. Incă n-a fost anunţată în ziar.

- Inţeleg. Păi, ar trebui să mergem s-o vedem.

- Joan, nu eşti încântată? Mie mi se pare a fi exact ce

ne doream.

- Ba da, sunt încântată.

E tot ce mi-aş fi putut dori vreodată, îşi spuse ea. Iar acum, că visul meu e pe cale să devină realitate, aş vrea să renunţ. Şi asta pentru că nu pot plăti preţul. Nu sunt dispusă să-mi abandonez cariera pentru a mă căsători.

- Şi când ai vrea să mergem s-o vedem?

- Mâine, pe la unsprezece. Dacă am putea semna contractul până sâmbătă, ar fi nemaipomenit.

- Aşa repede?

- Draga mea, e o afacere foarte bună. Mi-e teamă să n-o pierdem.

- Da, la asta nu m-am gândit.

- Sunt sigur că-ţi va plăcea. Corinne are gusturi foarte bune.

- Corinne? A văzut-o şi ea?

- Păi, normal. Vroiam să ştiu şi părerea unei femei.

Cum putea Guy să creadă că ea şi recepţionera lui aveau aceleaşi gusturi?

- Ne vedem dimineaţă, draga mea. Sunt sigur că această casă este exact ce ne dorim. Noapte bună.

- Noapte bună, Guy.

Joan închise telefonul. Ce ne dorim, îşi spuse. Mai degrabă ceea ce vrei tu să-mi doresc.

Se întoarse în sufragerie şi-i povesti totul lui Richard.

- Guy a găsit o casă pentru noi. Acum trebuie să mă hotărăsc. Dacă îmi va plăcea casa, el o va cumpăra. Şi, evident, va trebui să ne căsătorim cât de curând.

- Şi dacă nu-ţi va plăcea?

- Va fi sfârşitul relaţiei noastre, sunt convinsă. Guy mă pune la încercare, acum. Îl cunosc destul de bine. Acesta va fi un ultimatum. Vezi, ar fi putut găsi o mulţime de case în doi ani de zile, dar n-a făcut-o. Acum, se teme să nu mă piardă şi joacă ultima carte.

Richard oftă şi spuse:

- Joan, dacă te căsătoreşti cu el, vei fi nefericită.

- Nu ştii prea multe despre femei, după cum se vede. N-ai ştiut că femeile sunt în stare să-şi asume nefericirea de dragul unor mici compensaţii?

- Şi, în situaţia ta, care ar fi acelea?

- Copiii, confortul, siguranţa.

- Dar tu nu vrei toate astea.

- Sincer, nici eu nu mai ştiu ce vreau. Cred că, în ultimul timp, nu prea mai ştiu nimic despre mine.

Părea derutată şi neajutorată, se gândi Richard. O privi fix în ochi, până când ea începu să roşească.

- Joan, un singur lucru ştii cu siguranţă despre tine.

- Da? Şi care ar fi acela?

- N-am să-ţi dau mură în gură. Trebuie să te gândeşti singură. Când ai să-ţi dai seama la ce mă refer, atunci vom putea sta de vorbă.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

- Noapte bună, Joan.

* * *

In timpul micului dejun, Joan fu chemată din nou la telefon. Era doctorul Sparks, din Fen End.

- Poţi să-mi faci o anestezie? Anestezistul meu a dispărut.

- Sigur că da. Ce operezi?

- O apendicită acută. Pe la unsprezece e bine?

- Voi fi acolo.

Se întoarse la masă.

- Jim Sparks, le spuse ea celor doi. Vrea să-l asist la o apendicită şi să-i fac anestezia.

- Cred că mai bine s-ar duce Harry, interveni Richard.

- De ce? I-am spus deja că mă duc eu.

Joan îl privea, neînţelegând ce-l apucase.

- Nu crezi că ai altă treabă la unsprezece?

Memoria îi jucase din nou o festă.

- Am uitat complet.

- Şi asta nu-ţi dă de gândit?

Deşi ştia că Richard avea dreptate, spuse:

- Nu, bineînţeles că nu. E numai din cauză că am atâtea pe cap. Nu e nevoie să interpretezi psihologic.

- Nici nu vreau asta. Sunt convins că tu te cunoşti destul de bine. Necazul e că nu vrei să recunoşti.

* * *

- Ce doriţi să vă pregătesc pentru la prânz, domnişoară Joanie? întrebă doamna Browner, aşezându-se pe un scaun.

Se vedea clar că o dureau picioarele.

- N-ar trebui să mai lucraţi, doamnă Browner.

- Ei, lasă, draga mea, mă descurc eu cumva. Eu şi George ne înţelegem tare bine şi ne ajutăm la nevoie. Mai bine spuneţi-mi ce-aţi vrea să mâncaţi la prânz.

- Nu contează. Oricum, dumneavoastră faceţi mâncare bună. O singură rugăminte am. S-ar putea să vină şi doctorul Hardman la masă, aşa că să nu uitaţi să faceţi o porţie în plus. Ar fi bine dacă aţi face peşte, îi place foarte mult. Daţi un telefon şi vi-l livrează la domiciliu.

- Asta n-am să fac, în nici un caz. George se va duce să-l aleagă personal. Nu trebuie să mă înveţe nimeni cum să fac cumpărăturile, domnişoară Joanie. Când ai o casă în întreţinere, trebuie să mergi personal la cumpărături, să alegi marfa cea mai bună.

O casă în întreţinere, îşi spuse Joan. Oare asta este ceea ce-mi doresc? Să stau să mă plimb prin piaţă, bârfind cu toate ţaţele pe la colţuri, să şterg praful toată ziua şi să mă aranjez pentru clipa când el se întoarce acasă? Să-l întreb mieros „ Ai avut o zi grea, iubitule?".

Nu pot face asta.

Când Guy sosi s-o ia cu maşina, era deja într-o stare jalnică.

Casa era superbă. Nu exista nici măcar un singur amănunt la care să aibă ceva de comentat. Cât despre împrejurimi, trebuia să recunoască, erau minunate.

- E foarte frumos, recunoscu ea.

Guy zâmbi satisfăcut.

- Normal că e frumoasă, dar şi preţul e frumos. Opt sute.

- Dar, Guy, ţi-o poţi permite?

- Nu-mi pot permite s-o pierd, draga mea. Iar dacă-ţi place şi ţie, nimic nu mai contează.

- Imi place, cum să nu. Iubesc fiecare centimetru din ea deja. Dar.

- Atunci închide ochii, numără până la cinci şi pune-ţi o dorinţă.

Joan închise ochii, rugându-se în gând ca Dumnezeu să-i arate calea cea bună. Era tare derutată.

Când îi deschise, avea în palme un plic lung şi destul de gros.

- E a ta, draga mea, spuse Guy fericit. Am cumpărat-o marţi. Ai acolo contractul de vânzare-cumpărare semnat deja. Şi e pe numele tău.

O sărută, de data aceasta animat de dorinţă şi pasiune. Era pentru prima oară în cei doi ani când Joan îl vedea atât de înflăcărat. In general, săruturile lui erau reci şi lipsite de sentimente. Incercă să se adune şi să se analizeze. Acum ştia clar că era pierdută.

Guy o eliberă, spunând:

- Iartă-mă, draga mea. Nu m-am putut abţine. Aş vrea să ne căsătorim cât mai curând posibil.

- Bine, dar trebuie să-mi laşi şi mie puţin timp. Am atâtea de pus la punct.

- Mă ocup eu de toate. Tu nu trebuie decât să te gândeşti la felul în care vei vrea să mobilezi casa şi unde ne vom petrece luna de miere. Cred că voi reuşi să-mi iau liber vreo trei săptămâni. Ce-ai zice de Andorra? Intotdeauna ţi-ai dorit să mergi acolo.

O conduse acasă, dar nu rămase la masă, pretextând că avea un pacient foarte important.

* * *

Harry nu se întorsese încă. Nu erau decât Richard şi doamna Browner în sufragerie.

- Doamnă Browner, doctorul Hardman mi-a cumpărat o casă splendidă, anunţă Joan fericită. Cred că o să vă placă foarte mult, mai ales bucătăria.

- Mă bucur să aud asta, domnişoară Joanie. Era şi timpul să treceţi la lucruri mai serioase.

Bătrâna zâmbea cu subînţeles.

- Abia aştept să vă văd mireasă. Păcat că nu mai trăieşte şi bătrânul.

Când doamna Browner ieşi din cameră, Richard încruntă sprâncenele şi spuse:

- Deci, te-ai hotărât.

- Cam aşa ceva.

Nu-l putea privi în ochi. Fără să ştie de ce, începu să se justifice:

- E o casă superbă. Exact ce-mi doream. Şi cred că l-am lăsat destul să aştepte. Săracul Guy, a avut atâta răbdare cu mine.

Richard se ridică în picioare.

- Acum, scuză-mă, dar trebuie să plec. Am fost chemat la spital.

Plecă în secunda următoare, fără a mai spune nimic.

Harry se întoarse şi o găsi îngândurată.

- Ce-i cu tine? întrebă el.

Joan îi povesti tot ce se întâmplase.

- Tu ce părere ai?

- Păi, ce să zic. Dacă asta îţi doreşti cu adevărat. Eu nu vreau decât să te ştiu fericită. Eşti şefa mea, dar eşti un om deosebit. Ai un suflet de înger şi consider că meriţi tot ce-i mai bun.

- Mulţumesc, Harry. Acum, du-te şi mănâncă. Se răceşte.

* * *

Joan îşi petrecu după-amiaza răsfoind reviste de decoraţiuni interioare. Pe la ora patru, auzi soneria. George se dusese să deschidă. După câteva clipe, intră în sufragerie şi anunţă:

- A venit domnul doctor Hulme. Vrea să-şi ia hainele.

- Cobor şi eu imediat.

Philip era palid şi trist.

- Am trecut să-mi iau rămas bun. Şi, totodată, să-mi cer scuze.

- Pentru ce, Philip?

- Ştii tu pentru ce. Hai să nu mai intrăm în amănunte Ştiu că încă eşti convinsă că eram beat criţă.

- Şi, nu erai?.

- Bineînţeles că nu. Băusem doar un pahar sau două de whisky. Dar efectul a fost amplificat de pastilele pe care le luam. Nişte antihistaminice.

- Vrei să spui că Guy vorbea serios?

- N-ai încredere în logodnicul tău? Nu-l cunoşti, nu ştii că n-ar putea minţi? Nici n-ar avea destulă imaginaţie pentru asta. Tocmai de aceea am trimis după el. Ştiam că e foarte onest.

- Philip, iartă-mă, n-am ştiut că te aflai sub tratament cu antihistaminice.

- Da, am o urticarie care mă supără frecvent.

- Imi pare rău, Philip. Şi-mi pare rău şi pentru că nu ne-am înţeles prea bine ca asociaţi.

- Cred că eu am fost de vină. Nu prea accept să primesc ordine de la o femeie. Probabil datorită faptului că am detestat-o pe mama mea vitregă. La revedere, Joan.

- Unde te duci?

- La Bristol. Mi-am găsit o slujbă acolo. Şi cred că mă voi căsători.

- Cu cine?

- E o fată acolo care mă aşteaptă de mult timp. Genul de femeie la care te poţi întoarce oricând, chiar şi după periaode lungi de absenţă.

- Şi nu ţi-e teamă că, într-o bună zi, nu va mai fi acolo?

- Nu e cazul ei. Brenda va fi întotdeauna acolo pentru mine. E ceea ce-şi doreşte orice bărbat de la soţia lui.

Ce fel ciudat de a gândi aveau bărbaţii, îşi spuse Joan după plecarea lui Philip. Oare şi Guy aprecia acelaşi lucru la ea? Faptul că ea era acolo, indiferent de situaţie? Era dezgustător.

Se întrebă ce aprecia ea la el. Ştia prea bine răspunsul. Avea farmec, arăta foarte bine, era un doctor

priceput şi renumit şi avea încredere în forţele proprii. Era foarte sigur pe el, dar asta în primul rând datorită situaţiei materiale foarte bune. El nu trebuise niciodată să-şi facă griji pentru ziua de mâine. Avea tot ce-şi dorea, şi chiar mai mult. In plus, Guy era mult mai matur decât ceilalţi bărbaţi de seama lui şi avea o viaţă foarte bine organizată, aşa cum, probabil, avea să fie şi a ei în viitor.

* * *

Chiar înainte de cină, Richard se întoarse. Joan observă că-şi îndesa ceva în geanta de medic.

- Ce s-a întâmplat?

- Doamna Breeze. E aproape complet dilatată, dar nu poate naşte. Copilul e în poziţie transversală. Să vedem ce se poate face. Hai cu mine, Joan.

Işi luă haina şi trusa şi, fără a pune nici măcar o întrebare, îl urmă la maşină.

Mama era foarte tânără, foarte speriată şi, mai ales, epuizată fizic. Mătuşa ei stătea lângă ea.

- Doctor Dryden, spuse femeia, nu cred că mai rezistă în chinurile astea. Nu-i puteţi da ceva?

- Nu vreau s-o ameţesc, interveni Richard. O să am nevoie de întreaga ei cooperare mai târziu. Nu vă faceţi griji, ne ocupăm noi aici. Mai bine mergeţi şi faceţi un ceai. O să ne prindă bine mai târziu.

Femeia îl ascultă. Joan se apropie de el şi întrebă în şoaptă:

- Câţi ani are?

- Douăzeci. Bărbatul ei lucrează în marină, n-a putut veni. Acum, hai să trecem la treabă.

După trei ore, la capătul unei naşteri dificile, copilul

se născu mort. Se asfixiase. Nu reuşiseră să facă nimic pentru el.

- Vouă nu vă pasă, striga mama disperată. Nu ştiţi ce-i aia să vă moară un copil.

Richard o privi trist.

- Ba eu ştiu. Şi mie mi-a murit copilul.

Ajunseră acasă mult după miezul nopţii. George le lăsase nişte sandvişuri şi două căni de cafea.

Richard turnă whisky în ambele căni, fără să întrebe nimic, fără să comenteze.

- Richard, de ce nu mi-ai spus până acum despre copil?

- N-am considerat necesar.

- Să ştii că îmi pare tare rău pentru tine. Sincer.

- Nu trebuie. Aşa a fost să fie. Cred că acum înţeleg de ce vrei să te măriţi şi să-ţi abandonezi cariera. Nu te învinovăţesc. Cred că te-ai săturat să vezi atâta suferinţă în jurul tău.

- Richard, nu e corect să spui asta.

- Nu e corect faţă de cine? Faţă de cel care urmează să-ţi fie soţ? Normal că nu e corect să se poarte aşa cu tine. Dar pentru tine, e corect? Să-ţi vinzi sufletul, frumuseţea şi priceperea pentru o viaţă care ar plictisi chiar şi un robot?

- N-ai dreptul să vorbeşti aşa. Eu nu sunt o puştoaică din gară.

- Ştiu că n-am dreptul. Consideră-mă vocea conştiinţei tale. Vei fi dezamăgită, crede-mă.

Vorbea de parcă era îndurerat, se gândi Joan. Probabil din cauza copilului. Până dimineaţă îşi va

reveni la normal, îşi va recăpăta pofta de viaţă şi simţul umorului.

- Mai târziu, când şi dacă te vei gândi la mine, îmi vei da dreptate. Dar, probabil că mă vei urî.

- N-am de ce să te urăsc. Şi da, mă voi gândi la tine, dar cu respect şi afecţiune.

- Respect şi afecţiune? Vai, ce frumos. Ai vorbit exact ca doamna Guy Hardman.

- Dar ce altceva ai vrea să-ţi ofer?

- Dar lui Hardman ce-i oferi? Nu-mi spune că o dragoste infinită, pasiune şi dorinţă. Nu-mi spune că întreaga ta fiinţă suferă când nu eşti lângă el. Cel puţin, nu mă minţi.

Se ridică în picioare şi, venind lângă ea, o cuprinse de umeri.

- N-am crezut că Hardman e atât de prost încât să creadă că-l mai iubeşti. Asta numai dacă l-ai iubit vreodată. Nu înţeleg, ce încerci să demonstrezi?

Joan se eliberă, iritată.

- Eu nu înţeleg ce încerci să demonstrezi.

- Cred că ştii foarte bine răspunsul, la fel de bine ca şi mine. Noapte bună.

Rămase singură. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar lacrimile îi inundaseră ochii.

Spre dimineaţă, stătea întinsă în pat, neputând să adoarmă. Işi repetase de zeci de ori în minte discuţia lor, încercând să înţeleagă la ce se referise Richard.

Capitolul 5

Sâmbătă dimineaţă, Joan se pregătea să plece la spital. Harry rămânea de serviciu în clinică.

Dar, în timp ce-şi punea haina pe ea, auzi că cineva suna la uşă. Era domnul Simpson, un ofiţer de poliţie.

- Imi cer scuze că vă ţin din drum, dar trebuia neapărat să vorbesc cu dumneavoastră înainte de ora zece. Ştiţi, avem un proces special astăzi, la tribunal.

- Nici o problemă, domnule Simpson. Nu se întâmplă nimic dacă întârzii câteva minute la spital. Intraţi, vă rog.

Il conduse în sufragerie.

- Imi cer scuze pentru deranjul de aici, dar doamna Browner se mişcă mai încet.

- A, deci aţi angajat deja pe altcineva. Ştiţi, am venit să vorbim despre doamna Telfer.

- Luaţi loc.

Ofiţerul se aşeză pe un fotoliu, lângă şemineu, şi îşi scoase cascheta din cap, netezindu-şi părul.

- E un caz foarte trist, doamnă doctor. Mă gândeam că. dumneavoastră aţi fi dispusă s-o ajutaţi.

- Voi face tot ce-mi stă în putinţă, pentru că a fost o bucătăreasă excelentă. Dar nu voi putea s-o iert vreodată. Am văzut în ce stadiu erau copiii aceia. Cum se simt acum?

- Işi revin încet, încet. Nu mai sunt atât de speriaţi şi au început chiar să ia în greutate. Invaţă să vorbească de la ceilalţi copii. Am impresia că nimeni nu le-a vorbit în tot acest timp cât au stat închişi acolo. Nici nu-mi

vine să cred că cel mare are cinci ani. Pare de doi ani şi jumătate. Dar, cu toate acestea, cred totuşi că o veţi ierta pe doamna Telfer.

- De ce păreţi atât de sigur?

- Pentru că am să vă povestesc ceva ce vă va ajuta s-o înţelegeţi şi, implicit, s-o iertaţi.

Joan îi oferi o ţigară şi îşi aprinse şi ea una.

- Daţi-i drumul, atunci.

Ofiţerul îi povesti că doamna Telfer o luase razna după ce soţul ei o părăsise, fugind cu cea mai bună prietenă a ei şi lăsând-o singură cu copilul. De atunci, ea se izolase într-o lume numai a ei. Se mutase cu locuinţa şi nu spusese nimănui că avea un copil. Lucrase prin hoteluri şi restaurante. Câştigase destul de bine, luând în considerare şi bacşişurile, dar se încurcase şi cu alţi bărbaţi. Din relaţiile ei rezultaseră alţi doi copii, pe care îi exclusese, la fel ca pe celălalt, din viaţa ei. Nu avusese tăria să-i omoare, dar îi închisese în camera aceea, continuând să trăiască într-o lume imaginară.

- Ingrozitoare poveste.

- Aşa este. Acum înţelegeţi starea sănătăţii ei psihice?

- Bineînţeles, doar sunt medic.

- Inseamnă că o puteţi ierta, nu-i aşa? Astăzi dimineaţă urmează să se prezinte în faţa curţii, pentru depoziţii. E de la sine înţeles că va petrece mulţi ani în puşcărie. Insă, dacă examenul psihiatric dovedeşte starea în care se afla şi dacă o persoană ca dumneavoastră depune mărturie, ar putea fi eliberată

condiţionat.

- Şi ce trebuie să fac eu, domnule Simpson?

- Ar fi bine dacă aţi putea s-o reangajaţi. Cred că sunteţi de acord că este un angajat exemplar. N-a făcut nici un rău nimănui, cu excepţia copiilor ei. Dar acum aţi înţeles de ce a făcut asta.

- Prea bine, domnule Simpson. Nu vreau să mă gândesc ce va spune George, dar sunt de acord s-o angajez, cu condiţia să facă tratament.

- Perfect.

Ofiţerul se ridică de pe fotoliu, adăugând:

- Cred că bătrânul George va înţelege şi el când va auzi toată povestea. Are o inimă de aur sub aparenţa de soldat cu idei învechite.

- Sper. Acum, mă scuzaţi, dar trebuie să plec. Vă doresc mult succes în cazul doamnei Telfer.

* * *

Ajungând la spital, Joan constată că avea multe de rezolvat în dimineaţa aceea. Mai întâi, era Pamela Gifford, care se hotărâse, în sfârşit, să-şi cauterizeze negul de pe picior.

- Vă mulţumesc pentru că mi-aţi dat timp de gândire, doamnă doctor, spuse ea. Acum sunt hotărâtă. Vreau să-l cauterizaţi.

Negul îşi mărise dimensiunile şi devenise dureros.

- Soră Dalziel, strigă Joan, pune-o pe masa de intervenţii minore şi fă-i o anestezie uşoară.

- Da, doamnă doctor.

Lăsând-o pe asistentă să facă pregătirile necesare, Joan se duse într-un alt cabinet. Acolo îl găsi pe domnul Rodney, căruia îi apăruse o bubă mare şi purulentă pe

gât. De asemenea, spusese el, în ultimul timp scăzuse cam mult în greutate.

Joan îl consultă şi curăţă cu grijă furunculul, dând conţinutul la analiză. După ce-l pansă, spuse, serioasă:

- Domnule Rodney, mi-e teamă că va trebui să vă internaţi pentru câteva zile, pentru nişte analize mai amănunţite.

Bărbatul se încruntă.

- De ce?

- Am impresia că aveţi un început de diabet. Dar nu vă faceţi griji, îl vom ţine sub control cu ajutorul unei diete şi, eventual, cu un tratament injectabil.

- Vreţi să spuneţi diabet zaharat? Mama mea a murit din cauza lui.

Joan notă asta în fişă.

- Bine, dar asta se întâmpla mai de mult. Acum avem metode noi de a ţine boala sub control. Aş vrea ca luni, la ora două, să vă prezentaţi la spital pentru internare. Iar până atunci, fiţi foarte atent la ce mâncaţi. Reduceţi la jumătate cantitatea uzuală de pâine, prăjituri, cartofi, şi aşa mai departe. Şi nici un pic de zahăr.

- E-n regulă, doamnă doctor. Ne vedem luni.

Joan ieşi din cabinet şi se îndreptă spre bufetul spitalului. Simţea nevoia să bea o cafea. Fusese prea multă agitaţie deja, pentru o dimineaţă de sâmbătă.

Richard era şi el acolo. Discuta cu Jim Sparks. Se aşeză la masa lor.

- Despre cine vorbeaţi?

- Despre Marjorie Bellamy. O cunoşti?

- Da, ce-i cu ea?

- Mama ei a venit mai devreme la spital, spunând că fiica ei e în crize de seara trecută, povesti Richard. Aşa că, m-am îmbrăcat şi am fugit cu ea. Doamna m-a lăsat pe mine să intru primul în casă. Am deschis uşa şi am văzut fata.

- Ce făcea?

- Asculta muzică la pick-up. Când ne-a văzut, l-a oprit şi s-a întins pe jos, dându-se în spectacol.

- Eşti sigur? Vreau să spun, eşti sigur că a făcut-o în mod deliberat?

- Bineînţeles. Şi am chiar şi dovezi că totul e o înscenare. Am adus-o la spital şi i-am făcut o electroencefalogramă.

- Şi ce-a rezultat? întrebă Joan.

Se gândi că amândoi fuseseră la spital în acelaşi timp. Dar oare de ce nu-i simţise prezenţa, aşa cum o simţea acum, ca un curent electric ce o făcea să se înfioare şi să tremure?

- Totul era în regulă. Activitatea creierului ei se desfăşoară ca la orice om normal, sănătos.

- Şi. i-ai spus adevărul?

- Nu. Ar fi fost prea dur. Vreau mai întâi să descopăr ce a determinat-o să facă asta.

- Crezi că va fi cazul s-o înscriem într-o şcoală de corecţie?

- S-ar putea. Necazul e că părinţii asociază aceste şcoli speciale cu delicvenţa juvenilă. Mă gândeam că n-ar fi rău, deocamdată, să vorbeşti şi tu cu ea.

Joan ştia că nu era o sugestie, ci un ordin. Dar

Richard avea dreptate. Aşa cum avea întotdeauna. Copila asta trebuia cercetată mai întâi, fără a i se cânta în strună, aşa cum ar fi vrut ea. Probabil că făcea asta doar de dragul atenţiei care i se acorda.

- E-n regulă, Richard, spuse ea. Am să fac nişte cercetări. Chiar astăzi după-amiază.

* * *

Directoarea şcolii gimnaziale din Fen End nu era numai pacienta lui Joan, ci şi o veche prietenă.

-Joan, mă bucur să te văd, spuse ea entuziasmată. Sper că stai să iei prânzul cu noi.

- Nu, îmi pare rău. Doamna Browner se va supăra dacă nu mă duc acasă. Spunea că azi pregăteşte ceva special.

Fu însă de acord să stea la o cafea.

- Dar ce-i cu tine? Bănuiesc că n-ai venit până aici ca să te interesezi de sănătatea mea. Ce s-a întâmplat?

Doamna Davies se aşeză confortabil într-un fotoliu şi îşi aprinse o ţigară.

-Ai o elevă pe nume Marjorie Bellamy, de treisprezece ani?

- Da. Chiar o cunosc. E cea care a avut mai multe crize în ultimul timp? întrebă directoarea încruntându-se.

- Da, despre ea e vorba. Insă, avem motive să credem că totul e o înscenare.

- Serios? Şi cum aş putea să vă ajut?

- Dându-ne câteva informaţii. Vezi tu, noi trebuie mai întâi să aflăm ce încearcă să obţină în felul ăsta. Ori o atenţie specială în familie- deşi nu cred că e cazul, din

moment ce doamna Bellamy este o mamă foarte grijulie şi drăgăstoasă - ori are nişte interese ascunse în plan şcolar.

- Joan, acum îmi dau seama că Marjorie are o colegă de clasă epileptică. Ea a fost nevoită să renunţe la orele de sport. Crezi că asta a urmărit şi Marjorie? Cred că ar trebui să vorbesc personal cu profesoara de sport.

Doamna Davies se scuză şi se duse să dea telefon. Se întoarse după câteva minute.

- Domnişoara Peake spune că Marjorie este cea mai bună la sport şi nu stă locului o clipă.

- Deci nu asta era. Atunci, să ne gândim la altă ipoteză. Ce rezultate are la învăţătură? Cum se înţelege cu colegii? A fost implicată în vreun scandal, sau poate are probleme în familie?

- Nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Din punctul meu de vedere, e un copil perfect normal.

Doamna Davies roşise şi părea nerăbdătoare să încheie discuţia.

- Bine. Acum trebuie să plec, spuse Joan. Mulţumesc pentru ajutor.

- N-a fost cine ştie ce ajutor, dar promit să te ţin la curent cu tot ce se întâmplă. O să fiu cu ochii pe ea.

La masa de prânz, Joan îi spuse lui Richard:

- Domnul Bellamy, tatăl lui Marjorie, lucrează la fabrica de automobile.

- Şi ce-i cu asta?

Richard continuă să mănânce, fără să-i acorde prea multă atenţie. De fapt, dacă se gândea mai bine, nici la spital n-o băgase prea mult în seamă. Ii relatase cazul

fetiţei pe un ton impersonal, rece şi distant. Evitase chiar s-o privească în ochi. Oare era supărat?

- Păi, de câteva luni sunt ameninţaţi cu şomajul. Nici nu şi-au mai luat salariile întregi.

- Inţeleg. Deci, familia a stat cam prost cu banii în ultimul timp, pentru că doamna Bellamy n-are serviciu.

- Şi cu toate acestea, Marjorie are toate discurile nou apărute. Le-am văzut eu, cu ochii mei. In plus, am văzut-o în cofetărie, cumpăra sucuri şi prăjituri pentru toate colegele ei.

- Deci are bani, îi obţine de undeva. Crezi că de pe urma falselor crize de epilepsie?

Harry, care până atunci nu spusese nimic, dar ascultase cu atenţie, spuse zâmbind:

- Continuaţi, vă rog. Mă fascinează foarte mult munca voastră de detectivi.

Fără să-i dea prea multă atenţie, Joan continuă:

- Părerea mea este că fură de la şcoală, de la colegii ei. Probabil că în pauze nu iese afară, pretextând că-i e rău şi rămâne singură în clasă, cu toate ghiozdanele şi banii pe care, uneori, ele îi conţin.

- E o teorie interesantă şi destul de verosimilă, fu de acord Richard. Ar trebui să aflăm dacă s-au constatat astfel de furturi în clasa ei.

- Eu cred că da. Doamna Davies a fost cam evazivă când am întrebat-o despre relaţiile fetei cu colegii. Probabil că i-a fost ruşine să recunoască în faţa mea că în şcoala condusă de ea au loc astfel de incidente.

- Atunci, ar trebui să stăm de vorbă cu doamna Bellamy. Ea e singura în măsură să îndrepte situaţia.

- Dar tu i-ai spus doamnei că toate aceste crize sunt o înscenare?

- Nu i-am spus direct, dar i-am dat de înţeles că există şi această posibilitate.

- Atunci am să mă duc eu să-i spun, anunţă Joan. Trebuie să ştie adevărul.

* * *

Seara, la cină, se întâlniră din nou toţi trei. Joan avea sentimentul că erau singurele momente din zi când erau liniştiţi şi sociabili. In rest, nici nu prea aveau timp să-şi vorbească din cauza agitaţiei.

Harry îi anunţă că avea de gând ca în seara aceea să iasă împreună cu sora Dalziel la o partidă de bowling, iar ea le povesti despre cazul doamnei Telfer.

- Săraca femeie, comentă Harry.

Dar Richard nu spuse nimic. Citea preocupat ziarul.

După un timp, Harry plecă, iar Joan se ridică de pe scaun, spunând:

- Scuză-mă, Richard, dar am primit o mulţime de cereri de serviciu astăzi şi n-am avut timp să le studiez. Mă duc în birou.

- E prea frig acolo. Rămâi aici şi nu-ţi face griji, n-am să te încurc. Dacă vrei, mă pot duce eu în camera mea, dar în nici un caz nu sunt de acord să îngheţi acolo.

Fără să mai spună nimic, Joan deschise scrisorile şi le citi. Când termină, privirile lor se întâlniră. Richard întrebă zâmbind:

- Am voie să vorbesc?

- Desigur.

- Am doar două întrebări: prima dintre ele- vreo

cerere interesantă? Iar a doua- ce sens are să mai angajezi pe cineva, dacă tot te-ai hotărât să renunţi la carieră?

- La cea de-a doua nu-ţi voi răspunde, pentru că n-am chef să începem iarăşi o discuţie interminabilă. Prima însă e destul de îndreptăţită. Da, sunt vreo două cereri interesante, dar nu este specificată vârsta. De unde deduc că e vorba despre doctori prea în vârstă care, din păcate, nu corespund cerinţelor mele.

- Mulţumesc, spuse Richard şi-şi îndreptă din nou atenţia spre ziarul lui.

După un sfert de oră de tăcere, Joan îşi luă scrisorile, le puse într-un sertar şi urcă în camera ei. Făcu o baie fierbinte, încercând să se relaxeze, apoi se aranjă cât de bine putu şi coborî din nou în sufragerie. Richard era încă acolo. Citea. Ceasul arăta ora nouă şi jumătate.

- Richard, ştii, nu-mi place să stăm aşa, ca doi străini.

- Nu? Şi ce preferi, Joan, să facem conversaţie de dragul conversaţiei, sau să vorbim pe şleau?

- Nici eu nu ştiu prea bine ce vreau la ora asta.

Richard se ridică de pe scaun, veni lângă ea, o prinse de
mâini şi o ridică în picioare.

- Până acum, am încercat din răsputeri să mă comport ca un adevărat domn manierat, ca un britanic pursânge. Din clipa asta însă, am de gând să mă port natural, aşa cum simt.

O îmbrăţişă şi o sărută cu pasiune, dând frâu liber sentimentelor şi dorinţelor sale.

- Te iubesc mai mult decât se poate exprima în cuvinte. Poate ar fi trebuit să-ţi spun asta mai de mult, dar am crezut că ştiai, draga mea.

- Cred că am ştiut, Richard.

De data aceasta, ea îl sărută pe el, demonstrându-i că sentimentele erau reciproce. Apoi, îi prinse faţa în mâini şi-l privi minute în şir.

- Nu ştiu de ce, dar îmi vine să cânt, spuse Joan. N-am mai simţit asta în viaţa mea.

Richard se aşeză pe fotoliu, iar Joan pe covor, la picioarele lui, sprijinindu-se de genunchii lui. După un timp, întrebă:

- Crezi că ar trebui să-l sun acum?

- Ai curaj?

- Bineînţeles. Dacă tu mă iubeşti, am curaj să fac orice.

- Şi eu la fel. Aşa că am să-l sun chiar eu.

- Şi ce-ai să-i spui, Richard?

- Că m-am îndrăgostit de tine înainte să aflu că eşti logodită. Şi nici n-aş minţi.

- Tu vorbeşti serios? Când te-ai îndrăgostit de mine?

- Chiar înainte să te cunosc personal.

- Cum aşa?

- Iţi ascultam emisiunile la radio în fiecare marţi seară şi m-am îndrăgostit de vocea ta. Dar tu? Când ţi-ai dat seama că mă iubeşti?

- Nu pot să-ţi spun. Vei considera că-i absurd.

- Dacă nu-mi spui, am să te sărut.

- Atunci, fii sigur că nu-ţi voi spune absolut nimic.

O sărută din nou, de data aceasta mai tandru, mai

calm, mai blând.

- Acum îmi spui?

- Da. Când i-am moşit pe gemenii Sinclair.

- Doamne, dar de ce tocmai atunci?

- Pentru că. ai fost atât de bun, ai dat dovadă de atâta dragoste, pricepere şi blândeţe. Din clipa aia, te-am iubit şi te-am respectat. Mi-am dat seama că-ţi plăceau tare mult copiii. Atunci am observat ce braţe puternice ai, iar când m-ai atins întâmplător, am simţit că explodez.

- Mă bucur că n-ai făcut-o. Da, îmi plac foarte mult copiii.

- Lui Guy nu-i plac.

- Aşa, mi-ai adus aminte. Hai să-l sunăm, ca să nu ne mai mustre conştiinţa. Dar, mai întâi, sărută-mă.

Coborâră împreună în hol. Joan insistă să vorbească ea şi formă numărul. Răspunse robotul:„ Doctorul Hardman e plecat în provincie. Se întoarce la începutul săptămânii viitoare. Vă rugăm, lăsaţi un mesaj."

Era vocea Corinnei. Joan închise telefonul.

- Hai să lăsăm un mesaj, propuse Richard. Mai formează o dată numărul.

- Nu sunt de acord. Mai bine vorbesc personal cu el.

- Iţi dai seama că e prima oară când mi te opui?

- Da. Şi, ce ai de gând să faci?

- Ai să vezi, răspunse Richard zâmbind fericit, dar nu chiar acum. Mi se pare că aud maşina lui Harry. Incearcă să arăţi ca o doctoriţă respectabilă, nu ca o puştoaică ce a fost sărutată pentru prima oară în viaţă.

- Iar tu încearcă să pari un suplinitor decent, nu un tânăr Apollo, cu părul de aur.

Harry intră şi observă imediat schimbarea.

- Hei, ce-i cu voi? Arătaţi de parcă aţi câştigat marele premiu la loterie.

- Serios?

- Hei, ia staţi aşa, mi se pare că miroase a dragoste pe-aici. Am dreptate? Doamne, nici nu-mi vine să cred. Vreau să ştiţi că mă bucur tare mult pentru voi.

Apoi se uită la Joan.

- Lui i-ai spus?

- Nu încă. Nu e de găsit. Dar îi vom spune cât de curând.

Harry părea într-adevăr fericit.

- Am o propunere. Mâine rămân eu pe baricade, iar voi mergeţi la o plimbare. Dacă stau bine şi mă gândesc, nici n-aţi prea avut timp să vă faceţi curte.

- E-n regulă, spuse Joan. Iar dacă George şi doamna Browner îmi vor spune că sora Dalziel şi-a petrecut toată ziua pe-aici, am să le spun că eu am invitat-o.

- Foarte drăguţ din partea ta. Acum, vă rog să mă scuzaţi, mă duc să mă schimb.

Richard şi Joan rămaseră din nou singuri.

- Dragul meu, nici nu mi-am dat seama până acum, dar la ce mai ai tu nevoie de celălalt serviciu?

- Nu ştiu ce să-ţi spun.

- Ar trebui să te fac director aici.

- Şi ce va spune B.B.C.-ul despre asta? Parcă erai adepta egalităţii între sexe.

- Am să mărturisesc chiar în cadrul emisiunii

televizate că am făcut o mare descoperire.

Richard o strânse în braţe şi o sărută uşor.

- Ce descoperire?

- Aceea că femeile au nevoie de bărbaţi şi invers.

* * *

A doua zi dimineaţă, Joan şi Richard plecară la pădure. Joan insistă să-şi ia şi nişte mănuşi şi foarfece de grădină.

- Dar ce vei face cu ele, draga mea?

- Vreu să culeg flori sălbatice.

- Ce metamorfoză! Te-ai transformat din doctor în femeie. Acum mă aştept în orice clipă să te găsesc în bucătărie, lângă aragaz, sau în sufragerie, croşetând botoşei cu acele chirurgicale.

Joan zâmbi fericită. Nici nu ştiuse până acum ce frumos era să fii îndrăgostit, să iubeşti din tot sufletul.

Deodată, se încordă pe scaun.

- Richard, văd nişte faruri sus, pe deal. Cred că e un camion. Şoferul pare că a pierdut controlul.

Intr-adevăr, camionul cobora dealul cu o viteză anormală, mergând şerpuit. Şi. venea direct spre ei. Şoferul se ţinea strâns de volan şi striga cât îl ţinea gura.

Richard o trase pe Joan pe genunchii lui, apucă de volan şi viră puternic, ajungând în şanţul de pe marginea drumului. In spatele lor, camionul se izbi cu putere de un perete stâncos, făcând un zgomot infernal, peste care se auzea doar strigătul de durere al şoferului.

Apoi, totul păru că se petrece în câteva secunde.

Richard luă extinctorul din portbagaj şi fugi spre cabina camionului. Joan scoase o seringă din geantă şi, fără să-i mai pese dacă acul era steril sau dacă seringa era doar pe jumătate plină cu morfină, îl urmă pe Richard. Se cocoţă pe cabina camionului, încercând să reziste metalului fierbinte, vrând cu orice preţ să uşureze suferinţa bietului om, care zbiera de durere, prins între fiarele deformate.

In curând, se auziră sirenele ambulanţelor şi ale pompierelor.

Când totul se termină, se îndreptară spre maşină, ţinându-se de mână, privindu-se în ochi.

- Ai fost minunată, draga mea, şopti Richard.

Nu se ştie de unde, dar lângă ei apăruseră dintr-o dată un reporter şi un fotograf.

- Cum vă numiţi, domnilor? Aţi fost minunaţi. Să înfruntaţi flăcările doar pentru a uşura suferinţa şoferului.

Nu-şi dădură numele, nu făcură nici un fel de comentarii. Şi totuşi, a doua zi dimineaţă, întreaga poveste apăruse în toate ziarele locale. Chiar pe prima pagină se afla o poză imensă. Richard o ţinea în braţe pe Joan şi o privea într-un fel care n-ar fi putut fi interpretat decât într-un singur mod. Sub fotografie era scris cu litere de-o şchioapă: „ Ai fost minunată, draga mea."

Povestea începea aşa: „ Doctorita Joan Dryden, logodnica binecunoscutului medic cardiolog Guy Hardman, este eroina unui groaznic accident petrecut ieri seară pe dealul Fish Hill. Ea şi-a riscat viaţa numai

pentru a uşura suferinţa şoferului prins între fiarele fierbinţi şi deformate."

Nici nu apucă să citească tot articolul, că George anunţă că era chemată la telefon.

Era Guy, mai furios ca niciodată.

- Apreciez faptul că ai ajutat un om sortit pieirii, dar ca să mă faci în halul ăsta de ruşine. Nu te-aş fi crezut în stare de aşa ceva. Să stai în braţele lui, să te laşi fotografiată, iar apoi să dai şi numele meu. Ce va crede lumea acum? Că ţi-ai bătut joc de mine.

- Guy, îmi pare rău.

- De ce-ţi pare rău? Mai întâi te-ai lăudat că eşti logodită cu mine, apoi te-ai purtat ca o femeie uşoară. Eu nu-mi doresc
o astfel de logodnică, draga mea.

- Asta se poate rezolva, Guy. Am să-i pun să rectifice. Eu nu mai sunt logodnica ta.

- Joan, uite ce e.

- Vorbesc foarte serios, Guy. Totul s-a terminat. Oricum se terminase cu mult înainte de a avea loc accidentul. Şi mă bucur pentru asta. Mâine am să-ţi trimit prin poştă inelul de logodnă şi actele casei.

Inchise telefonul, simţindu-se mult mai uşurată. Richard veni lângă ea şi o luă de mână.

- I-ai spus totul, draga mea?

- Despre tine nu i-am spus, pentru că n-am avut ocazia. I-am spus doar că totul se terminase, încă înainte de acel accident.

Scoase nervoasă inelul de pe deget şi-l aruncă pe

masă.

- Mâine, după ce am să-i trimit actele şi inelul, am să mă simt cu adevărat liberă.

- Dar de mine ai uitat, draga mea?

- Richard, tu mă faci să mă simt liberă. Ia uite, mi-a rămas şi semn de la inelul ăsta blestemat.

- Nu-i nimic, draga mea. In curând nu se va mai vedea. Ţinând cont de culoarea părului tău, cred că s-ar potrivi mai bine unul cu smarald. Ce părere ai?

- Cum spui tu, Richard.

* * *

La spital, Joan se ocupa de un puşti care căzuse de pe bicicletă. Sora Dalziel o asista.

- Vă felicit, doamnă doctor. Nici nu mi-am putut imagina că aveţi întotdeauna morfină la dumneavoastră. Adevărul este că nu ştii niciodată ce se poate întâmpla.

Zâmbi şi adăugă:

- Vă felicit şi pentru alegerea făcută. Să ştiţi că asta ne-a dat mie şi lui Harry de gândit. M-a cerut de nevastă.

- Serios? Mă bucur tare mult pentru voi.

Băieţelul, care până atunci nu scosese nici un sunet, întrebă timid:

- Vă căsătoriţi cu un doctor, doamnă asistentă?

- Desigur. Tu cu cine credeai că se mărită asistentele?

Puştiul se încruntă.

- Atunci, doctoriţele cu cine se mai mărită?

- Tot cu doctori, evident, interveni Joan.

- Eu dacă aş fi fost doctoriţă, spuse băiatul, m-aş fi măritat cu un pacient bogat.

Joan zâmbi.

- Imi pare rău, eu n-am pacienţi bogaţi, aşa că mă descurc şi eu cum pot. Am să-ţi scot copcile sâmbătă,

bine?

- Mulţumesc, doamnă doctor. Şi. să ştiţi că dacă aş fi fost un pacient bogat, mi-ar fi plăcut să mă căsătoresc cu dumneavoastră.

- Ce drăguţ eşti!

Sora Dalziel îl conduse afară şi invită în cabinet următorul pacient.

* * *

Richard veni s-o ia de la spital înainte de masa de prânz. O sărută şi scoase din buzunar o cutiuţă de catifea. Inăuntru se afla cel mai frumos inel pe care Joan îl văzuse în viaţa ei. Şi asta nu datorită modelului sau smaraldului superb, ci pentru că în el se regăsea imensa dragoste a lui Richard.

Ajungând în faţa casei, el spuse:

- Stai acolo, pe scări, unde te-am văzut pentru prima dată.

Apoi îi puse inelul pe deget, acoperind urma lăsată de
celălalt, şi o sărută.

- Acum, hai să mâncăm.

Harry îi admiră inelul.

- E foarte frumos. Şi eu trebuie să cumpăr unul, dar cred că o să mă ruineze.

- Am auzit, Harry. Te felicităm. Sper să fiţi fericiţi împreună.

- Sincer să fiu, nici nu prea ştiu cum s-a întâmplat. Ne uitam la televizor, iar ea îmi spunea cât de bine crede că m-aş înţelege cu tatăl ei. In secunda

următoare, am cerut-o de nevastă. Ciudat, nu?

- Foarte ciudat, spuse Richard. Joan s-a uitat la mine când moşeam doi gemeni şi a fost suficient să se îndrăgostească. Aşa, pur şi simplu. Mi se pare tare ciudat.

- Tu vorbeşti?

Era rândul lui Joan.

- Tu, care te-ai îndrăgostit de o voce?

- Şi ce ţi se pare aşa anormal? întrebă Harry. Şi eu m-am îndrăgostit odată de vocea unei centraliste. Eram înnebunit după ea, aşa că, într-o bună zi, i-am dat o întâlnire.

- Şi, ce s-a întâmplat?

- Am descoperit că avea şaizeci de ani. De atunci, m-am lecuit. Nu mă mai îndrăgostesc decât după ce văd cu ochii mei persoana.

Joan şi Richard râdeau în hohote.

Puţin mai târziu, Harry întrebă:

- Şi, când va fi ziua cea mare?

- Păi, cât de curând. Ce rost mai are să aşteptăm, nu-i aşa, draga mea?

- Chiar aşa. Ce mult mă bucur că nu va mai trebui să-mi fac griji pentru rochia de mireasă, pentru buchețele, pantofi şi alte prostii. Pierdere de timp. Şi de bani. Mă iei doar cu o rochie albă pe mine şi fără nici un pic de fast?

- Te iau oricum, iubito. Harry, vrei să fii martorul nostru?

- Dacă promiţi că vei face acelaşi lucru pentru mine, Richard.

- S-a făcut.

Capitolul 6

Joan trecu pe la spital luni după-amiază. Domnul Rodney era deja instalat într-un pat.

- Analizele tipice, doamnă doctor? întrebă asistenta. Glicemia şi toate celelalte?

- Da, şi le vreau repede.

Apoi îl vizită pe domnul Murray, preotul baptist. Stătea întins în pat, palid şi neputincios. Reuşi totuşi să-i zâmbească.

- Bună ziua, doamnă doctor. Ce mai faceţi?

- Mulţumesc, bine. Dumneavoastră?

- Nu ştiu ce să zic. Cred totuşi că voi învinge boala, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Domnul Murray avea o tumoră în stomac, metastaziată în toate celelalte organe vitale- ficat, plămâni, pancreas. Insă lui
i se spusese că are un fel de hernie. Probabil că avea nişte dureri groaznice, se gândi Joan, dar le înfrunta cu curaj.

- Unii spun că doctorii tratează oamenii, iar Dumnezeu îi vindecă. Eu nu-i separ. Părerea mea este că Dumnezeu lucrează prin oameni.

- In cazul ăsta, sper să fim nişte instrumente vrednice.

- Aşa şi sunteţi, spuse bătrânul, convins. Doctorul Beech mi-a spus că este „ ascultător". Să ştiţi că şi aceea este tot lucrarea lui Dumnezeu.

Joan plecă în cabinetul ei, dorindu-şi să poată face mai mult pentru cazurile disperate. Pe hol se întâlni cu asistenta Ginger.

- Doamnă doctor, vă felicit. Am auzit că vă măritaţi cu doctorul Guy Hardman.

- Dar. de unde ştiţi?

- M-am întâlnit cu doctorul Farrar, care spunea că s-a văzut cu Hardman dimineaţă. Spunea chiar că v-a cumpărat o casă, sau cam aşa ceva.

Furioasă, Joan intră în cabinet şi puse mâna pe telefon. Formă numărul lui Guy, dar răspunse Corinne.

- Doctorul Hardman este acolo?

- Nu.

- Atunci, ai putea, te rog, să-i transmiţi un mesaj? Spune-i că n-a înţeles nimic din ce am vorbit mai devreme. Şi poţi să-i mai spui că i-am trimis deja prin poştă actele şi. ştie el ce.

- Am să-i spun. Altceva?

- Nimic. Mulţumesc.

La ora ceaiului, îi povesti totul lui Richard.

- Nici nu ştiu ce să mai cred. Eu îi spun că totul s-a terminat, iar el îi spune lui Farrar că nunta va avea loc curând.

- I-ai trimis actele casei şi inelul?

- Da, le-am pus deja la poştă.

- Când le va primi, va înţelege că totul s-a terminat.

- Crezi? Mi-e teamă să nu se răzbune pe tine. De fapt, ştiu sigur că va încerca să te facă să suferi.

- N-are cum să facă asta, draga mea. Numai dacă mi te ia pe tine. Şi cum să te ia, dacă mă iubeşti?

O luă în braţe şi o sărută drăgăstos pe frunte.

- De ce-ţi faci atâtea griji?

- Nu ştiu. Dar cred că viaţa noastră nu va fi liniştită

până când nu va reuşi să accepte că nu mai sunt a lui.

- Vrei să stau eu de vorbă cu el?

- Nu, n-aş vrea să te implici şi tu.

- Draga mea, dar sunt deja implicat.

Harry intră pe uşa sufrageriei, întrerupându-le discuţia. Părea tare vesel.

- Am o propunere pentru voi. Eu şi Dally ne-am gândit ca, dacă sunteţi şi voi de acord, să facem împreună petrecerea de logodnă. Ce ziceţi?

- Suntem perfect de acord, spuse Richard, în numele amândurora.

- Unde şi când? întrebă Joan, entuziasmată. Să nu uităm totuşi că cineva trebuie să rămână la cabinet, pentru urgenţe.

- Am aranjat tot, Joan. Jim Sparks va avea grijă de asta.

- Atunci, o facem în seara asta? Şi unde mergem?

- Dally ar vrea într-un local cu muzică şi ring de dans, spuse Harry. Pe mine nu mă prea încântă, dar dacă asta e plăcerea ei. Voi ce ziceţi?

- N-am mai dansat de ani de zile, recunoscu Joan, dar înainte îmi plăcea tare mult. Tu ce zici, Richard?

- Sunt de acord.

- Perfect. Dally iese din tură la şase şi jumătate. Ne ducem şi o luăm direct de la spital. Iar de rezervări mă ocup eu, acum.

Se îndreptă spre telefon, dar înainte de a pune mâna pe el, acesta ţârâi zgomotos. Cineva vroia să vorbească urgent cu „ascultătorul".

Richard veni repede la telefon.

- Da, da. Sosesc imediat.

Apoi îşi puse haina pe el şi plecă spunând:

- Harry, dacă nu mă întorc la timp, iei tu fetele şi ne vedem la restaurant, da?

- Bine.

După ce el plecă, Harry întrebă:

- Ştiai despre organizaţia asta a lui de ascultători?

- Da, ştiam.

- Mă întreb ce s-o mai fi întâmplat de data asta.

- Dacă e ceva ce ne poate spune, Richard o va face, cu siguranţă. Acum, n-ai vrea să faci odată rezervarea aia?

- Ba da, uitasem.

Joan se duse la bucătărie ca să anunţe că nu vor sta la cină.

- Deci, doamnă Browner, aveţi ocazia să vă odihniţi.

- Să mă odihnesc? Nici vorbă, domnişoară Joanie. Cred că eu şi George vom merge să vedem un film. De mult ne doream asta. Dar dumneavoastră unde vă duceţi?

- Incă nu ştiu exact. Doctorul Brockhurst face rezervările acum.

- Le-am făcut deja, spuse Harry, intrând în bucătărie. Mergem la Starling Room.

Joan se îmbrăcă înainte de consultaţiile de seara. Işi puse o rochie de un verde intens, îşi coafă părul şi îşi dădu cu puţin ruj de buze. Apoi îşi puse halatul alb peste şi coborî la cabinet.

Lunea seara nu era de obicei foarte multă lume, iar regula părea că se aplică şi acum. Veniră vreo doi

pacienţi cu răceli uşoare, iar apoi veni o domnişoară cu o eşarfă legată în jurul capului, care-i acoperea jumătate de faţă. Era Valerie Cross, îşi aminti Joan. Douăzeci de ani. Lucra la casieria de la cinematograf.

- Ce s-a întâmplat, Valerie?

- Faţa mea, doamnă doctor. S-a strâmbat.

Joan o privi cu atenţie după ce-şi dădu eşarfa jos. Un ochi era pe jumătate închis, gura era lăsată în colţul din stânga. Jumătate din chipul ei era lipsit de orice expresie.

- Doamnă doctor, e pareză, nu-i aşa? întrebă fata, speriată.

- Da, e un fel de paralizie. Nu ştiu care este cauza, paraliziile pot avea multiple cauze. Ori este o infecţie herpetică, ori din cauza curentului. Spre exemplu, anul trecut am avut un pacient cu paralizie, cauzată de condusul pe timpul iernii cu geamul deschis.

- Cred că şi la mine tot curentul e de vină. E atât de frig în cabina mea din faţa cinematografului, mai ales când sunt geamurile deschise.

- Va trebui să te fereşti un timp de curent. Altfel nu te vei face bine.

- Şi ce se poate face, doamnă doctor?

- Deocamdată, nu mare lucru. Dacă te fereşti de frig, va trece de la sine. Iar dacă în două săptămâni nu constatăm nici o ameliorare, va trebui să încercăm un tratament cu unde electrice. Până atunci însă, aş vrea ca de câte ori te speli şi te ungi cu cremă să-ţi faci un masaj viguros, ridicând colţul gurii. Eşti o fată drăguţă şi e păcat să rămâi cu sechele. Iar dacă ajungem la

tratamentul cu unde electrice, s-ar putea ca muşchii faciali să fie afectaţi permanent.

- Doamnă doctor, spuneaţi două săptămâni?.

- S-ar putea totuşi să dureze şi mai mult, Valerie. Sper însă ca peste două săptămâni să constatăm o cât de mică ameliorare.

- Dar nu pot aştepta atât.

- Mi-e teamă că n-ai încotro. Eu nu pot grăbi natura.

Joan se întrebă de ce părea fata atât de nefericită.

- Eu cred că prietenul tău va fi destul de înţelegător, nu?

- Nu e vorba de asta, doamnă doctor. Sâmbătă trebuie să particip la semifinalele concursului de frumuseţe din Midlands. Iar finala e peste încă o săptămână. Trebuie să mă fac bine până sâmbătă.

- Valerie, te înţeleg, dar, din păcate, nu putem face nimic, crede-mă. Acolo e un nerv inflamat şi trebuie să aşteptăm până îşi revine.

Fata plecă aproape plângând.

După o jumătate de oră, pe uşa cabinetului intra ultimul pacient. Domnul Horace Jakson, de pe Patey Road.

- Doamnă doctor, am o durere insuportabilă. In umărul drept.

- Vreţi, vă rog, să vă scoateţi cămaşa?

- Uitaţi aici, spuse bărbatul după ce se dezbrăcă.

Joan îl palpă, dar nu părea nimic în neregulă cu sistemul osos. Observă atunci tenta de gălbui a ochilor săi.

- Puteţi să vă îmbrăcaţi. Spuneţi-mi dacă aţi mâncat

bine în ultimul timp.

- Nu prea. Tot ce mănânc îmi provoacă greaţă.
- Lucraţi la lăptărie, nu-i aşa?
- Da.
- Mâncaţi, implicit, multe lactate, bănuiesc. Ei bine, ficatul dumneavoastră este obosit, vezica biliară la fel.
- Dar ce legătură are umărul cu ficatul?
- E ceea ce numim reflexia durerii. V-aş recomanda un regim cu alimente uşoare, sărace în grăsimi şi mai puţin alcool. Reveniţi la control peste o săptămână, bine?
- E-n regulă, doamnă doctor.

* * *

- Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Richard, spuse Harry, dar s-a întors cam supărat. Asta ca să ştii la ce să te aştepţi.
- A spus ceva?
- Nu chiar. A menţionat în treacăt că n-a fost de prea mare ajutor intervenţia lui. Părea tare abătut.

Harry o privi cu atenţie şi spuse:

- Arăţi foarte bine azi. De mult nu te-am mai văzut atât de aranjată.
- Mulţumesc, Harry. Şi tu arăţi bine.

Richard intră tocmai atunci pe uşă. O sărută pe Joan şi se aşeză trist într-un fotoliu.

- Dragul meu, ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat de data asta? Richard oftă, se scărpină în creştetul capului, apoi spuse epuizat:
- Am dat greş. Am ajuns prea târziu.
- Povesteşte-mi.

Joan îi luă mâinile într-ale sale, simţind tremurul nervos şi transpiraţia rece din palme.

- Era un tip între două vârste. Spunea că-l cheamă Tom. Soţia lui obişnuia să bea şi, de câte ori se-ntorcea acasă, o găsea beată, iar casa ca o cocină de porci. Iar asta îl înnebunea. Când m-a sunat pe mine, spunea că i-e teamă să se ducă singur acasă, pentru că simte nevoia s-o bată, nu mai suportă s-o vadă aşa. Am ajuns la locul stabilit, dar nici urmă de Tom. Am plecat la adresa pe care mi-o dăduse.

- Ai ajuns prea târziu, nu?.

- Poliţia era deja acolo. O bătuse cu bestialitate. Starea ei era critică.

- Dragul meu, dar n-a fost vina ta.

- Nu, dar totuşi mă simt un pic vinovat.

- Incearcă să uiţi. E petrecerea noastră de logodnă şi n-aş vrea să fii trist. E o zi pe care n-o vom uita niciodată.

Richard zâmbi fericit.

- Iartă-mă, draga mea, am fost cam egoist. Suntem gata? Să mergem, atunci.

* * *

Harry şi Dally stăteau mai mult pe ringul de dans decât la masă. Păreau foarte fericiţi împreună.

- Cred că am îmbătrânit, spuse Joan. Obosesc numai când mă uit la ei.

- Iubito, tu n-ai să îmbătrâneşti niciodată. Hai să dansăm şi noi, să vezi că nu e chiar atât de obositor.

Joan se gândi că a dansa cu Richard era ca şi cum te-ai fi plimbat pe un deal, sub lumina lunii, cu sunete blânde de vioară răsunându-ţi în urechi. Apropierea lui o

făcea să se înfioare, mişcările lui tandre îi umpleau sufletul de dragoste şi fericire.

Aşezându-se din nou la masă, îl întrebă şoptit:

- Dragul meu, vom fi întotdeauna aşa de fericiţi? Pare prea frumos ca să fie adevărat.

- Dar e adevărat, iubito. Şi, indiferent ce va urma, noi vom fi mereu fericiţi.

- Te iubesc, Richard.

- Să nu uiţi niciodată asta.

Harry şi Dally se întoarseră epuizaţi de pe ringul de dans.

- Doamne, ce mă dor picioarele! se văicări Harry.

- Dar eu ce să mai zic? Am stat şi la spital zece ore în picioare, spuse Dally.

Hotărâră de comun acord că era timpul să se întoarcă acasă. O duseră mai întâi pe Dally, apoi se retraseră în intimitatea sufrageriei lor confortabile.

- A fost o seară minunată, mărturisi Harry. Şi când spun asta, nu mă gândesc la cină, sau la muzică, ori la partida de dans. Nu mă gândesc decât la noi patru, fiind toţi atât de fericiţi, în acelaşi timp. Indiferent ce se va întâmpla, ştiu sigur că nu voi uita seara asta niciodată.

* * *

A doua zi dimineaţă, Joan se trezi fericită şi relaxată. Se întinse leneş, lăsându-se răsfăţată de razele blânde ale soarelui ce ajunseseră până pe perna ei.

Cinci minute mai târziu însă, starea ei de bine se spulberă.

Telefonul sună, iar ea ridică repede receptorul.

- Doctor Dryden la telefon.

-Joan?

Era Guy Hardman.

- Ai primit scrisoarea mea? întrebă Joan, dornică să lămurească lucrurile cât mai repede. Sunt sigură că înţelegi.

De ce naiba n-o lăsa în pace? Ce mai avea să-i spună? Abia aştepta să închidă receptorul, să se furişeze din nou în lumea ei minunată.

- Ceea ce înţeleg este că nu ştii ce faci. Iţi ruinezi viaţa. Iar de a mea îţi baţi joc. Uite ce este, Joan, m-am interesat despre prietenul ăsta al tău. Beech.

- Dar ce treabă ai tu cu el? Ti-am spus să nu te amesteci.

- Ascultă-mă puţin. Nimeni n-a auzit de el până acum, în toate spitalele pe care le-am contactat. Nimeni nu ştie nimic de un anume domn Richard Maudling Beech, în tot Birminghamul.

- Guy, te rog.

-Joan, lasă-mă să termin. Numele lui nu apare nici pe lista medicilor din ţară. Dacă nu mă crezi, verifică şi tu.

- Minţi, Guy.

O, Doamne, se gândi ea, fă să fie o greşeală, sau o minciună, sau un vis urât.

-Joan, te-am minţit eu vreodată?

- Nu, recunoscu ea. Cel puţin, nu până acum.

- Nici acum nu te mint. Să nu te gândeşti să te căsătoreşti cu el.

- Eşti. gelos. N-am de gând să mai ascult nici un cuvânt.

- Va trebui să asculţi, atunci când comisia va începe cercetările. Să ştii că am de gând să fac un raport. Iubitul ăsta al tău n-are nici un drept să profeseze.

- Dar nu se poate. Trebuie să fie pe blestemata aia de listă!

- Mai bine l-ai întreba chiar pe el de ce nu este. Pentru că, dacă n-o faci tu, o voi face chiar eu.

Joan trânti receptorul în furcă. Nu mai putea să-l asculte.

„ Nu mă pot duce la micul dejun, îşi zise ea. Nu pot sta lângă el, fără să-i pot spune ce mă apasă. Ce să fac? Care o fi adevărul? Doamne, a semnat şi reţete."

Era înnebunită. Mintea ei refuza să mai judece. Nu ştia la ce să se mai gândească, ce scuze să-i găsească.

Probabil că auziseră cu toţii telefonul, deci se puteau gândi că cineva o chemase de urgenţă. Se îmbrăcă repede şi coborî la bucătărie. George se afla deja acolo.

- George, am o urgenţă. S-ar putea să întârzii mai mult. Nu mă aştepataţi cu micul dejun. Şi roagă-l pe doctorul Brockhurst să-mi ţină locul la cabinet.

- Dar unde plecaţi aşa, cu stomacul gol? întrebă George.

Dar nu mai avea cine să-i răspundă.

Joan se urcă în maşină şi porni cu viteză. Nu ştia încotro se îndrepta, ştia doar că trebuia să fugă, să accelereze, să nu aibă timp de gândire.

Undeva înainte de Wellington, îşi dădu seama ce făcea. Fugea. Pur şi simplu fugea.

„ In viaţa mea n-am fugit de nimic. Trebuie să mă opresc. Trebuie să stau să mă gândesc."

Parcă în faţa hanului Horsehoe şi încercă să se adune, să-şi pună ordine în gânduri.

„ Il iubesc, îşi spuse ea. N-am iubit pe nimeni aşa cum îl iubesc pe el. Am încredere în el, dar am încredere şi în Guy. Nu m-a minţit niciodată. Trebuie să fie o greşeală. Chiar dacă şi-a dat un nume fals, probabil că a avut un motiv bine întemeiat. Doamne, ce mă fac?"

După un timp, o femeie ciocăni în geamul maşinii ei. Era soţia hangiului şi părea tare îngrijorată. O văzuse de

la geamul hanului şi ieşise să vadă ce se petrecea.

- Ce-i cu tine, draga mea? Stai de mult aici. Nu te simţi bine?

Joan o privi indiferent. Insă, văzând chipul acela blajin,
izbucni în lacrimi.

- Hai înăuntru, draga mea. Iţi pregătesc un ceai fierbinte. Apoi putem sta de vorbă.

O luă de mijloc şi o conduse în incinta hanului, ajutând-o să se aşeze lângă sobă şi aducându-i ceaiul. Nu întrebă absolut nimic, până când Joan nu-şi bău ceaiul şi nu se potoli din plâns.

- Draga mea, spuse femeia blând, uneori îţi prinde bine să povesteşti totul unui străin. Sunt o bună ascultătoare şi nu bârfesc. Mai mult decât atât, acum hanul e închis. Deschidem abia peste o oră.

O Ascultătoare, se gândi Joan. Şi Richard era un Ascultător.

- Am fugit de. o situaţie căreia nu-i puteam face faţă, începu ea. Am rupt logodna. Era un tip de trebă, dar m-am îndrăgostit de altcineva. Vreau să zic. dragoste adevărată. Iar acum., fostul meu logodnic mi-a spus ceva ce m-a şocat despre iubitul meu. Nu-mi vine să cred, dar nici nu pot ignora ceea ce mi-a spus. Nu ştiu ce să fac., nu ştiu ce să cred., sunt distrusă.

Se opri puţin, apoi spuse ca pentru ea:

- Eram atât de fericiţi!. Câtă fericire. Era prea frumos ca să fie adevărat. Uite ce s-a întâmplat.

- Dar pe el l-ai întrebat?

- Nu, nu pot.

- Ai verificat ceea ce ţi s-a spus?

- Nu, mi-e teamă.

- Ascultă, draga mea. Am fete mai în vârstă decât tine, aşa că am să-ţi vorbesc la fel cum le-aş vorbi lor. Ai spus despre logodnicul tău că nu te-ar minţi. N-ai cum să fii sigură de asta. Poate nu te-a minţit până acum, dar nu poţi să ştii în cazul de faţă. E o situaţie nouă, atât pentru tine, cât şi pentru el. Nimeni nu poate şti de ce este în stare un bărbat disperat. Chiar şi cel mai drăguţ om de pe pământ devine o fiară, nu-i aşa?

Joan scutură din cap, vrând să creadă, dar nereuşind asta.

- Ar trebui să verifici chiar tu dacă este adevărat ce ţi s-a spus, propuse femeia.

- Şi dacă descopăr că este adevărat, ce mă fac?

- Te duci la bărbatul pe care-l iubeşti şi-l întrebi de ce-a făcut aşa o faptă. Sau aştepţi ca el să se destăinuie.

- Şi dacă e ceva îngrozitor?

- Atunci, dacă-l iubeşti precum spui, îl vei iubi în ciuda faptei sale. Iar dacă nu reuşeşti, vei învăţa, încet, încet, să-l uiţi.

Să-l uite? Pe Richard? Dar îl iubea, indiferent de ceea ce făcuse. Chiar dacă greşise, era tot el, bărbatul de care se îndrăgostise nebuneşte.

Strigă fericită:

- Il iubesc! Nu-mi pasă ce-a făcut, îl iubesc.

- Atunci, întoarce-te la el, draga mea.

- Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

- Nu e nevoie să-mi mulţumeşti.

- Trebuie să plec. Intr-o bună zi, voi veni să vă spun

ce-am făcut. Dar acum mă grăbesc. Eu sunt doctor, am multă treabă.

- Doctor? Ce meserie frumoasă! Eşti foarte norocoasă, draga mea. Mergi cu grijă.

Joan se urcă la volan şi-i făcu fericită cu mâna. Demară în forţă. Trebuia să ajungă cât mai repede la iubitul ei.

Mergea cu viteză pe Chester Road şi făcu stânga pentru a o lua pe scurtătură. Văzu însă prea târziu că drumul era închis din cauza unui camion prăbuşit în mijloc. Nu mai reuşi să frâneze şi intră în plin în barierele de lemn şi în camionul răsturnat. Deasupra zgomotului infernal de fiare şi lemne sfărâmate, se auzea o voce care spunea: „ Indiferent ce-a făcut, îl iubesc."

* * *

Se auzeau o mulţime de voci care intrau şi ieşeau. Lumini orbitoare se vedeau peste tot în jurul ei. Durerea o sfâşia. Nu ştia ce se întâmplă, nu înţelegea ce era cu ea.

Apoi, printr-o minune, totul deveni clar. Deschise cu greu ochii şi-l văzu pe Harry lângă ea.

- Unde e. Richard?

- A plecat. O urgenţă. Vine cât de curând.

- Vreau să-l văd. Trebuie să-l întreb ceva.

Ce vroia să-l întrebe? închise ochii, încercând să-şi amintească.

- Ne-ai speriat, spuse Harry.

- Cât e ceasul? Mi-e sete.

O asistentă îi aduse repede un ceai, pe care îl bău pe nerăsuflate. Simţi un gust ciudat. Coniac. Şi un miros.

- Trandafiri? Trandafiri în octombrie?

încercă să-şi întoarcă puţin capul, pentru a-i vedea.

- E noiembrie, Joan, spuse Harry cu blândeţe. E noiembrie.

închise din nou ochii. Noiembrie. Deci nu octombrie, noiembrie. Noiembrie vine după octombrie.

Deschise ochii speriată, dar Harry plecase. Adormi. Chiar şi în somn, ştia că e nefericită, ştia că pierduse ceva.

Când se trezi din nou, sora Dalziel era lângă patul ei.

- Richard?.

- A. plecat. Ţi-a lăsat o scrisoare. E chiar aici, pe noptieră, spuse sora şi se ridică să i-o dea.

Joan o urmări cu privirea şi văzu trandafirii.

- Richard i-a trimis?

- Nu. Doctorul Hardman. A fost în fiecare zi aici.

- De cât timp stau. în spital?

- De trei săptămâni. Vrei să-ţi citesc eu scrisoarea?

- Nu, dă-mi-o.

Joan desfăcu plicul şi citi în gând:„ Iubita mea Joan, când îţi vei reveni, mă voi întoarce la tine. Dacă încă vei purta inelul de la mine, voi şti că nimic nu s-a schimbat. Te rog să nu uiţi, indiferent ce va spune lumea, că te iubesc din tot sufletul meu. Tu eşti viaţa mea. Te voi iubi totdeauna. Richard."

Asta era tot. Deci, se va întoarce? Dar unde era? Şi unde era inelul ei de logodnă? Inelul de la Richard.

- Unde mi-e inelul?

- E aici, în sertar.

- Dă-mi-l. Mai repede.

Punându-şi-l pe deget, Joan întrebă:

- De ce mi l-aţi.

- Doctorul Hardman vi l-a scos.

- Dar n-are nici un drept.

- Cred că ar fi mai bine să vă spun. L-a dat afară pe doctorul Beech şi a obţinut scoaterea lui din practică.

- Şi unde este acum Richard?

- Nimeni nu ştie. A dispărut, pur şi simplu.

Iubitul ei dispăruse . Dar ea îşi revenise acum, de ce nu se întorcea? Adormi din nou, iar când deschise ochii, Guy era pe pat, lângă ea.

- Draga mea, mă bucur că te-ai întors printre noi. Ne-ai speriat, să ştii.

O sărută uşor pe obraz.

- Ti-am reparat maşina, să nu-ţi faci griji pentru ea. E ca nouă.

- Maşina mea?

- Da, a fost foarte avariată. Am rezolvat şi cu cabinetul. Totul e sub control.

- Dar unde este Richard?

- Trebuie să uiţi de el, draga mea. Totul s-a terminat acum. Iţi promit că nu te va mai deranja, voi avea eu grijă de asta.

Joan închise ochii, pentru a-şi ascunde lacrimile. Apoi, spuse printre dinţi:

- Ieşi afară, Guy, te rog.

- Bineînţeles. Eşti obosită. Voi veni din nou mâine.

Guy plecă, lăsând-o singură.

„ Când îţi vei reveni, mă voi întoarce la tine", îşi repetă în minte. Richard, dragul meu, întoarce-te. Nu-mi pasă ce-ai făcut, numai întoarce-te.

Capitolul 1

- Vedeţi dumneavoastră, noi trebuie să plecăm înainte de Crăciun, spuse domnul doctor Rutter.

Soţia sa, ce părea mai degrabă un căţeluş umil şi credincios, repetă acelaşi lucru:

- Da, trebuie să plecăm înainte de Crăciun.

Joan îi privi peste birou.

- Perfect. Am sortat deja cele mai bune patru cereri, iar solicitanţii se vor prezenta la interviu sâmbătă după-amiază. Aşa că, în timpul acestui week-end, voi fi în măsură să vă dau un răspuns final.

Mulţumiţi, domnul şi doamna Rutter plecară să facă vizita în spital.

Puţin mai târziu, Guy telefonă, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă.

- Eşti bine, draga mea?

- Da, sunt bine.

- Perfect. Ce-ai zice să fixăm o zi pentru săptămâna viitoare să mergem la casa noastră şi să ne hotărâm asupra decoraţiunilor interioare?

încă o dată, aşa cum o făcuse de sute de ori, Joan încercă să uite de casă.

- Te rog, Guy, am atâta treabă. Mi-ai promis că nu mă vei presa. Mai dă-mi un timp.

- Prea bine, draga mea, dar s-ar putea să încep să-mi pierd răbdarea.

- Guy, trebuie să fiu sigură că asta vreau, n-aş vrea să fac o greşeală.

Dacă se întoarce Richard? îşi spuse ea. Pe el îl iubesc. Dacă mă căsătoresc cu Guy, o voi face din vinovăţie şi milă, nu din dragoste.

închise telefonul şi se îmbrăcă să plece. Trebuia să viziteze nişte pacienţi. înainte însă de a ieşi pe uşă, îşi scoase inelul de la Richard de pe deget, aşa cum făcea întotdeauna, şi-l agăţă pe lănţişorul de la gât, sub bluză. îi plăcea să-l simtă lângă inima ei. îl purta pe deget numai când era singură. întotdeauna îl purta când dormea.

Se opri mai întâi la azilul de bătrâni. Trebuia să-l viziteze pe domnul Dethridge, bărbatul cu scleroză în plăci. îl găsi în fotoliul lui de lângă fereastră.

- Ce faceţi, domnule Dethridge?

- Nu chiar aşa de rău, doamnă doctor. Doamna Badger îmi ocupă timpul.

- Da, interveni bătrâna, colega lui de cameră şi de suferinţă. îl pun să-mi înfăşoare lâna, să o facă ghem.

Cei doi păreau că se înţeleg foarte bine şi Joan se bucură pentru ei. De multe ori de-a lungul timpului, avusese ocazia să constate că suferinţa era cea care-i unea cel mai mult pe oameni.

Ieşind pe hol, asistenta îi spuse că era aşteptată în birou de domnul Murray, preotul baptist.

- Domnul Murray? Dar ultima oară când l-am văzut,mi s-a părut că.

- Că e pe moarte? Da, dar iubeşte viaţa şi nu se lasă uşor bătut. N-am văzut niciodată un om care să lupte

aşa pentru viaţă.

Joan se gândi la bietul bătrân. Avea metastaze multiple, dureri insuportabile, însă credinţa lui în Dumnezeu nu-l lăsa să-şi piardă curajul.

- V-am spus eu că am să înving boala, cu ajutorul lui Dumnezeu, spuse domnul Murray când o văzu. Dumnezeu lucrează prin dumneavoastră, doctorii.

- Mă bucur tare mult să aud asta. Cum sunt durerile?

- Suportabile. Uneori mai iau medicamentele pe care mi le-aţi prescris. Să ştiţi că mă forţez să mănânc cât mai bine şi savurez fiecare înghiţitură.

- E minunat, domnule Murray.

- Şi dumneavoastră sunteţi minunată, doamnă doctor.

Domnul Murray era un sfânt, se gândi Joan. Un om minunat, pentru care Dumnezeu putea face un miracol, dacă miracolele existau cu adevărat. Dar, dacă existau, de ce nu se întorcea Richard? „ Richard, întoarce-te, te rog." şopti ea, ieşind din cabinet.

Conduse spre Lower Fenton şi se opri la familia Cope. Era curioasă să vadă ce făcea Marlene, fata care încercase să-şi provoace avort.

- Vă aşteptaţi să-şi înveţe lecţia, doamnă doctor? întrebă doamna Cope. Ei bine, aş zice că mai rău s-a prostit.

- Dar ce s-a întâmplat?

- înainte de a ieşi din spital, doctorul Robertson a consultat-o în prezenţa unui grup de studenţi. Ea l-a auzit spunându-le că nu va mai putea avea copii.

- Şi asta a afectat-o, nu-i aşa?

- Dacă a afectat-o? A fost chiar fericită. Acum, nimic n-o mai ţine să-şi facă de cap. Nu mai are nimic de pierdut. A ajuns o femeie din acelea. Nu ştiu ce să mă fac cu ea. Cred că n-ar fi trebuit să-i spună că nu mai poate rămâne însărcinată.

- Dar unde lucrează?

- La cârciuma „ Un călduros bun venit", pe autostradă. Cred că numele spune totul. Acolo opresc toţi camionagii.

- Bine, dar poate ăsta este felul în care ea simte nevoia să-şi ascundă adevăratele sentimente.

- Ce sentimente, doamnă doctor, ea n-are aşa ceva.

* * *

Joan ajunse acasă exact la ora mesei. Harry şi soţii Rutter mâncau deja.

- Joan, nu vreau să te superi pe mine, spuse Harry când rămaseră singuri. Dar ce ai de gând să faci cu Guy?

- Nu ştiu, Harry. Nu mai ştiu ce să cred despre mine, nu ştiu ce decizie să iau.

- Dar Guy ce zice?

- El insistă să anunţ executivul că mă retrag. Iar mie nu-mi place când mă zoreşte aşa.

„Ea încă speră că Richard se va întoarce, se gândi Harry cu compasiune. Tânjeşte după el. Mi-aş dori ca Dumnezeu să-l aducă înapoi, doar ca să o mai văd la fel de fericită ca în seara logodnelor noastre."

- Nu lăsa pe nimeni să te influenţeze, Joan. Gândeşte-te bine ce vrei să faci şi nu face decât ceea ce

crezi că e bine.

- Am să încerc, Harry. Mulţumesc pentru sfaturile tale.

* * *

Cârciuma „ Un călduros bun venit" era cam pustie când Joan ajunse acolo. Doar două camioane erau parcate afară şi două-trei motociclete. Şoferii înfulecau la o masă ouă prăjite cu şuncă şi sorbeau din cănile de ceai.

Când o văzură pe Joan, făcură tot felul de comentarii şi râseră cu poftă. Dar ea nu-i băgă în seamă şi se îndreptă direct spre bar.

- Marlene este. A, tu erai, Marlene?. Nu te mai cunoşteam.

Tânăra era vopsită la păr şi avea un machiaj mult prea strident. Părea cu zece ani mai bătrână.

- Da, eu sunt, spuse ea sec. Cu ce vă servesc?

- Un ceai se poate?

- Cu sau fără?

- Fără zahăr, te rog.

Fata pegăti repede ceaiul şi spuse:

- Cinci peni.

Joan scoase banii şi plăti. Se vedea clar că Marlene n-avea chef de vorbă, dar trebuia totuşi să-şi atingă scopul pentru care venise aici.

- Ce mai faci, Marlene?

- Eu? Bine. Nu-i aşa că fac bine, Dave? strigă ea spre unul dintre şoferi.

- Faci foarte bine ceea ce faci, iubiţico, veni răspunsul plin de subînţelesuri.

- Marlene, nu face asta! spuse Joan rugător.

- Ce să nu fac?

- Nu te mai comporta aşa. Nu te prinde bine deloc.

- Mai doriţi şi altceva? întrebă tânăra, plictisită.

Joan oftă.

- Vroiam doar să stau de vorbă cu tine, Marlene. îmi fac griji pentru tine.

- Serios? Nu e cazul, doamnă doctor.

Apoi se îndreptă spre un şofer proaspăt venit.

- Bună, iubiţel, spuse pe un ton languros. Cu ce te pot servi?

- Mai întâi cu un ceai şi o friptură. După aceea, mai vedem noi.

- Bine, iubiţel, doar de-aia sunt aici, nu?

Joan înţelese că lupta pentru o cauză pierdută. Se ridică şi se îndreptă spre ieşire. Fusese o pierdere de timp.

- Marlene, dacă ai nevoie de ceva, ştii unde mă găseşti.

- Eu n-am nevoie de nimic, doamnă doctor. Am aici tot ce-mi doresc, nu-i aşa, băieţi?

Bărbaţii începură să aplaude şi să fluiere.

* * *

Doctorul Rutter veni s-o cheme pe Joan.

- Ştiu că nu sunteţi de serviciu, dar o femeie tinerică doreşte neapărat să stea de vorbă cu dumneavostră. Parcă spunea că se numeşte Breeze. Ce să-i transmit?

- Breeze? Dar noi n-avem nici un pacient cu acest nume.

- Mi se pare că locuieşte la mătuşa ei. Zicea că aţi

asistat-o la o naştere sau cam aşa ceva.

- A, Breeze. A născut un copil mort. îmi aduc aminte. Cum ar fi putut uita? Richard fusese cu ea. Şi suferise enorm atunci când copilul se născuse mort. Din păcate, nu-l putuseră ajuta, fusese în poziţie transversă.

- Invitaţi-o în sufragerie, domnule Rutter, vă rog.

- Bine, doamnă.

Tânăra intră după câteva clipe.

- îmi pare rău că vă deranjez, doamnă doctor. N-am ştiut că sunteţi liberă azi.

- Dar nu e nici un deranj. Ia loc, te rog. Cum te simţi?

- Destul de bine, mulţumesc. Am venit din nou la mătuşa mea pentru un timp şi m-am gândit să trec să vă văd.

- Foarte bine. Cu ce te pot ajuta?

- Vroiam să vorbesc cu dumneavoastră despre posibilitatea unei noi sarcini. Ştiţi., deja am pierdut trei şi soţul meu nu prea mai e de acord să încercăm. Ne gândeam însă să adoptăm un copilaş.. .Dumneavoastră ce părere aveţi?

- Cred că e o idee excelentă. însă trebuie avut în vedere un aspect foarte important. Se întâmplă adesea ca, după o adopţie, să apară şi o sarcină şi, implicit, un copil natural. Problema care se pune este: veţi putea atunci să-i iubiţi pe amândoi deopotrivă?

Tânăra dădu din cap.

- Am vorbit deja despre lucrul acesta cu soţul meu şi am ajuns la concluzia că n-am face nici o diferenţă între ei. l-am considera pe amândoi copiii noştri, sânge din sângele nostru.

- Dacă sunteţi siguri de asta, n-ar mai fi chiar nici un impediment. Dar de ce vă grăbiţi aşa?

- Ştiţi, soţul meu e mai mult plecat pe mare, iar eu stau singură toată ziua. Casa este atât de. goală. Ştiţi ce mi-a spus odată o femeie? Că sunt o nevastă modernă şi egoistă, prea puturoasă ca să fac copii. Foarte urât din partea ei, nu credeţi?

- Nu mai lua în seamă toate ţaţele. Eu mă bucur şi vă felicit că aţi ajuns la această soluţie. Nu numai că veţi avea un copil al vostru, dar gândiţi-vă cât bine îi veţi face acelui micuţ fără părinţi şi fără un cămin.

- Tocmai de aceea ne-am gândit să adoptăm un copil sărman, care a trecut prin momente grele şi care are nevoie de dragostea noastră. Ce ziceţi, ne puteţi ajuta?

- Desigur. Chiar azi am să vorbesc cu inspectorul Hammerton.

Tânăra se ridică să plece.

- Mulţumim frumos, doamnă doctor. Sunteţi o femeie de toată isprava.

- Şi voi sunteţi o familie minunată şi vă doresc să vă îndepliniţi visul.

Imediat după ce doamna Breeze plecă, Joan puse mâna pe telefon şi formă numărul inspectorului. Acesta îi promise că se va implica personal în acest caz şi va încerca să faciliteze adopţia celui mai mic dintre copiii doamnei Telfer care, spusese el, îşi revenise de minune şi era acum un copil aproape la fel de normal ca toţi ceilalţi.

- Sunteţi sigură că doamna Telfer nu-şi va revendica

mai târziu copiii?

- Sunt aproape sigură. Oricum, nu cred că vreo instanţă din lume i-ar mai acorda vreodată custodia lor.

- E-n regulă. Atunci, să sperăm că totul se va rezolva.

* * *

La ora opt şi jumătate, Joan primi un telefon de la Corinne.

- Aş vrea să vorbesc cu tine, spuse ea, intrând direct în subiect. Crezi că ne putem întâlni?

Nedumerită şi chiar puţin iritată, Joan întrebă:

- Vrei să spui, acum?

- De ce nu? E un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

- Dar despre ce e vorba? Despre casă?.

- Da, dar nu numai. Spune-mi, unde ne vedem?

- Nu ştiu. Poate.

- Ne vedem în foaierul restaurantului Fenton Arms într-un sfert de oră, spuse Corinne ferm şi închise.

Joan o găsi stând pe un fotoliu, într-un colţ, cu un pahar de gin în mână. Era foarte elegantă şi purta lucruri scumpe. Probabil că Guy o plătea destul de bine, se gândi ea.

Corinne ridică privirea. întrebă serioasă, fără să schiţeze nici măcar un zâmbet:

- Bei un lichior? Chelner!...

- Mulţumesc. Acum, spune-mi de ce m-ai chemat aici.

- Nu ştii?

îşi scoase o ţigară şi o aprinse cu gesturi sofisticate.

- N-am nici o idee. Doar dacă e vorba despre actele casei. Bănuiesc că tu te-ai ocupat de ele.

- Bineînţeles, cine altcineva?

Ar fi fost o femeie frumoasă, se gândi Joan privind-o, dacă n-ar fi fost atât de dură şi de rece, ca o piatră.

- Ar fi cazul să întoarcem cărţile pe faţă, doctore Dryden, spuse Corinne cu impertinenţă.

- Da? Dar despre ce vorbeşti?

- Ei, hai, doar nu suntem copii. Să ne comportăm ca nişte oameni maturi şi realişti.

- Nu înţeleg nimic. Ce-ar fi să treci la subiect?

- Prea bine. Ai de gând să te căsătoreşti cu doctorul Hardman, sau nu? întrebă Corinne, rezemându-se de spătarul scaunului şi încrucişându-şi graţios picioarele.

- Chiar te interesează?

- Bineînţeles.

- De ce?

- Pentru că am de gând să mă mărit chiar eu cu el, dacă-mi va cere asta. Şi ştiu sigur că o va face, atunci când îl vei elibera.

- Serios? Dar l-am eliberat deja.

- Teoretic, da. însă doctorul Hardman crede în continuare că e o chestiune de onoare să te ia de soţie, din moment ce sunteţi logodiţi.

- El te-a trimis la mine?

- Ei, doar nu eşti într-atât de naivă. Uite ce e, lucrez pentru el de foarte mult timp. Ştiu exact ce-i place, ce-şi doreşte, ce nevoi are. Ştiu cum ar vrea să fie soţia sa şi cred că eu aş fi cea mai potrivită. Mai mult decât atât,

eu îi conduc viaţa de atâta timp. Nu ia nici o decizie fără mine. Chiar şi casa am cumpărat-o împreună, dacă nu ştiai. Sunt sigură că fără mine ar fi pierdut. Iar dacă se căsătoreşte cu tine, aşa va fi.

Joan ascultă, fără să spună nimic. Era curioasă să vadă până unde va ajunge fata asta.

Corinne îşi aprinse din nou o ţigară şi continuă:

- Tu ai habar despre bucătăria continentală? Joci bridge? Te interesează moda? Ai avut vreodată ocazia de a te întreţine cu oaspeţi importanţi? Soţia doctorului Hardman ar trebui să ştie toate astea. El nu e un bărbat uşor de mulţumit, dacă înţelegi.

- Iar tu crezi că eşti cea mai potrivită pentru acest rol, nu-i aşa?

- Sunt convinsă de asta. Am investit foarte mult timp, bani şi efort pentru acest rol. Şi n-am de gând să ratez totul.

Joan puse paharul pe masă şi spuse caustic:

- Va trebui să-i atrag atenţia lui Guy asupra acestui aspect. Cred că a fost prea ocupat şi n-a avut timp să observe până acum.

- A observat, fii sigură. Doar că nu poate face nimic, nu-l lasă conştiinţa. Are impresia că ai nevoie de el şi n-ar vrea să te dezamăgească. Ar trebui să încerci să-i scoţi prostiile astea din cap.

„ Dar ce naiba tot încerc să fac, de atâtea săptămâni?" se gândi Joan.

însă Corinne avea dreptate. Guy avea nevoie de o soţie sofisticată, elegantă, suficient de inteligentă, care să conducă atât casa, cât şi viaţa lui. Ea n-ar fi putut

face asta, însă Corinne ar fi făcut-o perfect. Totuşi, lipsea ceva din toată relaţia asta.

- Ascultă, spuse Joan, dar tu-l iubeşti?

Corinne suflă plictisită fumul de ţigară.

- Dar tu? îl iubeşti?

Era timpul să plece. Se ridică de pe scaun şi spuse:

- Acum trebuie să plec. Mai ai ceva să-mi spui?

- Absolut nimic.

- Atunci, îţi sugerez să uiţi că am avut această discuţie. Te asigur că nu va influenţa în nici un fel intenţiile mele.

- O seară bună, doctore Dryden, spuse Corinne la fel de rece cum vorbise şi până atunci.

Joan se întoarse acasă. Seara târziu, după ce soţii Rutter se culcaseră, îi povesti totul lui Harry.

- Nici n-ai să ghiceşti cu cine m-am întâlnit astăzi.

- Cu cine?

- Cu Corinne.

- Cu Corinne? Dar ce vroia, să i-l laşi ei pe Guy?

- Cum ai ghicit?

- Păi, simplu. Nu putea să vrea altceva de la tine. Nu ai nimic din ce şi-ar putea ea dori.

- Ai dreptate. Exact asta mi-a cerut. Să renunţ la Guy şi să i-l las ei.

îl povesti amănunţit toată conversaţia.

- Nici nu mă mir, spuse Harry. Cred că a pus ochii pe el mai de mult.

- Şi eu ce să fac, acum?

- Cred că ştiu ce-ţi spune instinctul.

- Să pun mâna pe el? Exact. Foarte primitiv din

partea mea, nu-i aşa?

- E o reacţie normală. Cineva vrea ceva care până acum era al tău. Tendinţa firească este să ţii cu dinţii de el. Cred că se numeşte simţul proprietăţii.

- Da, probabil că asta este. spuse Joan oftând. Dar ce să fac, să-i spun pur şi simplu „ Ia-l. E al tău"? Tu ce crezi, Guy ar fi fericit alături de Corinne?

- Pentru Guy, soţia trebuie să fie un accesoriu elegant şi sofisticat, iar tu nu eşti genul care să te mulţumeşti cu acest statut. Corinne însă, este. Mai mult decât atât, se pare că ea ştie exact ce vrea, lucru care nu se poate spune şi despre tine.

- Dar eu ştiu ce vreau. Doar că nu ştiu cum aş putea obţine.

- Guy este cel pe care ţi-l doreşti?

- Sincer? Nu.

- Atunci, pune-l pe liber. N-ai nimic de pierdut.

Harry avea dreptate. Nu mai avea rost să-şi piardă timpul cu Guy.

* * *

A doua zi dimineaţă, îi scrise lui Guy. Scrise cinci scrisori, una mai lungă şi mai confuză decât cealaltă, apoi se enervă, le aruncă pe toate şi formă numărul lui de telefon.

Răspunse Corinne. Joan spuse direct:

- Aş vrea să iau prânzul cu doctorul Hardman, astăzi.

- Mă tem că este.

- Ştiu sigur că nu este ocupat. Niciodată nu iese să ia prânzul în oraş şi niciodată nu consultă între ora douăsprezece şi două.

- Păi,.

- îl aştept la ora unu.

- Am să-i spun.

- Da, zise Joan, cred că ar trebui să-i spui.

Guy o sună imediat după aceea. Era tare cordial, dar puţin surprins.

- Mă bucur că ai sunat, Joan. Unde ai vrea să mergem?

- Nu contează. Unde vrei tu.

- Royal Oak îţi convine?

- E perfect, Guy. Mulţumesc.

Se întâlniră acolo după un sfert de oră. Joan îl lăsă pe el să comande, aşa cum făcuse întotdeauna. El avea convingerea că femeile nu ştiau mare lucru despre mâncărurile şi vinurile rafinate.

După ce comandă, Guy spuse:

- Nu-mi amintesc să mă mai fi invitat vreodată la masă, Joan.

Avea dreptate. îl invitase acum, ca să-l cedeze altei femei.

- Aşa este, Guy. Te-ai supărat?

- Bineînţeles că nu. Sunt chiar foarte plăcut surprins. Presupun că vrei să vorbim despre casă, nu?

- Şi despre asta, şi despre altele.

Joan aşteptă până ce amândoi mâncară friptura şi apoi începu:

- Guy, vorbind despre casă. Nu cred că locul meu e acolo. Casa aceea ar trebui să fie condusă de cineva

precum Corinne. Cineva care să se priceapă la chestia asta.

Guy părea puţin stânjenit.

- Nu înţeleg de ce spui asta, draga mea.

- O, Guy, cred că înţelegi foarte bine. Eu nu sunt genul de nevastă de care ai tu nevoie.

- Dar vei învăţa asta. Tu poţi fi încântătoare atunci când vrei.

Joan lăsă cuţitul şi furculiţa pe masă.

- Exact, Guy. Atunci când vreau. Iar când n-am chef, nu pot juca teatru. Atunci devin foarte urâcioasă, chiar antisocială. Ce te faci dacă am una din stările astea tocmai atunci când ai invitat la masă nişte oameni importanţi?

- Dar n-ai putea face asta. Nu te-ar lăsa simţul datoriei.

- Prostii. Aş putea, şi chiar aş face-o. Pentru că asta sunt eu. Nu mă pot schimba după cum vrei tu şi după nevoile tale.

Guy rămase tăcut câteva clipe, apoi întrebă:

- De ce nu mi-ai spus asta de la început, atunci când am rupt logodna? Aş fi înţeles poate.

Dar n-ar fi înţeles, se gândi Joan amuzată. Aşa cum nu înţelegea nici acum. Nici o clipă nu s-ar fi gândit că nu era suficient de bun pentru ea, pentru că-i plăcea să creadă că ea nu era suficient de bună pentru el. Bărbaţii şi mândria lor. Cum definise cineva bărbatul? „ Un băieţel cu bani." Ei bine, asta era şi Guy.

- Guy, cred că ştiu pe cineva care ţi-ar fi foarte

potrivit.

- Cine?

- întoarce-te la cabinet şi încearcă să te uiţi cu atenţie în jurul tău.

Guy roşise. Iar în ochii lui se putea citi uşurarea. însă nu lăsă să se vadă asta. Trebuia să fie un gentleman până la capăt.

- Joan, doar nu vorbeşti serios? Chiar nu vrei să ne căsătorim?

- N-am de gând să mă mărit, nici cu tine, nici cu altcineva.

- Şi ce vei face?

- Voi continua să-mi văd de cariera mea. îmi iubesc foarte mult meseria şi n-o pot abandona nici chiar pentru a mă căsători.

Guy îşi umplu paharul, bău puţin din el şi spuse:

-Joan, dacă asta este decizia ta, o accept. Sunt dezamăgit, dar înţeleg.

Când ajunseră în faţa casei, ea spuse:

- La revedere, Guy. îţi mulţumesc pentru tot şi sper să rămânem prieteni.

- Nici nu se pune problema, Joan.

Cât de uşurat şi de mulţumit părea, se gândi Joan. Abia se putea abţine să nu zâmbească.

Porni maşina şi plecă făcându-i cu mâna. Joan strigă ceva, iar pentru că el nu auzise, deschise geamul.

- Ce spuneai, draga mea?

- Ziceam s-o saluţi pe Corinne din partea mea.

Apoi plecă, înainte să-i poată vedea reacţia.

Joan îl găsi pe Harry la cabinet. Intră şi spuse fericită:

- Am făcut-o.

- Ce-ai făcut?

- I l-am donat pe Guy Corinnei.

- Bravo! Şi cum a acceptat el?

- A fost uşurat, ca să nu spun chiar fericit. Dar ce-i cu tine? Eşti cam roşu la faţă.

Joan luă un termometru şi i-l puse în gură. După două-trei minute, exclamă speriată:

- Harry, ai treizeci şi nouă cu doi. Cred că ai răcit. Treci în pat. Rămân eu aici, nu-ţi face griji.

- Dar şi tu ar trebui să fii încă în convalescenţă.

- Ei, lasă, mi-am revenit.

* * *

în seara aceea, Joan se bucură de fiecare clipă petrecută în cabinet. îI fusese dor de munca ei, aşa cum şi pacienţilor le fusese dor de ea.

Consultă toţi cei douăzeci şi trei de pacienţi, fără să simtă nici un fel de oboseală. Chiar îi păru rău când programul se termină.

După cină, se duse în camera ei. Dar nu dormi prea bine. Se trezi la un moment dat plângând în hohote, transpirată, având sentimentul că pierduse ceva, sau mai bine zis pe cineva drag. Duse instinctiv mâna la degetul inelar. Era gol. Era prima oară când uita să-şi pună inelul pe deget înainte de a se culca. După ce-l puse la locul lui, adormi la loc.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă, Joan intră în programul normal. Harry îşi mai revenise şi urma să rămână la clinică, în timp ce ea avea să plece la spital.

- Cum te simţi? întrebă Harry. Cred că ţi-a prins foarte bine aseară că ţi-am dat de lucru şi n-ai avut timp să te gândeşti la ruptura de Guy.

Joan îşi puse haina şi se pregăti să iasă pe uşă.

- Nici acum n-am timp. Plec la spital.

- Iar când ai să te întorci, am să-ţi găsesc altceva de lucru, spuse Harry intrând în cabinet.

Găsi pe birou lista celor pe care Joan urma să-i intervieveze sâmbătă, în vederea ocupării postului de suplinitor în cadrul clinicii. Erau şi câteva comentarii pe margine:,, Finnery - cred că m-ar călca pe nervi; Studding- e o idee bună să angajez o femeie?; Czypyk - pacienţilor le va plăcea accentul?; Stug - cel mai probabil."

Harry îşi aduse aminte de Mary Studding. O cunoscuse în facultate. Frumoasă femeie. Dar acum o avea pe Dally, nu mai era cazul să se gândească la altele.

Aprinse becul verde şi se aşeză la birou.

* * *

Joan trecu printre pacienţii care aşteptau la uşă şi-i salută. Recunoscu printre ei pe doamna Taylor şi domnul Robbins. îl invită pe primul dintre ei în cabinet.

- Bine-aţi revenit, doamnă doctor, strigă asistenta Stringer, văzând-o.

- Era şi timpul, nu-i aşa?

- Mă bucur că v-aţi însănătoşit. Vă doresc o zi bună.

Doamna Taylor intră şi se aşează pe scaunul din faţa biroului.

- Ce vă face încheietura? întrebă Joan.

- Păi, mi-au scos ghipsul şi m-au pus să fac exerciţii în apă caldă. Dar tot nu mă simt prea bine. Vedeţi, nu pot s-o răsucesc şi n-am putere deloc în degete. Nici nu pot să conduc maşina.

Joan se uită atent.

- Da, cred că ar trebui să facem fizioterapie. Tratamentul cu parafină fierbinte vă va ajuta foarte mult, iar dacă e cazul, putem face şi nişte infraroşii.

Scrise repede ceva pe o hârtie.

- Mergeţi la biroul de la intrare şi rugaţi să vă facă o programare. Cu cât începeţi tratamentul mai curând, cu atât mai bine.

- Mulţumesc, doamnă doctor. Când să revin la control?

- Peste două săptămâni.

După plecarea doamnei Taylor, intră domnul Robbins.

- Ce vă face degetul? Cred că astăzi ar trebui să-l scoatem din ghips, nu?

Degetul se vindecase frumos, constată ea bucuroasă.

Apoi intră Pamela Gifford.

- Pamela, ce-i cu tine?

- Uitaţi, mi-a apărut alt neg, spuse ea, întinzând degetul.

- Altă verucă?

Fata dădu afirmativ din cap.

- Nu ştiu ce se întâmplă, cel puţin jumătate din clasă avem aşa ceva.

- E clar, e o molimă. în ce clasă eşti?

- A patra.

- Va trebui să iau măsuri. E-n regulă, acum ştii ce e de făcut. Trecem la treabă.

în timp ce fetei i se făcea anestezia, Joan telefonă la autorităţile sanitare şi ceru să se facă un control în şcoala de fete, pentru a se depista de unde provenea infecţia.

îndreptându-se spre sala de operaţii minore, se întâlni cu Dally.

- Mă bucur să te văd din nou la treabă, Joan. Cum te simţi?

- Bine, mulţumesc.

- Fizic te simţi bine, dar psihic?

- încerc să rezist, n-am ce face.

Dimineaţa trecu repede. Aşa se întâmpla când aveai treabă. N-aveai timp să te gândeşti la toate prostiile.

După-amiaza se dovedi la fel de agitată. Seara, primi un telefon de la Malcolm Dart.

- Ei, cum e, ţi-ai revenit?

- Da, mulţumesc. De ce?

- Joia viitoare eşti invitată la televiziune. Show-ul se numeşte „ Cina doctorilor". Te simţi în stare?

- Cred că da. Trebuie să vin şi la repetiţii?

- Transmisiunea începe la opt. Repetiţiile au loc la şase. îţi convine aranjamentul?

- Da. Malcolm, cu ce să mă îmbrac?

- Ceva simplu, eventual închis la culoare, cu un decolteu frumos. Bustul e cel mai important.

Joan se gândi imediat la rochia ei verde, pe care o purtase.

- Bine, mă descurc eu. Bijuterii?

- Eventual, dar nimic bătător la ochi.

- E-n regulă. Ne vedem la studiourile de filmare.

Probabil că Guy se va supăra s-o vadă acolo, se gândi Joan.

Dar îşi aduse aminte că nu mai trebuia să-şi organizezxe viaţa în funcţie de ceea ce-i plăcea sau nu lui Guy. Emisiunea aceasta avea să fie prima ei manifestare de independeţă. Acum, la „ Cina doctorilor", avea să demonstreze lumii întregi că era o femeie de carieră. Nu doamna „ Nu-Ştiu-Cum", ci doamna doctor Dryden.

îşi dădu seama că uitase complet să-l întrebe pe Malcolm cine mai urma să participe la cina televizată.

* * *

A doua zi dimineaţă sosi o scrisoare pentru Joan. Era de la Philip Hulme.

- Philip se căsătoreşte cu Brenda, îl anunţă ea pe Harry. Ce zici, trimitem un cadou de nuntă?

- Ne-a invitat?

- Da, dar nu putem merge. Cine rămâne aici?

- Soţii Rutter.

- Şi dacă nu vor mai fi aici până atunci?

- Va fi altcineva în loc. Poate Mary Studding. Am văzut că urmează să vină la interviu.

- Studding?. Da, aşa este. Dar ce-i cu ea?

- O femeie după sufletul meu, spuse Harry cu jind.

- în cazul acesta, ar trebui să n-o angajez. N-aş vrea ca Dally să aibă de suferit.

- I-ar prinde bine să fie în competiţie. Mary Studding a fost a doua mea iubire.

- A doua? Şi care a fost prima?

- O vânzătoare de la chioşcul de ţigări din colţul străzii. M-am apucat chiar şi de fumat ca să am motiv s-o vizitez mai des. Numai că, atunci când a ieşit, în sfârşit, de după tejghea, am constat cu stupoare că avea aproape doi metri lungime şi purta patruzeci şi cinci la pantofi.

Harry era fantastic, se gândi Joan. Se pricepea de minune la povestiri şi fabulaţii. Ar fi trebuit să se facă scriitor.

- Deci, ce facem, trimitem sau nu cadou de nuntă?

- Să mai aşteptăm puţin. S-ar putea ca Philip să se răzgândească, doar ştii cum e el.

Harry avea dreptate. Philip era inconstant, chiar labil psihic uneori.

Aşa cum fusese şi Valerie, vânzătoarea de bilete de cinematograf.

- Ai auzit de Valerie? întrebă Harry.

- Nu, ce-i cu ea? Ultima oară când am văzut-o avea o pareză facială şi era disperată.

- Ei bine, se pare că disperarea a împins-o la sinucidere. S-a sinucis.

- Poftim?.

- Pentru că n-a putut participa la blestematul ăla de

concurs de frumuseţe. Ce zici de asta? Pentru unii, aspectul fizic este cel mai important.

- Trebuia să-mi fi dat seama că Valerie face parte dintre aceştia. spuse Joan cu părere de rău. Poate dacă aş fi stat de vorbă cu ea.

- Nu cred că ai fi rezolvat nimic.

- Dar cum s-a sinucis?

- S-a gazat. în timp ce familia era plecată la concursul de frumuseţe pe care ea ar fi trebuit să-l câştige.

- Hary, ce greşeală din partea lor. Cum au putut să plece şi s-o lase singură?

- Şi eu i-am întrebat acelaşi lucru. Mi-au spus că nu ştiau că Valerie era atât de afectată.

Joan fu tristă şi deprimată pentru tot restul zilei. Abia seara îşi mai reveni puţin când, intrând în bucătărie, o găsi pe doamna Telfer croşetând.

- Ce faceţi aici? O vestuţă de copil?

Doamna Telfer dădu aprobator din cap.

- Este pentru Bryan al meu, explică ea. îi fac un costumaş. Pantalonaşii sunt gata deja.

- N-am ştiut că vă pricepeţi la croşetat. Eu una nu mă prea pricep.

- Dacă doriţi să vă croşetez ceva, o fac cu cea mai mare plăcere, doamnă doctor. Oricând.

- Mulţumesc. Ce face Bryan?

- Destul de bine, mulţumesc. S-a acomodat foarte bine la cămin. Iar cel mic urmează să fie adoptat.

Joan era încântată să vadă că doamna Telfer îşi

revenise, iar acum copiii făceau parte din viaţa ei.

* * *

A doua zi dimineaţă, la cabinet veniră gemenii Sinclair.

- Doctorul Rutter a spus să venim astăzi pentru vaccin, spuse doamna Sinclair. Mă bucur să vă văd din nou, doamnă doctor.

- Şi eu mă bucur. Nu ne-am mai văzut de când.

Joan se opri, luptându-se cu aducerile aminte.

- De când i-am născut, spuse mămica. Ce noapte am avut atunci, nu-i aşa? Amândoi aţi fost minunaţi.

Da. Atunci se îndrăgostise de Richard. Probabil că nu va uita noaptea aceea niciodată.

- Cum vă simţiţi acum, doamnă Sinclair?

- Mă simt foarte bine. Şi copiii la fel. Au luat deja destul în greutate.

- îi mai alăptaţi?

- Da, dar nu ştiu cât va mai dura.

- Va dura atât cât vreţi dumneavoastră, vă asigur.

Joan luă pe rând bebeluşii, îi dezbrăcă uşor şi-i consultă. Erau sănătoşi şi plini de viaţă. Apoi le făcu vaccinul.

- E adevărat că celălalt doctor a plecat? întrebă doamna Sinclair.

Era întrebarea de care se temuse. Era mulţumită că, cel puţin, nu-i pronunţase numele.

- Care doctor, cel care a participat la naşterea dumneavoastră? Da, a plecat.

- Ce păcat. Era un om deosebit. Şi un medic foarte

bun.

- Da, într-adevăr.

Doamna Sinclair îşi îmbrăcă bebeluşii, îi puse în cărucior şi se apropie de biroul lui Joan.

- Uitaţi, spuse ea, scoţând un plic din buzunar, eu şi soţul meu am vrea să aveţi o amintire de la noi.

în plic erau două poze identice cu gemenii Sinclair.

- Mulţumesc, dar de ce sunt două poze?

- Una pentru dumneavoastră şi una pentru celălalt doctor.

O poză pentru Richard. Cu gemenii la a căror naştere fusese atât de minunat.

- Vreţi să i-o daţi dumneavoastră domnului doctor?

- Sigur că da. De îndată ce aflu noua lui adresă.

„ Dacă asta se va întâmpla vreodată". adăugă în gând.

Puse plicul în sertar şi aprinse beculeţul verde.

* * *

După ceai, Harry spuse categoric:

- Soţii Rutter rămân de serviciu în seara asta. Tu ieşi în oraş.

- Cu tine?

- Şi cu Dally, bineînţeles.

- Sărbătorim ceva?

- Da. Dally începe cursurile de gastronomie.

- Serios? Dar de ce?

- Pentru că-i vor prinde bine după ce ne vom căsători. Nu vreau ca ea să continue să lucreze. Eu nu cred că.

- O femeie trebuie să fie independentă?

- Exact. Dar când spun asta, nu mă refer la tine. Tu eşti altfel. Eşti genul de femeie dedicată carierei. Dally lucrează doar pentru că trebuie să câştige bani. Dar asta nu se va mai întâmpla după ce vom fi căsătoriţi.

- Nu?

- Nu. Va fi prea ocupată cu gătitul şi cu scutecele. Vom avea patru copii.

- Aţi hotărât deja?

- Desigur. Am hotărât şi cum se vor numi ei. Dallas, Harry, Joan şi George. Ce zici de asta?

- Sună frumos. Dar unde mergem azi?

„ Doamne, te rog, nu la restaurantul unde am fost atunci toţi patru", îşi spuse în gând.

- Te lăsăm pe tine să hotărăşti, spuse Harry.

- Ce-aţi zice de un restaurant chinezesc?

- E o idee minunată. Aud că mâncarea chinezească e delicioasă.

Chiar aşa era, aveau să descopere toţi trei puţin mai târziu. Harry era foarte bine dispus şi încerca să facă atmosferă. însă cu tot efortul lui, Joan nu putea să nu-şi aducă aminte de seara când fuseseră toţi patru.

- O, doamne! exclamă Harry deodată.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu te uita, Joan. Guy şi Corinne tocmai au intrat. Să nu plângi, că n-am nici o batistă, spuse Harry în glumă.

- Stai liniştit, n-am să plâng. Mai degrabă aş vrea încă ceva de băut.

* * *

După câteva ceasuri, se hotărâră să plece. în drum

spre ieşire, trecură pe lângă masa lui Guy. Văzându-i, acesta se ridică şi le vorbi. însă Corinne rămase pe scaun şi se mulţumi să zâmbească.

- Aţi văzut ce brăţară avea? întrebă Dally când ieşiră din restaurant. Ce diamante mari.

- Diamantele sunt cele mai bune prietene ale femeilor, remarcă Harry.

Joan începu să râdă în hohote.

- Ce ciudat, spuse ea. Cu câteva clipe în urmă mă simţeam de parcă aş fi fost tâlhărită, de parcă mi se furase ceva de preţ. Iar acum, pur şi simplu nu-mi pasă. Cred că încep să îmbătrânesc şi să înnebunesc.

- Nu, bunicuţo, interveni Harry. E ca şi cum ai face o extracţie dentară. Te doare în clipa aia, dar apoi ştii sigur că nu te va mai durea niciodată.

„ Da, se gândi Joan. Numai că mai urmează o extracţie, care însă va durea toată viaţa."

- Oricum, spuse Dally, cred că nu-l regreţi pe Guy, nu-i aşa?

- Nu. Şi, ca să fiu sinceră, cred că se potriveşte mult mai bine cu Corinne decât cu mine. Nu credeţi?

- Ba da.

Când ajunseră acasă, Joan găsi în hol, lângă telefon, o scrisoare. Era de la Richard. Nu avea timbru, şi nici adresă, aşa că fusese adusă personal.

O privi, neîndrăznind s-o atingă. Apoi o luă încet, ca pe ceva de preţ, şi se aşeză în sufragerie, în faţa semineului. Stătu şi o privi câteva clipe. Scrisul lui Richard.

O oră mai târziu, Harry o găsi tot acolo. Stătea

nemişcată.

- Ce-i cu tine? Nu te-ai culcat încă?

Joan dădu din cap.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu., nimic.

Harry o luă de mână.

- Ai îngheţat. Vrei să bei ceva?

îi aduse un pahar cu sherry. Joan îl luă şi-i dădu scrisoarea în schimb.

- A fost adusă personal, spuse ea încet.

- Dar nici n-ai deschis-o încă. Nu vrei s-o deschidem?

Joan puse paharul pe masă.

- Ba da, dar vreau să stai cu mine.

- Prea bine.

Mâinile ei tremurau în timp ce deschidea plicul. Descoperi înăuntru o felicitare semnată Frank Dethridge, pacientul său din azil.

Harry o privi nelămurit.

- E ziua ta?

- Da, mâine. Chiar şi eu uitasem.

- Drăguţ din partea lui că n-a uitat.

- Dar de unde a ştiut? Şi cum de scrisul lui Richard apare pe plic?

- Poate domnul Dethridge l-a rugat atunci pe Richard să-ţi trimită felicitarea.

- Asta înseamnă că nu e scrisă de curând.

- Cine ştie?. Dar tu de ce nu mai porţi inelul? Am observat că nu-l mai ai nici măcar pe lănţişorul de la gât. Şi cu toate acestea, e de-ajuns să-i vezi scrisul ca

să nu mai fii om. Ce se întâmplă cu tine?

- Nici eu nu mai ştiu, Harry.

- Te comporţi tare ciudat.

- Femeile sunt tare ciudate uneori.

- Ia te uită! E trecut de douăsprezece noaptea. La mulţi ani, Joan!

* * *

A doua zi dimineaţă, Joan primi un buchet de flori de la Guy. De data aceasta nu mai erau trandafiri roşii, ci garoafe albe. Harry îi înmână un pacheţel mic.

- Mulţumesc, Harry. Eşti drăguţ.

- N-ai pentru ce. îţi doresc să ai parte de multe bucurii.

Era o plăcuţă de argint St. Cristopher pentru maşina ei.

Se aşezară împreună la masă.

- Şi cum intenţionezi să-ţi petreci ziua de naştere?

- Muncind. Iar după-amiază îi aştept pe cei patru candidaţi pe care i-am selectat pentru postul liber.

- Dacă o angajezi pe Mary Studding, Dally o să te împuşte. Iar dacă n-o faci, am să te împuşc eu. Să te văd cum ai să ieşi din această dilemă.

- Simplu. Trebuie să mă gândesc care dintre voi ocheşte mai prost.

* * *

Joan puse garoafele albe într-o vază, pe biroul ei din cabinetul de consultaţii. Acolo urma să-i intervieveze pe cei patru candidaţi.

- George, am să te rog să-i pofteşti în sala de

aşteptare, apoi vor intra pe rând în cabinet.

- Prea bine, doamnă.

- Iar pe doamnă o poţi lăsa ultima, pentru că locuieşte în zonă. Unul dintre domni este din Londra, iar altul din Lancaster, aşa că au drum lung de făcut.

După ce făcu toate pregătirile necesare, urcă în camera ei şi se aranjă putin. Era important să facă o impresie bună. De asemenea, trebuia să se concentreze şi să aleagă persoana cea mai potrivită. Cabinetul ei avea nevoie de un medic cel puţin la fel de bun ca ea.

George bătu la uşă şi anunţă:

- Toţi patru sunt aici, doamnă.

- Sunt drăguţi, George?

- Da, doamnă.

- Dar eu, cum arăt?

- Foarte bine, doamnă.

Joan coborî repede scările şi începu interviurile.

Doctorul Stagg intră primul. I se părea tare antipatic şi bănuia că nici el n-o plăcea prea mult. De fapt, chiar părea dezamăgit.

- N-am ştiut că sunteţi femeie. Dacă ştiam.

- Cred că nu vă deranjează să lucraţi cu o femeie. E o concepţie destul de învechită.

- Nu-mi pasă cu cine lucrez, dar cred că ar fi trebuit să-mi scrieţi în scrisoare că sunteţi femeie.

- Domnule Stagg, dumneavoastră scrieţi de obicei „ P.S. Sunt bărbat"?

- Bineînţeles că nu.

- Văd că aţi semnat simplu: J.R.C. Stagg. De unde era să ştiu că nu sunteţi femeie?

Dacă ar fi ştiut dinainte, probabil că nici n-ar mai fi bătut drumul, se gândi Joan. Era clar că nu era dispus să lucreze cu o femeie.

- Vă mulţumesc că aţi venit, spuse ea ridicându-se de la birou. Dar nu mai are rost să pierdem vremea, nu credeţi?

Bărbatul se ridică şi plecă. Păcat, îşi spuse Joan. Avea toate calificările necesare şi suficientă experienţă. Dar lucrurile n-ar fi mers.

Urmă doctorul Finnery. Era cam de aceeaşi vârstă cu ea şi părea destul de drăguţ. Problema era că avea nevastă şi doi copii, însă n-avea casă.

- Cred că putem locui aici, la dumneavoastră, nu-i aşa?

- Din păcate, nu e posibil. Vă mulţumesc oricum că aţi venit.

Se părea că nu prea avea noroc. Se uită pe listă. Urma doctorul Czypyk. Oare cum se pronunţa corect? Trebuia să-l întrebe. Spera însă să nu-l supere. Iar dacă se supăra, însemna că nici el nu era potrivit pentru postul liber.

Bărbatul intră în cabinet şi spuse simplu:

- Bună ziua, doamnă doctor. Mi-e teamă că.

Joan îngheţă. Inima ei se opri câteva clipe, aerul refuza să-i mai intre în plămâni. Biroul, vaza cu garoafe, uşa din spatele lui, toate parcă se învârteau în jurul ei, ameţind-o.

El se apropie şi o luă de mâini, încălzindu-i sufletul, mâinile, viaţa.

- încă îl porţi, draga mea?

Sărută degetul inelar cu buzele lui calde şi moi.

- O, Richard. Te-am aşteptat atât de mult.

Se ridică în picioare şi se cuibări la pieptul lui, lăsându-l s-o atingă, s-o mângâie, s-o sărute, aşa cum numai el ştia. Se sărutară cu pasiune.

Câteva minute mai târziu, Richard spuse;

- La uşă aşteaptă o doamnă.

- A, uitasem. Şi doctorul Czypyk.

- Da, cunoscut sub numele de doctorul Beech.

- Richard, nu înţeleg. Tu eşti Czypyk? Dar.

- Iubito, am să-ţi explic puţin mai târziu. Acum, ce-ar fi s-o inviţi înăuntru pe doamna?

- Bine, spuse Joan, trecându-şi mâinile prin păr. Dar să nu pleci.

- Nu plec nicăieri. Mă duc să stau de vorbă cu George.

- Te iubesc, Richard.

- Şi eu te iubesc, draga mea.

Harry avusese dreptate. Mary Studding era foarte drăguţă, însă nu era genul ei. Interviul fu scurt, pentru că amândouă realizaseră că n-ar fi putut colabora. Erau firi mult prea diferite.

După ce tânăra plecă, Joan urcă scările în fugă. Richard o aştepta în sufragerie.

O oră mai târziu, George le aduse brioşe calde şi ceai.

- Ştiu că vă plac, domnule doctor, spuse el şi ieşi.

Richard continuă s-o mângâie pe păr şi să-i povestească.

- Nimeni nu putea să-mi pronunţe numele. Aşa cum nimeni nu credea că sunt născut aici şi că tata este polonez. După moartea lui, m-am hotărât să-mi schimb numele.

Se opri o clipă, privind-o pe Joan cum stătea cu capul în poala lui.

- îmi place cum îţi stă cu cercei.

- Atunci, îi voi purta întotdeauna. Continuă, dragul meu.

- Ideea pentru noul nume mi-ai dat-o chiar tu. Când te-am văzut pentru prima oară, m-am gândit că părul tău are exact culoarea pe care o au toamna frunzele de fag. Aşa că pe loc mi-a venit ideea: Beech (fag).

- Dar tot nu mi-ai spus cum ai ajuns la mine.

- Ti-am spus că mă îndrăgostisem de vocea ta la radio. în seara când a fost ultima ta emisiune, te-am aşteptat în parcare.

- Dar de unde ştiai care e maşina mea?

- Simplu. M-am uitat prin toate maşinile, iar a ta era singura care avea un stetoscop pe bancheta din spate. Aşa că, atunci când ai ieşit din sediu, te-am urmărit. N-am fost sigur că eşti tu decât după ce ţi-am auzit vocea la uşă.

- Deci n-ai fost trimis de agenţie.

- Nu, am venit doar să te cunosc. Apoi, când am auzit că dăduseşi anunţ pentru postul liber, mi-am depus dosarul, dar cu numele vechi. De aceea mă aflu astăzi aici.

- Dar de ce ai dispărut?

- Hardman mi-a spus că nu mai vroiai să mă vezi. I-am spus că nu voi crede asta până nu-mi spui chiar tu. însă tu erai în spital. Nu erai conştientă şi nu puteai vorbi. M-am gândit că ar fi mai bine să dispar o perioadă, până lucrurile se vor aranja. Vroiam să nu te simţi oarecum forţată să renunţi la Hardman, aşa că te-am lăsat să te hotărăşti singură. Am plecat la Lancaster.

- Am fost în pragul nebuniei când am aflat că ai plecat. Iar acum. te-am primit cadou de ziua mea.

Se sărutară din nou şi din nou, mai fericiţi ca niciodată.

Harry îi găsi îmbrăţişându-se. Stătură toţi trei în sufragerie, povestind, râzând, mâncând brioşele proaspete.

- Joan, pe cine ai angajat, până la urmă?

- Pe Richard, desigur. Şi cred că are toate şansele să-mi ia locul atunci când eu voi rămâne acasă pentru creşterea copilului.

Puţin mai târziu, când rămaseră singuri, Joan îi telefonă lui Guy. îi explică întreaga situaţie. La sfârşit, acesta zise:

- Mă bucur pentru tine, Joan. Am şi un cadou pentru ziua ta. Trebuia să fie cadou de nuntă, dar e bine şi aşa. Ştii, Corinne a găsit altă casă pentru noi şi m-am gândit să păstrezi tu casa noastră. E încă pe numele tău.

- Guy, dar nu pot accepta. Ştiu prea bine cât a costat.

- Nu-i nimic, ştii că-mi pot permite. Poate îţi vei face un cabinet acolo.

* * *

Târziu în noapte, Joan spuse:

- Abia aştept să ne mutăm în casa noastră. Să vezi cât e de frumoasă.

- Dar am văzut-o mai de mult.

- Nu mi-ai spus. Ei bine, va trebui să-i facem un gard, mai ales din cauza copiilor.

- Şi a câinilor, adăugă Richard.

- Ce fel de câini?

- Tu alegi, draga mea.

- Un Saint Bernard pentru copii şi un labrador pentru noi. A, şi o pisică pentru doamna Telfer. Va fi minunat, ştiu sigur.

- Te iubesc, draga mea.

- Ştiu, dar va trebui să-mi spui zilnic, ca să nu uit.

- îmi voi face un obicei din asta. Şi îţi voi demonstra de câte ori voi avea ocazia.

- Demonstrează-mi chiar acum.

Spre dimineaţă, sună telefonul. Richard ridică receptorul şi spuse simplu:

- Dacă vreţi cu Ascultătorul, nu sunt acasă.

Sfârşit

* * *